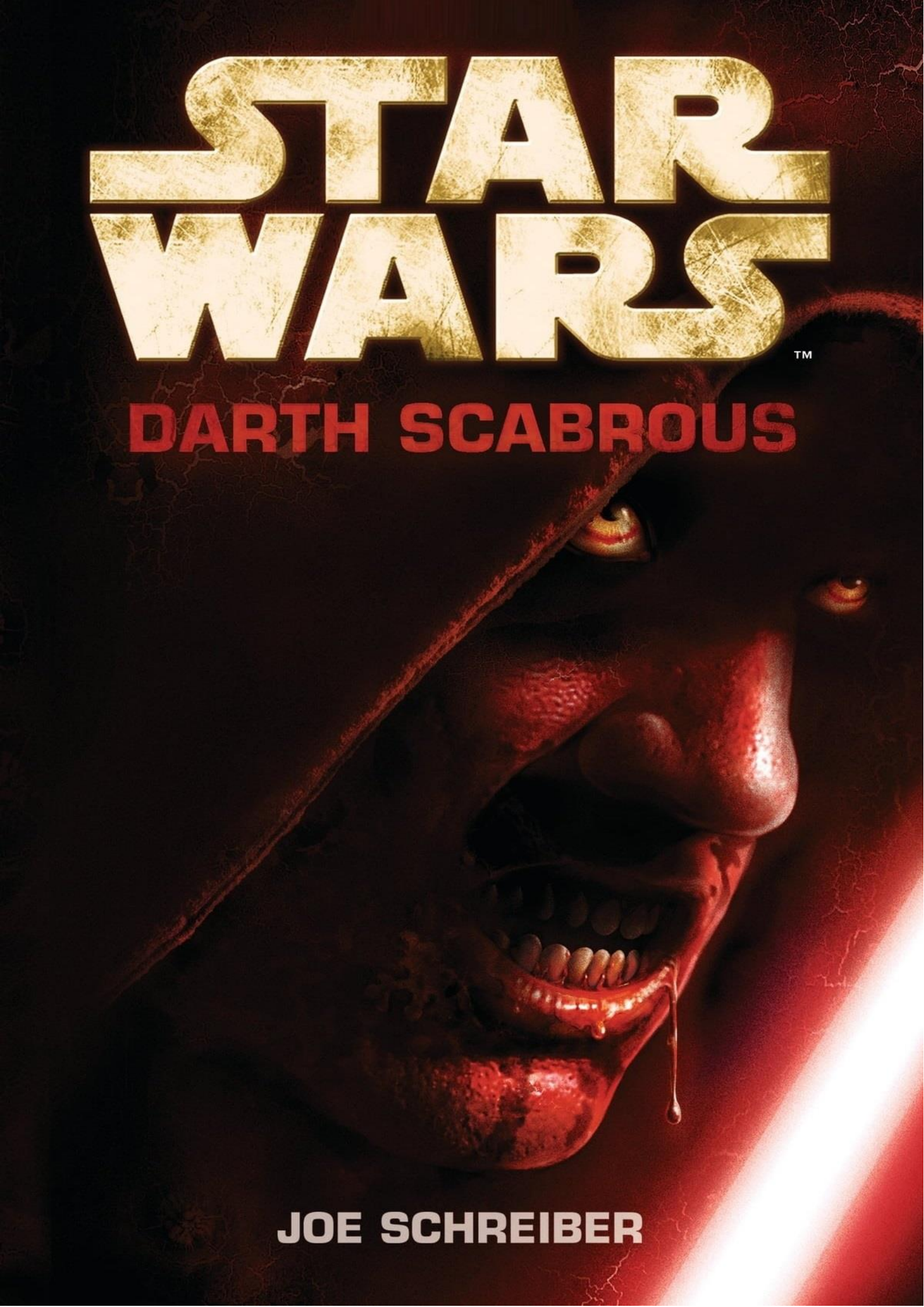
STAR WARS™
DARTH SCABROUS
JOE SCHREIBER

JOE SCHREIBER

RED HARVEST
DARTH SCABROUS

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Joe Schreiber
Red Harvest
2010

JOE SCHREIBER

Joe Schreiber (născut în 1969) locuieşte în centrul Pennsylvaniei, şi este un romancier american cunoscut pentru romanele sale horror şi thriller. De asemenea, lucrează ca tehnician RMN la MRI Group din Lancaster PA. Joe Schreiber este autorul romanului horror Death Troopers, lansat în octombrie 2009, şi al romanului Red Harvest, lansat în decembrie 2010. Printre lucrările sale se mai numără Chasing the Dead şi Eat the Dark. Death Troopers a fost prima sa contribuție la universul Star Wars. A scris, de asemenea, romanul junior Solo: O poveste Star Wars: A Junior Novel.

DRAMATIS PERSONAE

Hestizo Trace – muncitor în Corpului Agricol Jedi (femeie umană)
Rojo Trace – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Dranok – vânător de recompense (bărbat uman)
Tulkh – vânător de recompense (mascul Whiphid)
Darth Scabrous – Lord Sith (bărbat uman)
Xat Hracken – Maestrul Sith al Luptelor (bărbat uman)
Dail'Liss – bibliotecar (mascul Neti)
Hartwig – student Sith (bărbat uman)
Jura Ostrogoth – student Sith (bărbat uman)
Kindra – student Sith (femeie umană)
Maggs – student Sith (bărbat uman)
Mnah Ra'at – student Sith (bărbat uman)
Rance Lussk – student Sith (bărbat uman)
Wim Nickter – student Sith (bărbat uman)
Pergus Frode – mecanic (bărbat uman)

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1
Cercul

3645 BBY

Wim Nickter stătea chiar în afara cercului, aşteptând prima vărsare de sânge.

Aerul rece al dimineții de pe Odacer-Faustin avea un gust de ozon, amorțindu-i limba şi buzele, făcându-i inima să bată mai tare în piept până când îi zgudui efectiv țesătura grea a tunicii rezistente la vânt. Urcase cele şaptezeci şi şapte de trepte până în vârful templului împreună cu ceilalți studenți, cu muşchii îndureraţi, cu sudoarea de pe urma efortului încă uscându-se în bătaia vântului. Sesiunea de antrenament cu săbiile de lumină se terminase. Acum trebuiau să înceapă duelurile.

În cei trei ani standard de când ajunsese la academie, Nickter ajunsese să aştepte aceste dueluri cu o emoție aparte. Înalt, cu picioare lungi, în vârstă de şaptesprezece ani, cu o şuviță de păr negru ca cenuşa, privea cercul cu ochi gri-albaştri înfometați, care se potriveau aproape perfect cu peisajul neiertător.

Nickter se uită în jos. Din vârful templului, Academia Sith semăna foarte bine cu o roată parțial distrusă, cu spițele radiind strâmb din butucul central reprezentat de turn. Camerele sale antice, aleile închise, tunelurile şi templele, precum şi marea bibliotecă care îi servea drept inimă bântuită, toate începuseră de mult timp să se prăbuşească şi să se deterioreze din cauza deceniilor de zăpadă şi gheață acumulate şi a excentricităților tectonice ale scoarței planetare în continuă mişcare. Rezultatul era o ruină întinsă de spații uitate – unele dintre ele mărețe – care gemeau sub tone de arhitectură Sith torturată de vârstă.

Aici veniseră, Nickter şi alte câteva sute de acoliți, pentru a învăța tot ce trebuiau să ştie despre partea întunecată a Forței. Chiar vizavi de el, Lordul Shak'Weth, Maestrul Sith al Săbiilor, făcu trei paşi înainte în spațiul deschis, întorcându-se pentru a-i privi pe studenți de sub gluga mantalei sale. Pentru o clipă, vântul se domoli; totul era liniştit, cu excepția sunetului cizmelor sale pe suprafața plană şi neuniformă. Fața împietrită a Maestrului Săbiilor nu trăda niciun indiciu de expresie. Fanta subțire şi fără buze a gurii sale nu se mişca niciodată. Nu făcu niciun comentariu şi nici nu era nevoie de vreunul. Acesta era momentul în care urma să fie lansată prima provocare, iar Nickter – la fel ca toți colegii săi – auzise zvonurile.

Aceasta era ziua în care Lussk avea de gând să-şi lanseze provocarea.

Rance Lussk era cel mai bun student al academiei, un acolit Sith atât de promițător şi cu un potențial atât de mare încât puțini – sau chiar nimeni – îndrăzneau să se apropie de el, darămite să-l înfrunte într-un duel. În aceste zile îşi

petrecea cea mai mare parte a timpului în sesiuni private de antrenament cu Shak'Weth şi cu ceilalți Maeştri de la academie. Unii spuneau că ar fi stat chiar şi în meditație cu însuşi Lordul Scabrous, sus în turn – deşi Nickter avea îndoielile lui personale în legătură cu acest ultim aspect. Nu întâlnise încă niciun student care să pretindă cu adevărat că ar fi fost în interiorul turnului.

Chiar şi aşa, aşteptă, ținându-şi respirația. Grupul căzuse într-o tăcere absolută. O clipă mai târziu, Lussk făcu un pas înainte. Avea o siluetă agilă şi musculoasă, îmbrăcată în robă şi tunică, cu o față lungă şi părul roşu aprins pe care şi-l lăsase lung, tras pe spate şi ținut împletit atât de strâns încât îi trăgea de colțurile ochilor de un verde palid, dându-i o privire uşor oblică. De obicei, trăsătura lui cea mai remarcabilă era stăpânirea de sine tăcută care plutea în jurul lui ca un nor letal. Să te apropii de el însemna să experimentezi un climat de groază surdă; o dată sau de două ori când Nickter dăduse accidental peste Lussk pe holurile academiei, chiar simțise cum temperatura scade odată cu conținutul de oxigen.

Lussk emana amenințare; o expira ca pe dioxidul de carbon.

Nickter simți cum tot corpul său rămase nemişcat, cu excepția inimii care îi bătea cu putere, în timp ce Lussk se întorcea încet pentru a le arunca colegilor acoliți o privire indiferentă, aproape reptiliană. În ceea ce priveşte adversarii, erau doar câțiva care meritau timpul lui. Privirea lui Lussk trecu peste Jura Ostrogoth, Scopique, Nace, Ra'at, unii dintre cei mai pricepuți duelişti din grup.

Dacă ar fi fost provocat, se întrebă Nickter, *ar fi acceptat vreunul dintre ei?*

Umilința de a da înapoi nu era nimic în comparație cu potențiala catastrofă de a pierde în fața lui Lussk în cerc; în mâinile lui, chiar şi o sabie de antrenament, cu mânerul ei din duroțel şi milioanele de țepi microscopici plini de toxine, putea provoca răni dezastruoase.

Lussk se opri, iar Nickter îşi dădu seama că acolitul roşcat se uita la el.

— Îl provoc pe Nickter.

Cuvintele lui Lussk rămaseră în aer.

La început, Nickter fu sigur că auzise greşit. Apoi, realitatea căzu peste el şi simți cum îi pică măruntaiele, ca şi cum pământul însuşi s-ar fi evaporat brusc sub picioarele lui. Timpul părea să se fi oprit. Era conştient că Shak'Weth şi toți ucenicii se întorceau să se uite în direcția lui, aşteptând să facă un pas înainte sau să se dea înapoi. Din punct de vedere pur practic, alegerea lui Lussk nu avea niciun sens – deşi putea să se descurce în antrenamente, Nickter era în mod clar inferior celorlalți elevi, neavând nicio ocazie de a-şi perfecționa abilitățile sau chiar de a le oferi celorlalți o prestație bună.

În continuare, provocarea plutea în aer între ei, fără răspuns.

— Ei bine, Nickter? întrebă Maestrul Săbiilor. Ce spui?

Nickter îşi coborî capul, simțind cum o căldură lentă şi familiară i se strecoară în obraji şi pe gât. Era conştient că nu era necesar un răspuns formal. Simpla înclinare a capului şi un pas înapoi ar fi fost un răspuns suficient, iar o clipă mai târziu vor începe şoaptele, în timp ce puținul prestigiu pe care reuşise să-l obțină în ultimii doi ani începea să se evapore în jurul lui. Era o dilemă de neînvins, desigur, dar cel puțin în felul acesta ar fi plecat intact. Câțiva dintre adversarii anteriori ai lui Lussk nu fuseseră la fel de norocoşi – ultimii trei părăsiseră academia după ce pierduseră în fața lui. Unul dintre ei îşi luase singur viața. Era ca şi cum înfrângerea în fața lui Lussk le-ar fi... făcut ceva, le-ar fi provocat o rană interioară profundă, din

care nu se mai puteau recupera.

Răspunsul era evident. Nickter trebuia să facă un pas înapoi şi să se retragă. Aşa că fu la fel de şocat ca toți ceilalți când se auzi pe sine însuşi spunând:

— Accept.

Murmurul de surpriză răsună audibil printre ceilalți ucenici. Chiar şi Shak'Weth ridică o sprânceană spinoasă.

Nickter clipi, nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai spusese. Nu intenționase să vorbească deloc. Cuvintele ieşiseră din el involuntar. Privind spre Lussk, văzând o mică urmă de zâmbet care se încolăcea la colțurile acelei guri mici şi nesemnificative, Îşi dădu seama că, dintre toți cei de față, doar Lussk nu era surprins de răspunsul său. Şi pentru prima dată, Nickter înțelese ce se întâmpla. Nu era vorba deloc de duel. Era vorba de cu totul altceva.

— Ei bine, atunci, spuse Lussk, făcându-i semn cu mâna liberă. Vino.

Înainte să-şi dea seama, Nickter simți că este aspirat în cerc, mai întâi cu un picior şi apoi cu celălalt, trăgându-şi şi restul corpului odată cu el. Inima îi zvâcnea în timp ce corpul său înregistra că acest lucru chiar se întâmpla. *Nu*, protestă mintea lui, *nu eu fac asta, nu vreau asta.* Dar nu conta, pentru că tot ce putea vedea acum era zâmbetul lui Lussk care se lărgea suficient de mult încât să arate o strălucire galbenă slabă a caninilor din spatele buzelor. Nickter ştia ce se întâmpla şi, ceea ce era şi mai rău, Lussk ştia că el ştia. Ochii lui Lussk radiau de plăcere pură, sadică, iar intensitatea lor îi transforma fața, altfel simplă, distorsionând-o cumva, făcându-l să pară oribil.

Acum erau față în față, suficient de aproape încât Nickter să simtă acea răceală teribilă care se revărsa din porii lui Lussk, iar Lussk îşi ridică lama de antrenament şuierând prin aer în timp ce se plasa în poziția standard de luptă.

Nu, voia Nickter să spună, cu ochii implorându-l în tăcere, dar în schimb îşi văzu propria sabie ridicându-se. Era prea târziu. Orice i se făcea – orice îi făcea Lussk...

Lama lui Lussk coborî cu putere şi rapiditate. Nickter reacționă instantaneu, cu o viteză şi o agilitate instinctive, înrădăcinate în nenumăratele sesiuni de antrenament. Metalul lovi metalul cu un clinchet care zgudui aerul, făcându-l să bâzâie ca un circuit de înaltă tensiune şi reverberând în cercul din jurul lor. Ceva prinse viață în Nickter, iar când Lussk veni din nou spre el, fu pregătit, deviind următoarea lovitură a lui Lussk cu o paradă rapidă, fără ezitare, şi ripostând cu o mişcare care creă brusc o deschidere între ei. De la ceea ce părea a fi foarte departe, Nickter auzi mulțimea scoțând un murmur uşor, de apreciere. Deja depăşise cele mai pesimiste aşteptări.

Lussk atacă din nou, iar Nickter sări să devieze lovitura, mai puțin abil acum. Acel sentiment trecător de competență dispăruse deja, alungat, fiind înlocuit de o amețitoare pierdere de perspectivă. Cum reuşise să se apropie atât de mult, atât de repede? Lussk se mişca prea repede, iar lama lui Nickter părea să fi prins viață de una singură în mâna lui, smucindu-se şi tăind pentru a-l ține pe Lussk la distanță, dar zâmbetul rece al acestuia spunea întreaga poveste.

Eşti al meu, vierme, spunea el, puterea voinței celuilalt cadet răsunând prin craniul lui Nickter, *şi vei face ceea ce ți se spune*.

Nu. Maxilarul lui Nickter se încleştă, adunând ceea ce mai rămăsese din hotărârea sa. Înțelegea acum că singura lui speranță era să se elibereze, să-şi smulgă

voința de sub autoritatea lui Lussk. Ceea ce practica celălalt acolit acum pe el era, evident, o tehnică avansată de control mental al Forței, învățată de la unul dintre Lorzii Sith din academie, poate chiar de la Scabrous. Să fi fost, până la urmă, adevărate zvonurile despre tutela sa secretă? Oricare ar fi fost cazul, din motive numai de Lussk ştiute, se hotărâse să o încerce în această dimineață pe Nickter, iar Nickter nu avea cu ce să contracareze.

Cu un mârâit de efort audibil, Nickter înaintă din nou, cu sabia pregătită, doar pentru a fi întâmpinat de un zâmbet de dispreț uimit, ca şi cum Lussk nu se aştepta la altceva. Într-o serie de mişcări, Lussk trecu fără probleme de la un atac Makashi brutal şi precis la Forma a patra, mai acrobatică, sărind în sus de pe loc, învârtindu-se în aer şi aterizând în spatele lui Nickter înainte ca acesta să aibă măcar şansa să reacționeze. Prea târziu, Nickter auzi lama şuierând în dreapta lui, biciuindu-i cotul, şi scoase un strigăt ascuțit, agonizant, în timp ce mâna îi amorțea, degetele deschizându-se pentru a elibera lama. Neputincios şi dezarmat, simți vârful rece al durotelului lui Lussk cum i se sprijină pe ceafă, muşcând din pielea de sub baza craniului. Urmă acea senzație îngrozitoare de amorțeală pe care Nickter o cunoştea mult prea bine, secunda dinaintea ca terminația nervoasă să înregistreze o suprasolicitare de durere.

Măcar se terminase.

Acum, vocea lui Lussk îi pulsă în cap. Era joasă şi fără ton, ca o comandă irezistibilă. *Împinge-te înapoi în lama mea.*

Nickter se împotrivi, întinzându-se înainte, cu muşchii încordați în gât – dar era inutil. Nu se putu abține. Durerea se amplifică, se dublă, deveni infinit mai rea, urlând prin el, iar o parte sinistră şi instinctivă din el ştiu că era la câteva secunde distanță de a-şi secționa propria măduvă a spinării, de a-şi scurtcircuita creierul şi de a-şi stinge toate gândurile rămase în acea ultimă clipă de conştiință. Trase aer printre dinți şi privi, ca de la mare distanță, la cei din afara cercului, care îl priveau fix. Ochii lor erau strălucitori şi nerăbdători, aşteptând inevitabila lovitură de grație.

Blestemați să fiți, gândi Nickter, *vă blestem pe fiecare dintre voi, sper să trebuiască să îndurați cu toții această tortură sau chiar mai rău, sper ca fiecare dintre voi să sufere aşa cum sufăr eu acum. Sper...*

Cu un oftat, Nickter se aruncă în față, brusc eliberat, departe de lamă, întinzând o mână peste rana dureroasă, dar în cele din urmă superficială, pe care aceasta o lăsase chiar deasupra nodul osos al proeminenței vertebrale. Abia reuşea să-şi țină mâna ridicată. Bătălia – atât fizică, cât şi mentală – îi redusese corpul la o hologramă neclară a ceea ce fusese, cu muşchii tremurând, stors până la epuizare, cu pielea şi părul îmbibate în sudoare proaspătă. Capul se simțea de parcă urma să explodeze. Nu-şi mai putea trage respirația. Întorcându-se cu fața spre Lussk, pe picioarele care păreau că îl vor trăda şi se vor îndoi în orice moment, zări ochii verzi impenetrabili ai celuilalt acolit.

Trăieşti doar pentru că te-am lăsat eu, spuneau acei ochi, iar Nickter înțelese că, în cele din urmă, actul de milă al lui Lussk îl condamnase la umilința şi mai mare a unei supraviețuiri nejustificate.

Se uită în altă parte, se întoarse şi îşi făcu loc prin mulțime. Nimeni nu vorbea şi nici nu scotea vreun sunet în timp ce el urma treptele pietruite care coborau din vârful templului până la pasarela plină de zăpadă de dedesubt.

Capitolul 2
Deteriorat

Până la prânz, vestea înfrângerii lui Nickter străbătu întreaga Academie. Niciunul dintre ceilalți studenți nu văzuse ce se întâmplase cu el după aceea, dar Jura Ostrogoth presupuse că Nickter se dusese la infirmerie pentru a-şi trata rănile fizice... sau se întorsese în dormitoare pentru a le linge pe cele mai puțin tangibile.

— Oricum ar fi, îi spuse Jura lui Kindra, trecând amândoi pe lângă lespedea de piatră strâmbă care marca una dintre cele cinci intrări în biblioteca academiei, nu mai contează acum, nu-i aşa? Oricum, abia se descurca.

Kindra aprobă din cap, dar nu spuse nimic. Se îndreptau spre sala de mese pentru a lua masa de prânz. După o scurtă repriză în această dimineață, ningea din nou, acum cu fulgi mai mari, subțiri, amestecați cu nisip uscat, care se aşterneau pe solul din fața lor, se strecurau pe alei şi se lăsau purtați pe pereții exteriori ai academiei. Jura, care crescuse pe Chazwa, în sectorul Orus, era bine adaptat la o astfel de vreme şi mergea cu roba deschisă la gât, abia băgând în seamă rafalele de vânt care se strecurau prin țesătură. Îi văzuse pe alți acoliți de pe planete ce clime mai calde încercând să arate aceeaşi indiferență cinică printre dinții care clănțăneau şi buzele albastre, dar pe el frigul nu-l deranja cu adevărat. Nu-l deranjase niciodată.

— Dar cum rămâne cu Lussk? întrebă Kindra.

Jura îi aruncă o privire lungă.

— Ce-i cu el?

— A văzut cineva unde s-a dus?

— Cine ştie? Nu reuşi să-şi disimuleze supărarea din voce. Lussk vine şi pleacă după bunul plac. Trec zile întregi fără să-l vadă cineva. Din câte am auzit...

Lăsă cuvintele să se stingă, privind în sus, spre turnul care se înălța chiar din centrul academiei – un imens cilindru negru care se profila pe cerul cenuşiu. Din când în când, vapori negri se înălțau din vârf, pătând cerul, făcând să plouă cu bucăți groase şi grunjoase de cenuşă, iar mirosul era suficient de urât pentru a-i face ochii şi nasul să lăcrimeze. Spre deosebire de frig, Jura nu se obişnuise niciodată cu fumul şi cenuşa.

— Ce ai auzit? întrebă Kindra.

— Sunt doar zvonuri, clătină el din cap.

— Le-am auzit şi eu. Ea îl privi cu atenție. Şi nu doar despre Lussk.

— Despre ce vorbeşti?

— Nimic, spuse ea, şi trecu pe lângă el în sala de mese.

Cu masa de prânz în fața lui – o bucată de mubasa hock[1] şi fructe montra la conservă – Jura Ostrogoth cântări cu un ochi atent la sala de mese din jurul lui. Era la academie de destul timp ca să ştie că violența genera violență, că vestea a ceea ce i se întâmplase lui Nickter putea cu uşurință să inflameze dorința vreunui alt ucenic

[1] Mubasa hock – numit *mubasa hok* în Huttă – fel scump de mâncare creat de Hutti, fiind consumat şi de specia umană, şi fiind servit adesea într-un bol, alături de alte câteva feluri de mâncare, toate fiind mâncate într-o ordine aleatorie. Putea fi servit sub formă de cocoloaşe fibroase şi putea fi mâncat alături de conserve de fructe montra. Folosirea ustensilelor pentru mâncat era opțională.

de a urca în ierarhia academiei – iar Jura era suficient de sus pentru a fi o țintă.

Mânca singur, la fel ca majoritatea elevilor, cu spatele la perete cât mai mult posibil. Nu se vorbea prea mult, auzindu-se doar clinchetul constant al ustensilelor şi al tăvilor. Când erai aici, treceai cât mai repede peste masă şi te întorceai la sesiunile de antrenament, sau la studiu, meditație şi exerciții de Forță. Timpul petrecut socializând era timp pierdut – arăta slăbiciune, lipsă de disciplină şi vigilență, ceea ce era practic o invitație pentru duşmanii tăi.

— Jura.

Se opri şi se uită în jur. Hartwig stătea acolo, cu Scopique lângă el. Tăvile lor erau pline, dar niciunul dintre ei nu părea să aibă de gând să se aşeze să mănânce.

— Ce este?

— Ai auzit de Nickter?

— Ce, la templu? Jura ridică din umeri. Ştie toată lumea.

Hartwig clătină din cap.

— A dispărut.

— Şocant.

Jura ridică din umeri, întorcându-se la mâncarea sa. Era conştient de ceilalți ucenici din apropiere care îşi înclinau foarte uşor capetele în față pentru a trage cu urechea la conversație şi se întrebă dacă nu cumva ar putea fi mai multe lucruri care să merite să fie auzite.

— Probabil că este plecat pe undeva, plângându-şi de milă.

— Nu, chiar a dispărut la propriu, zise Hartwig. Tehnicianul medical, Arljack, i-a spus totul lui Scopique. Acum un minut era la infirmerie, fiind tratat pentru tăietura de pe braț. Arl s-a dus să-l verifice pe unul dintre ceilalți pacienți şi când s-a întors, Nickter dispăruse.

— Probabil că a plecat pur şi simplu.

Hartwig se aplecă în față, coborând vocea:

— Este al patrulea din acest an.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ştii ce se spune.

Jura oftă, realizând încotro se îndrepta conversația.

— Ai stat prea mult de vorbă cu Ra'at.

— Poate că da, spuse Scopique, vorbind pentru prima dată, dar poate că, în acest caz, Ra'at ştie despre ce vorbeşte.

Jura se întoarse cu totul şi se uită la el. Scopique era un Zabrak, iar tatuajele sale tribale şi gama de coarne vestigiale care îi răsăreau din scalp fuseseră întotdeauna o sursă de mândrie profundă. În timpul conversației, avea tendința de a-şi ține capul uşor înclinat în față, pentru un efect dramatic, şi cu lumina în spatele lui, astfel încât umbrele coarnelor apăreau peste geometria feței ca nişte pumnale. Pentru o clipă, cei doi se priviră unul pe celălalt într-o tăcere tensionată.

— Am auzit cu toții acelaşi lucru, zise Jura, păstrându-şi vocea calmă. Slăbirea turmei, experimentele... Ce vrei să spui?

Scopique se aplecă mai aproape.

— Lordul Scabrous.

— Ce-i cu el?

— Dacă răpeşte studenți în scopuri personale, spuse Scopique, atunci cineva trebuie să afle cine ar putea fi următorul.

Jura lăsă să-i scape un mic râset sec, dar nu ieşi atât de disprețuitor pe cât sperase.

— Şi cum ai de gând să obții această informație?

— Nu eu, spuse Zabrakul şi arătă spre el. Ci tu.

— Eu?

— Eşti perfect pentru acest post. Toată lumea ştie că ai instinctul de supraviețuire al unui dianoga înfometat. Vei găsi tu o cale.

Jura îşi împinse scaunul în spate şi se ridică dintr-o singură mişcare fluidă. Aruncând o mână în față, se întinse şi strânse degetele în jurul gâtului Zabrakului, apăsând pe trahee suficient de tare încât să simtă cartilajul pocnind. Se întâmplă atât de repede încât, în ciuda discrepanței de forță şi greutate, Scopique fu prins cu garda jos – dar numai momentan. Când vorbi din nou, vocea îi era calmă, aproape dezinvoltă, şi suficient de liniştită pentru ca numai Jura să îl poată auzi.

— Există o vorbă pe planeta mea natală, Ostrogoth. Numai un prost întoarce spatele unei datorii neplătite. Gândeşte-te la asta. Scopique dădu uşor din cap spre brațul lui Jura. Acum, pentru că încă mai ai o oarecare valoare pentru mine, îți voi permite de bună voie să-ți iei mâna de pe gâtul meu şi să salvezi aparențele în fața colegilor noştri. Dar data viitoare când te voi vedea, îmi vei spune ce ai aflat despre dispariții. Zabrakul zâmbi subțire. Altfel, restul academiei va vedea în curând o latură a ta pe care nu cred că vrei să o vadă – o latură foarte puțin măgulitoare. Ne-am înțeles?

Maxilarul lui Jura se încleştă; era prea furios ca să aibă încredere în vocea lui pentru a răspunde. În schimb, reuşi să dea scurt din cap.

— Bine, spuse Scopique.

O secundă mai târziu, Zabrakul se întoarse şi plecă. Când el şi Hartwig ieşiră pe uşă, Jura Ostrogoth îşi duse restul mâncării până la recipientul pentru deşeuri şi o aruncă în el, cu tavă cu tot. Îşi pierduse pofta de mâncare.

În afara sălii de mese, din nou în frig, Jura merse prin zăpadă, cu pumnii strânşi şi ținuți pe lângă el. După ce se îndepărtă câțiva metri de uşă, unde era sigur că nimeni nu putea vedea, intră într-o nişă îngustă şi privi fix peretele din piatră. Furia îi clocotea în piept. *Altfel, restul academiei va vedea în curând o latură a ta pe care nu cred că vrei să o vadă – o latură foarte puțin măgulitoare. Ne-am înțeles?*

Gândurile i se întoarseră cu patru ani în urmă, în ziua în care sosise pentru prima dată la academie, un puşti speriat şi ignorant din cealaltă parte a galaxiei. Îşi petrecuse primele două zile ținând capul plecat, evitând pe toată lumea, sperând să se acomodeze înainte să aibă cineva şansa să-l atace, dar nu aşa funcționau lucrurile pe aici. În cea de-a treia dimineață, era în dormitor, pregătindu-şi patul, când un pumn îl lovi cu putere între omoplați, trântindu-l la podea, unde rămase icnind după aer. Când reuşi să se rostogolească şi să se uite în sus, văzu un uriaş ucenic Sith pe nume Mannock T'sank, care stătea deasupra lui. T'sank era mai puternic şi mai în vârstă decât Jura, iar rânjetul de pe fața lui era unul de bucurie aproape ucigaşă.

— Arăți bine întins pe podea, bobocule, spuse T'sank. Ştii ce ți-ar sta şi mai bine făcând? Să-mi lingi cizmele.

Îi întinse una dintre cizmele sale murdare din piele, fluturând vârful chiar sub nasul lui Jura, suficient de aproape pentru a simți mirosul dejecțiilor de tauntaun – T'sank fusese condamnat la curățarea grajdurilor pentru o infracțiune minoră.

— Dă-i drumul, bobocule. Lustruieşte-le cum trebuie.

Chiar şi atunci, Jura ştiuse că era un test; felul în care răspundea avea să determine pentru totdeauna modul în care avea să fie tratat în cadrul Academiei. Încrâncenat, cu aerul cuiva care-şi plănuia propria înmormântare, se ridicase şi îi spusese lui T'sank exact ce putea face cu bocancul său.

Rezultatele fuseseră chiar mai proaste decât se aşteptase. T'sank îl lovise atât de tare în față încât îşi pierduse cunoştința, iar când se trezise, îl durea capul. Nu se putea mişca. Avea o cârpă murdară îndesată în gură, înghesuită atât de mult încât aproape că se înecase cu ea. Uitându-se în jos, văzu că era dezbrăcat şi legat de pat de picioare şi glezne, iar T'sank stătea deasupra lui, rânjind cu o răutate vecină cu nebunia. Când încercă să inhaleze, începu să se sufoce şi panica puse stăpânire pe el; îşi pierdu tot controlul şi izbucni în lacrimi speriate, în timp ce T'sank urla de râs.

Şi apoi, brusc, râsul încetă. Ultima lui amintire despre T'sank fusese urletul ascuțit şi surprins pe care îl scosese sadicul ucenic chiar înainte să zboare cu spatele pe uşă. Când Jura îşi întorsese capul şi privise în sus prin ochii înceţoşați de lacrimi, îl văzuse pe Scopique stând acolo. Zabrakul nu făcuse nicio mişcare pentru a-l dezlega. În schimb, ținea în mână ceea ce Jura îşi dăduse seama că era un fel de holocameră, îndreptând-o spre el în timp ce obiectivul se focaliza automat.

— Zâmbeşte, spusese Scopique din spatele camerei, plimbându-se în jurul patului, înregistrându-l în continuare pe Jura în timp ce se lupta să-şi recapete controlul funcțiilor corporale. Stai puțin, lasă-mă să-ți prind *partea bună*.

Când fu mulțumit de filmare, puse deoparte aparatul de înregistrat, scoase cârpa din gura lui Jura şi îl dezlegă.

— Ridică-te, îi spusese el lui Jura. Haide.

Privi înapoi pe uşa întredeschisă, unde T'sank aterizase, pe jumătate conştient şi zdrobit.

— L-am lovit bine în cap, dar asta nu-l va ține la pământ pentru totdeauna.

Jura se ridicase cu greu în picioare, îşi ştersese sângele şi mucii de pe nas şi se grăbi să intre din nou în robă.

— Mulțumesc, mormăi el.

Scopique refuză recunoştința lui Jura ca şi cum l-ar fi dezgustat, apoi ejectă discul din holocameră şi o strecură în buzunar, dându-i o mângâiere protectoare.

— A se păstra în siguranță, spuse el, iar Jura înțelese mesajul.

Nimic din ceea ce se întâmplase nu avusese de-a face cu bunătatea sau mila. Jura era acum la mâna lui şi, atât cât avea să stea aici, Zabrakul nu avea de gând să-l lase să uite asta.

— Începător? zise Scopique, în timp ce ieşea pe uşă. Bine ai venit la academie.

Bine ai venit la academie.

Adus înapoi în momentul prezent de flăcările aprinse ale propriei furii, Jura îndepărtă imaginea discului din buzunarul Zabrakului. Stând aici, în umbra dintre clădiri, dorința de a ataca era ceva ce nu mai putea stăpâni. Îşi ridică ambele mâini şi lansă o explozie de energie a părții întunecată înspre zid. Căldura electrică îi scăpără prin încheieturi şi palme, lovindu-se de stâncă, spărgând-o chiar în mijloc. Închise ochii şi expiră, uşurat pentru moment. Ştia că ar fi trebuit să-şi adune furia, şi să o folosească într-unul dintre exercițiile de luptă, dar nu se putuse abține. Deschizând din nou ochii, privi peretele crăpat. Fusese dur, dar acum era deteriorat, valoarea lui fiind slăbită într-un mod fundamental de ceea ce se întâmplase.

Eu sunt acel perete.

Întorcându-se, ieşi din umbră, mintea lui încercând deja să gândească la felul cum avea de gând să obțină informațiile pentru Scopique.

Capitolul 3
Vânătorii de traume profunde

Nickter se trezi în cuşcă. Nu-şi amintea cum ajunsese aici şi nici de cât timp era înăuntru. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că stătea în infirmerie, aşteptând ca Arljack să se întoarcă şi să-i verifice rana de la ceafă. Şi, dezorientat pentru o clipă, crezu că încă se afla acolo. *E frig aici*, fu gata să spună. *Hei, Arl, te superi dacă ridici puțin temperatura?* Dar nu era le infirmerie. Încercă să se ridice şi se izbi cu capul de barele de metal de deasupra lui, suficient de tare încât să scoată un geamăt furios de durere. Ce anume se întâmpla aici? Cuşca era mică, obligându-l să rămână cocoşat în față, fie în mâini şi genunchi, fie într-o poziție de şezut cu umerii înclinați. Partea de sus a tunicii îi fusese smulsă, lăsându-l gol de la brâu în sus. Spatele îl durea, îl durea rău de tot, de la baza craniului până la baza coloanei vertebrale – o pulsație joasă şi constantă care făcea să îl doară molarii. Ca şi cum ar fi batjocorit situația sa claustrofobă, camera din afara cuştii era foarte mare şi foarte întunecată. Dinăuntru, Nickter putu să o vadă aproape în întregime. Era un spațiu circular, probabil cu un diametru de cincizeci de metri, iluminat de un ansamblu neregulat de echipamente de monitorizare, lumânări şi torțe. Echipamentele de laborator se înghesuiau pe toate suprafețele şi ungherele disponibile. Țevile şi firele atârnau pe mese şi birouri, conectând grămezi ciudate de echipamente, condensatoare, flacoane, recipiente şi arzătoare. Pereții erau de sticlă şi, deşi nu putea vedea nimic decât întuneric, Nickter avu vaga senzație că se afla undeva foarte sus.

O realizare bruscă îl luă prin surprindere. Se afla în vârful turnului.

— Te-ai trezit, spuse o voce.

Nickter tresări la auzul vocii şi fu cât pe ce să țipe. În picioare, în afara cuştii, privindu-l de sus, se afla o siluetă înaltă, cu umeri largi şi cu robă neagră, care era aproape imperceptibilă în umbră. Nickter ştia deja cu exactitate cine era, chiar înainte ca lumina pâlpâitoare a torțelor din încăpere să dezvăluie fața bărbatului – o sculptură lungă şi osoasă, cu ochi întredeschişi, cu faimoasa curbură spre vârf a buzei superioare, care era modul în care părea mereu să zâmbească uşor la un gând secret. Un nou spasm de nelinişte trecu prin el, ridicându-i părul de pe spate.

Ochii sunt partea cea mai rea, gândi el: *acum erau aproape argintii, acum păreau să strălucească cu o acumulare febrilă de ambiție şi indiferență.*

— Lord Scabrous, spuse el, sau încercă să spună. Îşi simți gura uscată, iar plămânii nu reuşeau să primească suficient aer. Ce caut aici?

Lordul Sith nu răspunse, dar ochii continuau să se holbeze la el… dincolo de el, cumva, ca şi cum ar mai fi fost şi altceva în cuşcă cu el. Se putea simți pe sine cum mirosea, unsoarea împuțită a panicii şi transpirației care i se prelingea pe piele.

Durerea din spate se intensifică, trecând de la pulsație la o agonie ascuțită şi tăioasă, care îi cobora pe coaste şi îi urca până în gât. Se înrăutățea cu fiecare secundă, ca o înțepătură de sudoare într-o rană deschisă. Indiferent ce rana îi fusese provocată, era profundă, iar pachete întregi de receptori nervoşi – acei *vânători de traume* ascultători – pocneau înainte şi înapoi, livrându-i cu sârg veştile rele.

Pipăindu-şi spatele, simți ceva rece, neted şi tare ieşindu-i din piele chiar la

baza coloanei vertebrale. Privi în jur şi văzu la ce se uitase Scabrous – era un fel de tub, implantat direct într-o vertebră. Inelul lipicios de carne expusă din jurul locului rănii se simțea crud şi fierbinte, umflat, şi îl ardea când îl atingea. Alunecând cu mâna în sus, simți un alt tub deasupra, şi încă unul, care ieşeau din spate, până sus, la gât. Erau cel puțin şase, la fel de groase ca şi degetul lui. Îşi dădu seama că le simțea pulsând în interiorul canalului spinal – fiind sursa durerii sfâşietoare.

— Ce... ce sunt astea? întrebă el, conştient de cât de diferit suna deja vocea lui, ascuțită şi şovăielnică. Ce mi-ați făcut?

Scabrous tot nu răspunse. Nici măcar nu se uita la Nickter. Se plimba acum prin spatele cuştii, unde tuburile treceau printre barele subțiri în ceea ce părea un fel de pompă mecanizată cu un recipient lat montat deasupra. Răsucindu-se în cuşcă, Nickter privi fix la el. Flaconul era plin de un lichid galben-roşiatic tulbure. Lângă pompă se afla o mică piramidă neagră acoperită cu linii de text gravat – îşi dădu seama, cu durere şi frică, că trebuia să fie un Holocron Sith. Învățaseră despre ele la academie, dar nu mai văzuse niciodată unul. Şi apoi văzu alte lucruri, zeci de lucruri, în recipiente de sticlă aliniate pe platforma largă de lângă pompă.

Flori. Toate negre. Toate diferite. Toate moarte.

Nickter se răsuci în cuşcă. Nimic din toate astea nu avea sens, iar lipsa de rațiune nu făcea decât să-i intensifice teroarea crescândă. Acum transpira abundent – sudoarea curgea de pe el în picături mari şi supurânde. Nevoia de a implora, de a cerşi, de a se târgui pentru viața lui, sau cel puțin pentru a pune capăt durerii, era aproape irezistibilă. Singurul lucru care îl opri fu bănuiala, bazată pe tot ce auzise despre Scabrous, că Lordul Sith nici măcar nu l-ar fi ascultat. Scabrous stătea în spatele cuştii, alternându-şi atenția între flori şi Holocron. În cele din urmă alese o floare, deschise recipientul de sticlă de deasupra pompei şi o aruncă înăuntru.

— Ce este aia? întrebă Nickter. Ce faceți?

Scabrous îl privi, ca şi cum l-ar fi auzit pentru prima dată. Când vorbi în cele din urmă, vocea lui fu joasă şi răsunătoare, mai gravă decât îşi amintea Nickter. Avea o intimitate îngrozitoare, ca şi cum Lordul Sith îi şoptea direct în ureche.

— Ai fost umilit astăzi la templu, Wim Nickter – umilit rău de tot. Te-ai dovedit a fi slab şi uşor de învins.

— A fost Lussk! izbucni Nickter. A folosit Forța asupra mea, a...

— Mai există încă un mod în care te-ai putea dovedi util, spuse Scabrous ridicând mâna. Asta este oferta pe care ți-o fac, una de răscumpărare.

Apoi apăsă un buton de pe pompă. Privind-o fix, Nickter văzu floarea neagră rotindu-se în lichidul galben-roşiatic, petalele sale sfărâmându-se în timp ce se dizolva. Pompa scoase un vuiet slab, ca şi cum o jumătate de duzină de piese ciudate erau făcute să funcționeze. La început nu simți nimic în afară de vibrația ciudată a tuburilor din spate. Apoi durerea pe care o îndurase până atunci se agravă brusc, îngrozitor de mult. Îi străbătu tot corpul, atingând fiecare milimetru de terminații nervoase, transformându-le în focuri albe.

Nickter se arcui în față şi țipă. Durerea îl stăpânea: se predă cu totul în fața ei. Durerea se transformă într-o stea neutronică imensă, care îl cuprinse cu totul, şi în timp ce îl înghițea, îl văzu pe Scabrous privindu-l prin cuşcă. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte să leşine, fu că Scabrous se întorsese, legănându-şi brațul peste tejgheaua lungă de deasupra pompei, şi făcând florile şi vasele lor să se prăbuşească pe podea.

Capitolul 4
Dranok

Pe Pergus Frode nu-l deranjau îndatoririle de întreținere a pistei de aterizare a Academiei. Asta însemna că era primul care îi vedea pe noii sosiți, adesea destul de jalnici, şi că era la curent cu unele informații sensibile chiar înainte ca unii dintre Maeştrii Sith să afle despre ele. Nu era o treabă rea pentru un pilot devenit mecanic – a cărui ultimă slujbă fusese să curețe motoarele în Şantierele Kuat Drive. În această seară, de exemplu – când crucişătorul Corellian se înclinase şi începuse să coboare între luminile de aterizare acoperite de zăpadă – Frode ştiuse exact cine era. Ar fi ştiut chiar şi dacă droidul HK al lui Darth Scabrous nu ar fi stat lângă el, bâzâind încet în sinea lui, în aşteptare. Pe Frode nu-l deranjau droizii – de cele mai multe ori chiar îi prefera în locul formelor de viață organice, mai ales pe Odacer-Faustin.

— Raport: Îl voi anunța pe Lordul Scabrous că au sosit oaspeții săi, spuse HK

— Sigur, bine, spuse Frode, observând cum crucişătorul îşi extindea trenul de aterizare, şi simțind cum punțile îi absorb tonajul.

O clipă mai târziu, trapa principală se deschise brusc, iar rampa coborî cu un zgomot neceremonios. Înaintând în întâmpinare, Frode privi cum coborau cei doi vânători de recompense – mai degrabă împăunându-se. Primul, un bărbat înalt, corpolent, chel, cu un rânjet permanent sub ochelarii de protecție verzi, se opri la baza rampei şi privi în jur cu dispreț, ca şi cum nu ar fi fost deloc sigur că vrea să rămână. Purta sub un braț o valiză metalică, legată de încheietura mâinii cu un lanț subțire.

— Ce părere ai, Skarl? întrebă cheliosul. E destul de rece pentru tine?

Nelvaanianul în costum de zbor care stătea lângă el îşi încreți botul şi scoase un mârâit scurt, dezvăluind un rând de dinți superiori ascuțiți, îndreptați spre interior. Apoi, atât el, cât şi bărbatul se întoarseră şi se holbară la Frode, care făcuse deja un pas înapoi.

— Unde e Scabrous? întrebă bărbatul, ridicând cutia de metal. I-am adus pachetul. Trebuia să ne întâlnim aici.

— Vă voi conduce la Lordul Scabrous, domnule, spuse HK, arătând cu un gest în direcția terenului principal al academiei. Este stăpânul meu şi am fost trimis să vă escortez la Turn. Pe dumneavoastră şi – droidul aruncă o privire nesigură către Nelvaanian – ...copilotul?

— Skarl este partenerul meu, spuse bărbatul. Numele meu este Dranok. Tot ceea ce merită să ai în această galaxie, poți obține prin noi. Nu făcu nicio mişcare pentru a-l urma pe HK. Apropo, şeful tău ar face bine să aibă restul creditelor pe care mi le datorează pentru această mică frumusețe. N-a fost chiar uşor de procurat.

HK răspunse prompt.

— Răspuns: Plata a fost pregătită în întregime, domnule. Fiți sigur că o veți primi în scurt timp.

Dranok aprobă din cap, fără ca expresia supărată să-i părăsească vreodată buzele, în timp ce privea în jur la terenul înzăpezit din jurul platformei de aterizare.

— Ce groapă. Aruncându-i o privire lui Frode, arătă cu degetul mare în direcția

navei. Ține-o caldă, amice. Nu vom sta pe această stâncă mai mult decât trebuie. Şi fă-i plinul de combustibil între timp. Crezi că te poți descurca?

— Sigur, spuse Frode, nicio problemă. Hotărâse deja că nu-i plăcea omul sau partenerul său, dar avu grijă să nu lase să se simtă asta în vocea lui. Va fi gata când vă veți întoarce.

Ignorându-l, vânătorul de recompense se întoarse şi îl urmă pe droid, cu Nelvaanianul venind imediat în dreapta sa, cu labele scârțâind în zăpadă.

* * *

Până când ajunseră la turn, Dranok hotărâse deja cum avea de gând să rezolve situația. În momentul în care aterizaseră, nu fusese pe deplin sigur de ceea ce avea să facă. Nu era nimic personal: el şi Skarl lucraseră întotdeauna destul de bine împreună. Nelvaanianul era un urmăritor capabil şi întotdeauna bun în luptă. În plus, era loial, o trăsătură pe care, evident, Dranok nu o împărtăşea. Dar, din punct de vedere financiar, lucrurile nu mergeau prea bine în ultima vreme – ultimele lor slujbe nu plătiseră atât de bine pe cât sperase, iar Dranok se săturase să împartă totul pe jumătate. Aşa că totul era hotărât. Odată ce Scabrous plătea restul sumei pe care le-o datora…

— Raport: E pe aici, domnule, spuse HK, arătând spre turn. Pe aici.

Dranok se opri din drum şi îşi ridică privirea. Mai văzuse arhitectură ciudată la viața lui, dar turnul Lordului Sith era tulburător într-un mod diferit. Era impunător, da, şi mult mai înalt decât părea din aer, dar mai avea o calitate, un sentiment indefinibil de *greşeală*, ca şi cum ar fi fost construit într-un unghi nefiresc, astfel încât părea că se strânge peste el ca o gheară neagră imensă.

Auzise odată o discuție într-un port spațial despre Sith, despre cum învățaseră să manipuleze însăşi geometria spațială, creând clădiri care erau, în sine, desprinse de realitatea fizică. Tipul care spusese povestea susținuse că te puteai pierde într-un labirint Sith şi nu mai puteai scăpa niciodată. Dranok respinsese ideea ca pe o superstiție de bețiv, dar, uitându-se acum la turn, nu mai era sigur.

Nu-i plăcea să stea în fața lui şi cu atât mai puțin îi plăcea ideea de a intra înăuntru. Dar acolo era plata şi asta rezolvă totul.

— În regulă. Se întoarse spre Skarl. Mai bine ai aştepta aici, în caz că ceva nu merge bine.

Nelvaanianul se uită la el şi scoase un mârâit neliniştit. *Nu aşa facem noi lucrurile de obicei,* spunea acel mârâit. *Nu asta este procedura standard de operare.*

— Hei, spuse Dranok, cu toată bunăvoința bruscă de prieten bine-cunoscut pe care o putea aduna, ai încredere în mine, da? Amândoi suntem mai în siguranță dacă stai aici şi supraveghezi uşa. O să mă înțeleg cu Scabrous şi o să aduc banii.

Şi înainte ca Skarl să apuce să argumenteze, îl urmă pe droid înăuntru.

Chiar dacă nu mai erau în bătaia vântului, Dranok simți cum temperatura scade brusc. Era suficient de întuneric pentru ca primii săi paşi să fie ghidați în principal de luminile de un albastru palid de la rețeaua dorsală de procesoare a lui HK. O secundă sau două mai târziu, ochii lui începură să se adapteze şi putu distinge spațiul larg şi circular din jurul lor, susținut de stâlpii şi arcadele masive de piatră care constituiau nivelul cel mai de jos al turnului. Aerul mirosea umed şi murdar, şi avea o componentă umană neplăcut de mucegăită, care îi amintea de

băile de pe unele dintre planetele de pe Inelul Interior pe care le vizitase.

— Declarație: Urmați-mă, se auzi vocea lui HK din față, arătând spre un turbolift care aştepta.

Dranok se strecură înăuntru şi, când uşa se închise în urma lui, îşi dădu seama că droidul nu-l urmase. Era singur. Turboliftul porni în sus suficient de repede încât să-i lase în urmă stomacul. Dranok simți prima înțepătură de nelinişte în partea de jos a spatelui. Liftul încă se ridica. Oare îl ducea până în vârf?

În cele din urmă se opri, iar uşile se deschiseră.

— Lord Scabrous? strigă Dranok, suficient de tare pentru a se face auzit. Droidul m-a trimis sus. Îşi dădu seama că ținea cutia de metal în fața lui ca pe un scut. V-am adus pachetul.

Tăcere. Era o încăpere mare şi circulară – pentru ochii lui, arăta ca un laborator amenajat de cineva cu un fetiş serios pentru mistere. Dranok auzise că unii dintre aceşti Lorzi Sith puteau fi cu adevărat ciudați, amestecând tehnologia cu vechile obiceiuri ale semenilor lor, păstrând vechile obiceiuri ori de câte ori era posibil. Asta o dovedea. Ferestrele înalte şi cu arcade formau pereții înconjurători, cu aplice, lumânări şi torțe deasupra lor, împreună cu panouri pulsatorii şi bancuri de lumini. Maşinăriile bâzâiau cu un zumzet scăzut şi neregulat care făcea ca aerul însuşi să pară că vibrează în nările lui Dranok şi în adâncul gâtului. Îşi croi drum pe lângă mesele cu echipamente ştiințifice, fără să-i placă în mod deosebit felul în care torțele îi făceau umbra să sară şi să se strecoare pe podeaua de piatră goală din spatele lui, ca şi cum ar fi fost cineva care îl urmărea. Un miros plutea în aer, dens şi familiar, dar încă nedefinibil – chimicale?

Nu, era mai dulce decât atât, aproape îmbătător, ca un miros de mâncare. Se îndreptă spre fereastră şi aruncă o privire prin zăpada care cădea, spre academia de jos. De aici părea o ruină, abandonată şi uitată. Ocazionalele licăriri slabe de lumină care ardeau la ferestrele uneia dintre clădiri – un fel de cămin, presupuse el – nu făceau decât să pară cumva şi mai goală, un loc care căzuse în posesia fantomelor.

Devii nervos, se certă el însuşi. *Încetează*.

Se întoarse şi se îndreptă spre o stivă de maşini pe jumătate îngropată în umbră. Ceva scârțâi sub cizma lui, iar el se opri să vadă ce anume. Flori.

Aplecându-se, vânătorul de recompense puse deoparte cutia de metal – încă era legată de încheietura mâiii – şi căută în buzunar o baghetă luminoasă. O porni, luminând în fața lui. Zdrăngănitul provenea de la sticla spartă, eprubete sau vasele care, după cum presupusese Dranok, conțineau diferitele specii, înainte ca toate să fie aruncate sau scăpate fără menajamente pe podea. Deschise cutia metalică şi privi propria floare, presupusa *Orhidee Murakami*, comparând-o cu toate cele împrăştiate pe pavaj. Negustorul de mirodenii de pe piața neagră care i-o vânduse îi garantase că era un articol autentic, cel mai rar din galaxie, furat dintr-un laborator biologic secret al Republicii, de pe Endor. Negustorul îi furnizase chiar şi dovezi documentate, ecuații complexe de spectroscopie chimică şi de gaz pe care Dranok se prefăcuse că le înțelege. Dar acum, uitându-se la aceste alte flori de pe podea – rebuturi toate – Dranok găsi cel puțin două care arătau exact ca ea. Respirația i se opri în gât.

Fusese păcălit, iar acum…

— Dranok.

Vânătorul de recompense îngheță la auzul propriului nume, sunetul transformându-i respirația în gheață uscată în plămâni. În față, între el şi ieşire, o

siluetă înaltă, cu mantie întunecată, se uita la el din cealaltă parte a unei mese lungi de piatră. Dranok îşi dădu seama că privea chipul unui bărbat cu trăsături lungi şi rafinate, cu nasul acvilin, fruntea înclinată şi pomeții proeminenți, întinşi până la aproape o caricatură a aroganței. Părul cărunt şi des, de o stranie culoare albastră-argintie, se întindea înapoi de pe fruntea lui. Silueta întinse o mână cu degete lungi, făcându-i semn să înainteze şi, în acelaşi moment, Dranok văzu ochii bărbatului pâlpâind şi pulsând ca şi cum ar fi reflectat o explozie îndepărtată.

— Lord Scabrous.

— Ai adus orhideea?

— Eu…

— Unde este?

Un bluf, deci – vânătorul de recompense îşi dădu seama că era singura lui cale de scăpare. Mai blufase şi înainte pentru a ieşi din situații dificile. Acum nu era nimic diferit.

— Este aici, spuse el cu o bruschețe fabricată, ridicând cutia deschisă pentru a-i arăta conținutul: *Orhideea Murakami*, aşa cum ați cerut.

Când Darth Scabrous nu se mişcă să o ia – de fapt, nu păru să se mişte deloc – Dranok desfăcu lanțul de la încheietura mâinii sale, aşează cutia în fața Lordului Sith şi făcu un pas înapoi. Totuşi, Scabrous nu dădu niciun semn că voia să se apropie pentru a examina floarea. Ochii lui rămaseră fixați pe Dranok.

— Ai venit singur?

— Asociatul meu aşteaptă afară, spuse Dranok. Pentru orice eventualitate.

— Asociatul tău.

— Da.

— Şi nu ai mai adus pe nimeni altcineva cu tine?

Dranok se încruntă puțin.

— Pe cine altcineva aş fi putut aduce?

Se pare că Scabrous nu consideră întrebarea demnă de răspuns. Vânătorul de recompense se încruntă, cu adevărat nedumerit acum, confuzia făcând doar să i se strângă pumnul încleştat al anxietății din măruntaie.

— Destul cu întrebările, ripostă el, sperând că tonul de nerăbdare va ajuta la mascarea fricii. Am livrat orhideea aşa cum am stabilit. Acum, unde-mi sunt banii?

Scabrous tot nu făcu nicio mişcare pentru a răspunde. Momentul se prelungi, iar în liniştea de după aceea, Dranok îşi dădu seama că simțea un alt miros care se aduna în jurul lui, din ce în ce mai puternic, mai puternic decât duhoarea florilor moarte: o aromă de carne prăjită care începuse încet să umple aerul. În ciuda tensiunii, simți că începe să saliveze. Trecuse ceva timp de când nu mai mâncase. Stomacul lui scoase un mârâit zgomotos.

— M-ai dezamăgit, spuse Scabrous.

— Ce?

— Asta nu este *Orhideea Murakami*.

— De unde ştiți? Nici măcar nu v-ați uitat la ea!

Scabrous ridică încet capul. Întregul său corp păru să se rigidizeze, să devină cumva mai înalt – o iluzie, cu siguranță, dar Dranok se simți totuşi dând un pas înapoi, ca un copil indisciplinat care este luat la întrebări, întinzând mâinile în semn de implorare.

— Ăă, aşteaptați o secundă…

— Stai jos.

Dranok simți cum genunchii i se îndoaie involuntar şi căzu greoi pe banca de piatră despre care nici măcar nu realizase că era acolo.

— În ciuda eşecului, te aşteaptă plata.

Scabrous făcu un gest în spatele lui, către o uşă cu arcadă pe care Dranok nu o observase până atunci, iar droidul HK apăru împingând un cărucior cu o tavă uriaşă de argint deasupra. Droidul rulă căruciorul până la masă şi aşeză o farfurie şi ustensile în fața lui Dranok, împreună cu o ceaşcă şi un ulcior.

— Serveşte-te.

Dranok clătină din cap. Orice s-ar fi aflat sub capacul tăvii de argint, nu voia să aibă parte de aşa ceva. Şi acum îşi dădea seama, cu claritatea nemiloasă a retrospectivei, cum tot ceea ce făcuse – acceptarea slujbei, faptul că avusese încredere în tipul dubios care îi vânduse orhideea, că venise singur aici – toate fuseseră verigi într-un lanț colosal de dezastre care duseseră la acest ultim moment de cumpănă. Cu toate astea, nu se putu opri să-şi întindă mâna spre platou. Şi, întinzând mâna, ridică capacul. Se holbă la ceea ce se afla dedesubt, groaza bruscă acumulându-se în gâtului său ca într-un sifon înfundat. Avu nevoie de mai puțin de o secundă pentru a realiza că avea în fața lui capul tăiat şi fiert al partenerului său, Skarl. Gura Nelvaanianului fusese deschisă suficient de larg pentru a găzdui fructul roşu şi copt de jaquira care îi fusese introdus între fălci. Ochii morți şi fierți se holbau la el cu ceea ce părea aproape o acuzație.

— Ce s-a întâmplat? intonă vocea lui Scabrous, de la ceea ce părea a fi o mare depărtare. Ai avut intenția să-l trădezi, nu-i aşa? Eu doar te-am scutit de necazuri. Şi apoi, aplecându-se în față: Un trădător şi un incompetent. Se poate pune întrebarea cum a reuşit vreunul dintre voi să supraviețuiască atât de mult timp.

Dranok încercă să se ridice în picioare şi descoperi că nu-şi putea mişca greutatea de pe scaun. Dintr-o dată, fiecare parte din el părea să cântărească o tonă.

— Lasă-mă să plec.

— Orice trădător îşi mănâncă aliații. Scabrous ridică un cuțit şi o furculiță în fața vânătorului de recompense. Asta este ultima ta masă, Dranok, şi trebuie să o mănânci, fiecare bucățică. Asta este oferta pe care ți-o prezint. Dacă o poți face, îți voi permite să pleci de aici în viață.

Dranok se dădu înapoi, luptându-se din greu să se elibereze. Dar singura parte a corpului pe care o putea mişca era mâna dreaptă, cea pe care Scabrous îi permitea să o ridice în direcția ustensilelor de masă. Cu maxilarul încleştat, luă cuțitul din mâna Lordului Sith – şi apoi îl împinse în față, cât putu de tare. Cuțitul nici măcar nu se apropie de ținta dorită. Scabrous îşi flutură propria mână în direcția vânătorului de recompense, într-un gest simplu, aproape neimplicat, un act de respingere dezinteresată, iar Dranok simți cum i se strânge gâtul, iar traheea i se închide până când devine de grosimea unui ac. O greutate ascuțită şi imediată păru să se fi încleştat peste plămânii lui. Lacrimi de panică îi inundară ochii, iar inima începu să îi bată cu putere în timp ce se zbătea frenetic pe scaun, negura apropiindu-se deja de marginile vederii sale. Dintr-o dată, totul păru să se întâmple de la o mare distanță.

Când Scabrous îi dădu drumul, permițându-i să se prăbuşească de pe scaun pe podea, ultimul lucru pe care Dranok îl auzi fu sunetul unui tip de creatură care horcăia, respira şi scotea un zgomot care semăna în mod ciudat cu un râset.

Capitolul 5
Conducta Suferinţei

— Stăpâne. Sunt gata să încep din nou.

Manah Ra'at, în vârstă de 17 ani, stătea în centrul simulatorului de luptă al academiei, cel pe care studenții îl numeau *conducta suferinței*, ştergându-şi sângele de pe buza spartă şi umflată. Nu mai simțea nicio durere acum, ci doar o dorință arzătoare de a ataca şi de a răzbuna ceea ce i se făcuse. Faptul că răul fusese provocat de un sistem automat, ca parte a antrenamentului său, nu conta deloc pentru Ra'at. Era furios, iar furia îl făcea puternic.

Deasupra, Maestrul Sith al Luptelor Xat Hracken stătea în cabina de control, cu o mână pe setul de comenzi. Deşi era uman, Hracken era construit mai degrabă ca un Aqualish, chel, voluminos şi lat la nivelul umerilor, cu fața lată, cu pielea măslinie, încremenită într-o încruntare perpetuă. Ora era târzie, iar el şi Ra'at erau singurii din simulator. Hracken, ca şi Maestrul Săbiilor Shak'Weth, preda aici, la academie, de zeci de ani, şi văzuse studenți ca Ra'at venind şi plecând – acoliți care păreau să aibă nevoie de puțin somn sau chiar deloc, care insistau să-şi continue antrenamentul până târziu în noapte, uneori până dimineața – şi văzuse cum asta îi obosea în cele din urmă. După un moment de gândire, vorbi în interfon.

— Ajunge pentru seara asta, spuse Hracken.

— Nu. Ra'at îl privi cu ochi roşii şi malefici. Vreau să o fac din nou.

Hracken se ridică din spatele punții de comandă şi făcu un pas înainte, astfel încât ucenicul să îl poată vedea prin fereastra de oțel transparent.

— Mă sfidezi?

— Nu, Stăpâne. Tonul lui Ra'at era doar uşor domolit – o supunere simbolică față de autoritatea Maestrului. Doresc doar să mă antrenez sub acelaşi regim ca şi Rance Lussk.

Hracken aprobă din cap în sinea lui. Se aşteptase la asta. Din momentul în care ajunsese aici, Lussk stabilise ritmul pentru cei mai motivați elevi ai academiei, toți dorind să lupte, să se antreneze şi să studieze la fel de intens ca şi el. Ceea ce niciunul dintre ei nu părea să înțeleagă era că nu putea exista decât un singur Lussk, iar cei care îl provocau se trezeau împărtăşind soarta lui Nickter, printre alții.

Totuşi, Maestrul Hracken trebuia să recunoască faptul că ambiția lui Ra'at îl intriga. Ra'at era clar cel mai mic din clasa sa, cu părul şuvițos şi cu trăsături fine, iar cei doi ani de antrenament nu adăugaseră mai mult de câteva grame de muşchi la structura sa zveltă. Dar avea în el o structură de oțel, un fel de furie curajoasă, semi-psihotică, şi o voință de putere care îl împingea să facă tot ce era necesar pentru a avansa. Avea, de asemenea, nişte idei foarte ciudate. La urma urmei, Ra'at fusese cel care lansase zvonurile conform cărora Darth Scabrous însuşi răpea studenți şi îi ducea în turn, în încercarea de a găsi unul suficient de puternic pentru a-i succeda. Argumentase cazul cu atât de mult succes încât unii dintre studenți – şi chiar şi câțiva dintre Maeştri – se întrebaseră dacă nu cumva avea dreptate.

Acum, Hracken se întreba dacă nu cumva în sfârşit înțelesese scopul final al lui Ra'at. Atinse din nou interfonul:

— În regulă, atunci, încă o dată.

Fără nici măcar un semn de recunoaştere, Ra'at reveni în poziția de luptă, cu umerii încordați şi maxilarul ferm. Era ca şi cum ar fi ştiut de la început că Maestrul va accepta.

Bine atunci, gândi Hracken, *să vedem cât de bun eşti cu adevărat*. Introduse o secvență de comenzi şi privi simulatorul cum prinde viață sub el. O serie de brațe grele, automatizate, se arcuiră din ambele părți, fiecare dintre ele având o lățime de doi metri, apropiindu-se astfel încât Ra'at trebui să sară pentru a evita să fie strivit. El plonjă cu uşurință printre ele înainte să coboare într-o rostogolire, ferindu-se cu succes de cel de-al treilea obstacol, o țepuşă de picador acționată de un arc, lungă de cinci metri, care coborî pe neaşteptat din tavan. Hracken aprobă din nou din cap. Țepuşa fusese cea care îl prinsese pe Ra'at data trecută. Acum era mai rapid.

Eşti suficient de rapid, totuşi? Asta e întrebarea, nu-i aşa? Dar atunci când nu poți vedea? Luând o pereche de lentile termice de pe consola de lângă el, Hracken le ajustă peste ochi, apoi se întinse şi stinse luminile. Întunericul înghiți încăperea, vast şi total. Hracken apăsă pe ochelari. Vederea lui alternă într-o sută de variații strălucitoare de verde fluorescent înainte să se focalizeze, iar el se aplecă înainte cu un interes deosebit.

Jos, Ra'at, acum orb, se opri în loc, procesând ceea ce tocmai se întâmplase, iar în acea secundă peretele din spatele lui se deschise dezvăluind o serie de bice de cauciuc grele, care tăiară aerul. Ra'at sări înainte, dar era prea târziu – biciurile îl împinseră în genunchi. Hracken văzu cum fața ucenicului se crispă, cu buzele trase în spate de durere.

S-a terminat, gândi el, şi întinse mâna să aprindă din nou lumina.

Dar nu fu aşa. Ra'at se ridică din nou în picioare instantaneu, sărind departe de biciuri. Hracken îşi dădu seama imediat că ucenicul nu mai era împiedicat de vedere, sau de lipsa acesteia: acum se baza în întregime pe Forță. Când brațul greu coborî din nou, Ra'at întinse mâna, îl apucă şi chiar se ținu de el – o mişcare pe care Maestrul Sith nu o mai văzuse până atunci, nici chiar din partea lui Lussk –, urcând până în tavan. La apogeu, îi dădu drumul, răsucindu-se şi lansându-se cu capul înainte prin spațiul liber pentru a prinde țepuşa cu arc în timp ce ieşea din tavan.

Fusese o mişcare de o grație fără precedent şi de o precizie absolută. Ra'at se învârti în jurul tijei o dată, de două ori, de trei ori, căpătând viteză, şi țâşni direct spre fereastra cabinei de control. Maestrul Hracken tresări înapoi. Ra'at se izbise cu ambele mâini de oțelul transparent, agățându-se efectiv de acesta pentru o fracțiune de secundă, suficient de mult timp pentru ca Hracken să vadă elevul privindu-l drept în ochi. Apoi căzu.

Hracken îşi dădu jos ochelarii şi aprinse luminile. Lumina inundă toată camera, umplând fiecare colț. Îl văzu pe Ra'at stând în picioare, cu fața roşie, strălucind de sudoare, cu umerii ridicându-se şi coborând din cauza efortului de a-şi recupera respirația. În ciuda epuizării evidente, fața ucenicului era aproape incandescentă de adrenalina rămasă. Când îl văzu pe Hracken coborând scările, ochii i se umplură de speranță, aşteptând judecata Maestrului Sith.

— Interesant, spuse Hracken. Mâine vom vedea dacă o poți face din nou.

— Stăpâne? clipi Ra'at la el.

Hracken se uită în jur.

— Ce este?

— Lussk... în simularea de luptă, a făcut vreodată...?

Maestrul Sith aşteptă ca Ra'at să termine fraza, dar în cele din urmă ucenicul aprobă din cap şi privi în altă parte.

— Mâine, spuse el.

* * *

Mergând spre dormitor, cu mantia trasă pe umeri şi cu rănile pulsând în aerul friguros al nopții, Ra'at se opri şi aruncă o privire spre buncărul de simulare. Era conştient de ceea ce spuneau ceilalți studenți şi Maeştri despre el – cum că era prea mic, prea slab, învins de propriile iluzii paranoice – şi nu-i păsa. În seara asta îi arătase lui Hracken de ce era capabil. În curând, ceilalți aveau să vadă şi ei.

Păşi peste un morman înalt de zăpadă care se formase în fața bibliotecii, făcându-şi drum pe lângă zidul estic al clădirii până când ajunse la umbra turnului. Ningea în mod constant, dar Ra'at încă putea distinge urmele care duceau spre intrarea principală a turnului, două seturi de amprente alături de urmele familiare ale droidului HK. Simți un fior de gelozie. Urmele din zăpadă însemnau că Lordul Scabrous avusese vizitatori, foarte recent. Lordul Sith îi invitase în sanctuarul său, iar ei intraseră. Ra'at, care nu fusese niciodată în interiorul turnului şi nu putea decât să-şi imagineze secretele acestuia, se întrebă cine fuseseră vizitatorii. Lussk? Nickter? Unul dintre Maeştri?

Scoțându-şi mănuşa, aşează mâna goală direct pe trapa închisă, imaginându-şi pentru o clipă că poate simți puterea care pulsa din interior, putere pentru care ar face orice să o aibă.

Într-o zi, gândi el, *voi intra şi eu acolo*.

Până atunci, va continua să exerseze.

Capitolul 6
Nave mişto

Era trecut de miezul nopții în hangarul principal al academiei. Finalizând ultimele treburi de întreținere, Pergus Frode se trezi uitându-se fix la crucişătorul Corellian care încă mai ocupa spațiu într-un colț al platformei de aterizare. Aprovizionase nava cu combustibil şi îi menținuse motoarele la cald, aşa cum ceruse pilotul, dar asta se întâmplase cu câteva ore în urmă şi nu primise nicio veste de la vânătorii de recompense. Acum era târziu şi nu-şi dorea nimic mai mult decât să oprească totul, să se întoarcă în cabina sa şi să se prăbuşească în pat.

Cu un oftat, se întoarse în cabina de control a hangarului şi închise trapa în urma sa. Cel puțin aici era cald, un refugiu departe de vânt. Când preluase prima dată postul cu aproape zece ani standard în urmă, Frode modernizase cabina pentru a răspunde nevoilor sale, instalând o unitate termică personală pentru mese calde, împreună cu un datapad pentru holocărțile şi holoimaginile sale preferate. Ca angajat, nu avea puteri în Forță şi nici vreo loialitate deosebită față de Sith în sine; îl întâlnise pe Darth Scabrous doar în câteva ocazii. Dar prima şi singura dată când ignorase ordinele de a sta treaz şi de a aştepta, petrecuse o săptămână în arest, cu o falcă ruptă. Aşezându-se la loc cu o ceaşcă reîncălzită de espresso Javarican şi un holo bine uzat cu *Nave mişto*, Frode văzu ceva trecând pe lângă cabină. Se ridică şi şterse o gaură în fereastra aburită, aruncând o privire afară.

HK stătea acolo, cu fotoreceptorii concentrați asupra lui. Frode deschise trapa.

— Hei.

— Întrebare: Ce este, domnule? spuse HK, întorcându-se şi uitându-se la el.

— Cât timp vor mai sta tipii ăia în turn? Frode arătă spre crucişător. Adică, nava lor stă acolo şi ne mănâncă combustibilul.

— Răspuns: Presupun că ar trebui să o opriți.

— Dar tipul ăla, Dranok, a spus...

— Raport: Nu se va mai întoarce, domnule. Nici el, nici partenerul său.

— Cum adică? Niciodată? clipi Frode.

— Răspuns: Aşa am înțeles, domnule, da.

Dându-şi la o parte şapca pentru a se scărpina în cap. Frode îşi îndreptă atenția speculativă spre nava vânătorului de recompense:

— Ştii, remarcă el cu nonşalanță, o navă ca asta trebuie să aibă un computer de zbor destul de sofisticat.

— Declarație: Sunt sigur că nu ştiu nimic despre asta, domnule. Echipamentul unor astfel de nave nu face parte din programarea mea şi...

— Nu crezi că Lordul Scabrous s-ar supăra dacă l-aş scoate, nu-i aşa? HK îl privi fără expresie. Ştii tu, să-l pun deoparte. Pe piața de vechituri, valoarea chestiei ăleia nu e deloc mică.

— Declarație: Sunt sigur că o puteți face, spuse droidul, cu o indiferență fără fond, întorcându-se deja să îşi vadă de treabă.

Aplecându-şi şapca pe cap, Frode aprobă din cap şi îşi luă sculele, fluierând încet în tot acest timp. *Poate că*, gândi el, *seara asta se va termina bine până la urmă.*

Capitolul 7
Marfa

Hestizo Trace se rostogoli resemnată, trase adânc aer în piept, şi îşi ridică capul de pe pernă. Camera de dormit mică şi nedesluşită în care se trezise începuse deja să se umple de o lumină artificială moale. Deşi era singură aici, simțea că orhideea o aştepta jos, la vreo două sute de metri distanță, dar suficient de aproape pentru a-i auzi vocea destul de clar în minte.

Hestizo! Urgență!

Se ridică în şezut, dând la o parte pătura. *Ce este? Ce s-a întâmplat?*

Camera mea de incubație! Vino repede!

Dându-şi seama acum la ce trebuie să se fi referit vocea, se relaxă la loc. *Oh.*

Oh? Alarma străfulgeră în tonul florii. *Este ceva serios!*

Cobor imediat.

Grăbeşte-te, te rog!

Bine, spuse ea, *în regulă. Ține-ți bine petalele. Voi fi acolo jos într-un minut.*

Orhideea se retrase din mintea ei, doar puțin mai liniştită, ca şi cum ar fi aşteptat încă scuze oficiale. Sincer, pe Zo nu o supăra prezența florii în gândurile ei; legătura pe care o împărtăşeau era, la urma urmei, parte din identitatea ei, o Jedi din Corpul Agricol, una dintre cele câteva persoane talentate ale căror abilități psihice îi ținea aici, în pepinierele şi laboratoarele facilității Marfa.

Marfa era o seră, cu atmosfere, temperaturi şi niveluri de umiditate variate, toate menținute cu grijă pentru a promova cea mai mare varietate de faună interstelară în această parte a Lumilor Centrale. Dar sensibilitatea la Forță a lui Zo şi a colegilor ei Jedi era cea care dusese diferitele specii la potențialul lor maxim. La douăzeci şi cinci de ani, Zo înțelesese că exista o valoare înnăscută, chiar un fel de noblețe în hrănirea fiecărei forme de viață botanică şi încurajarea fiecărei fațete a dezvoltării şi explorării acestora.

Trezindu-se pe deplin din ultimele rămăşițe ale somnului, se strecură în robă şi se îndreptă pe coridor spre baie. Senzația slabă de nelinişte o urmări, o rămăşiță nedorită a unui alt vis de neuitat. Se îmbrăcă pentru zi, alegându-şi roba de laborator şi gluga dintr-un raft cu uniforme identice, atribuind nuanța de nelinişte aceleiaşi stări de rău fără nume care o aştepta uneori la trezire aici, pe Marfa.

Renunțând la micul dejun, merse pe hol până la nivelul Beta Şapte. Statutul planetar al facilității Marfa se schimba constant în funcție de poziția activității solare şi de modelele de nori galactici, dar B-7 era în prezent cel mai ocupat şi mai vibrant dintre diversele compartimente de cultivare şi creştere a puieților din Marfa. De obicei, cei mai mulți dintre colegii ei Jedi puteau fi găsiți acolo dimineața, începându-şi ziua cu întâlniri de facto pentru a se pune la curent cu progresele şi cercetările, şi pentru a-şi împărtăşi planurile imediate pentru viitor.

Uşile turboliftului se deschiseră pe o întindere de verde, iar Zo se opri acolo, aşa cum făcea de obicei, lăsând norul familiar de căldură umedă să o cuprindă. Mirosurile a nenumărate plante diferite concurau pentru a-i capta atenția – sevele, fructele şi florile amestecându-se într-un noian halucinant de parfumuri.

Înclinându-şi capul pe spate, privi cei 150 de metri standard de tavan înalt cu viță de vie şi diverse sisteme de rădăcini atârnate. De jur împrejur erau păduri înguste şi autosustenabile de plante suculente şi subspecii şi spaliere înalte, invadate de bucle şi vârtejuri de creştere, atât de variate în culori şi mărimi, încât numai prin simpla familiarizare de zi cu zi reuşea să le proceseze pe toate.

Le simțea deja.

Mintea ei se acordă instantaneu la zumzetul intern a sute de forțe vitale vegetale diferite, fiecare vibrând în funcție de emoția sa specifică, unele joase şi oscilante, altele pulsând puternic şi strălucitor pentru a se potrivi cu exploziile de flori care răsăreau din tulpinile lor. Multe dintre plante erau suficient de vechi pentru ca ea să le recunoască salutul în mintea ei, în timp ce trecea pe lângă ele. Zo se plimbă printre ele, permițând entuziastului lor foşnet de frunze şi tulpini să o distragă de la strânsoarea sâcâitoare de nelinişte care o urmărea încă de jos.

— Bună dimineața, Hestizo.

Wall Bennis fu prima voce reală pe care o auzi în acea dimineață. Un bărbat înalt, cu glas blând şi ochi căprui şi calmi, directorul laboratorului agricol Jedi, o aştepta în spatele tulpinilor roşii şi groase ale unui copac malpaso, cu o ceaşcă de cafea în plus.

— Ai dormit bine?

— Până când m-a trezit orhideea.

Bennis îi întinse ceaşca.

— Ai vreo idee despre ce se întâmplă?

— Am o bănuială destul de bună.

— Da?

— Mm-hm.

— E bine, atunci. Se întoarse distrat la munca sa şi apoi păru să-şi amintească ceva: Oh, şi Zo? Când ai un minut liber, vrei să te uiți la coloniile de muşchi pulsifari de pe B-2? Se pare că există un fel de parazit secundar care creşte în sol.

— Întotdeauna păstrezi chestiile cele mai frumoase pentru mine.

— Eşti singura care poate înțelege asta.

— Muşchiul sau parazitul?

— Ambele, cred.

— O să mă uit.

Merse cu cafeaua prin B-7 până când ajunse la camera privată de incubație din colțul îndepărtat al sanctuarului. Dezactivând sasul de aer, intră înăuntru, resigilând uşa în urma ei.

În sfârşit, izbucni orhideea. *Ce ți-a luat atât de mult timp?*

Nu eşti singura plantă de pe acest nivel.

Nu se grăbi să verifice citirile de temperatură şi umiditate de pe unitatea de pe perete, făcând ajustări graduale la ambele, apoi se îndreptă spre singura plantă din cameră, o mică orhidee cu petale negre şi o tulpină subțire şi verde, cu frunzele părând aproape să tremure de nerăbdare. Pentru o clipă rămase în picioare sorbind cafeaua şi privind-o.

Mi-a fost frig în timpul nopții. Extrem de neplăcut.

De fapt, eu am scăzut temperatura în camera ta de incubație, îi spuse ea. *Cu aproape două grade, intenționat.*

De ce?

Îți spun de mult timp că eşti mult mai rezistentă decât credeai. Acum ştii că e adevărat. Adevărul este că, probabil, ai putea supraviețui unei scăderi de 20 de grade a temperaturii, poate chiar mai mult, şi ai fi în regulă.

E o cruzime să mă testezi fără avertisment!

Dacă ți-aş fi spus, răspunse Zo, *atunci te-ai fi agitat pentru nimic*.

Orhideea se retrase într-o tăcere îmbufnată. În ceea ce o privea, era una dintre cele mai sensibile la Forță din galaxie. Problema era că ştia asta. Zo o suporta oricum şi, de cele mai multe ori, era fericită să se dedice studierii abilităților sale şi să îi satisfacă nevoile. Din când în când, însă, avea nevoie să i se reamintească de ce specia ei supraviețuia de mii de ani: era mult mai rezistentă decât se credea.

Zo? spuse acum orhideea.

Ce este?

Ceva nu e în regulă.

Acum ce mai e?

Afară... se întâmplă ceva.

Zo redeschise trapa incubatorului şi ieşi din nou afară. Rămânând nemişcată în fața camerei, îşi dădu seama de mai multe lucruri simultan.

În primul rând, că sentimentul inițial de nelinişte pe care îl experimentase până acum nu avea nicio legătură cu munca ei aici, în Marfa. Împotriva a ceea ce presupusese inițial, sentimentul era emanat de o sursă exterioară, un interlop, cineva care în mod clar nu avea ce căuta aici. Nu fusese un vis, ci o alarmă.

Şi în al doilea rând, în ciuda tăcerii, nu era singură.

Zo? întrebă vocea orhideei. *Ce se întâmplă?*

Lasă-mă o secundă. Ascultă întreaga seră cu urechile în loc de minte. Nu auzi nicio voce, dar era de aşteptat. Colegii ei Jedi lucrau adesea ore întregi printre speciile lor individuale fără să scoată vreun cuvânt. Mare parte din rutina lor zilnică se desfăşura într-o tăcere absolută.

Făcând o pauză la jumătatea drumului pe un culoar lung, invadat de tulpini şi frunze, Zo îşi ridică privirea. Departe, deasupra capului, găsi ceea ce căuta, o salcie panoptică veche de 800 de ani, un specimen perfect de supraveghere organică, care îşi înfăşura membrele într-un baldachin dens de dantelă care picura smarald. Fiecare mugur era prevăzut cu un mic ochi auriu.

Zo îşi aşează o palmă pe trunchiul zbârcit, lăsând puterea rădăcinilor să pulseze prin ea, conştientă în acelaşi timp că arborele o îmbrățişa ca pe un egal. Simți cum perspectiva ei de la nivelul solului urca prin ramurile salciei, răspândindu-se de-a lungul coloniilor de ochi bine focalizați. Vederea ei se deplasă, şovăi şi redeveni clară. Acum se privea pe sine şi întregul etaj de la înălțime, din punctul de vedere al salciei. Crengile copacului se mişcară şi Zo simți o uşoară strălucire de disonanță cognitivă în timp ce perspectiva ei se alinie şi văzu silueta familiară, îmbrăcată în robă, a lui Wall Bennis, sprijinită cu fața de trunchiul sinuos al unui pin de calmar malpassian.

Dar Bennis nu se înclina. Era aplecat în față, nemişcat, cu trunchiul inert într-un unghi nefiresc, cu brațele atârnându-i în lateral, înțepat de sulița care îi fusese înfiptă prin spate în trunchiul copacului. O pată lungă de sânge în formă de pumnal îi curgea dintre omoplați pe spate, îmbibându-i centura. Cupa de cafea pe care o ținuse în mână zăcea acum pe podea, între picioarele lui.

Zo îşi dădu seama că putea vedea fața lui Bennis. Atârna cenuşie şi moale, ca o mască de carne din care dispăruse toată viața. Sângele i se revărsase pe mânerul

cioplit dur al săgeții, iar Zo privi, cu acuitatea ochilor salciei, cum se forma la capăt o picătură, devenind grea şi căzând în balta deja închegată pe podea, lângă picioarele lui. *Plip*.

Ceva foşni în frunzele din spatele ei. Întorcându-se, cu conştiința coborând din ramurile salciei în nervii ei optici şi auditivi, Zo îşi dădu seama prea târziu că lăsase garda jos. De cealaltă parte a copacului, chiar undeva în interiorul bolții groase şi verzi, foşnetul deveni mai puternic, mai apropiat. O creangă se rupse.

Crengile pocneau, călcate în picioare. Zo simți prezența acestui intrus, oricine ar fi fost, care se îndrepta direct spre ea, fără să se mai obosească să fie tăcut sau ascuns. Frica puse stăpânire pe ea, aspirându-i aerul din plămâni. Zumzetul emoțiilor plantelor se liniştise – chiar şi orhideea era nemişcată – şi întregul nivel de cercetare părea mult mai mare şi mai pustiu decât fusese cu câteva momente înainte. Aruncând o privire în jur, auzind doar pocnetul slab al propriului ei gât, îşi dori brusc, mai mult decât orice, să fugă, dar nu mai era sigură în ce direcție să meargă. Zgomotele pe care le auzise de cealaltă parte a copacului păreau acum, în mod imposibil, să se apropie din toate părțile. Se simțea neajutorată, izolată, singură, cu excepția roiului zumzăitor şi fără greutate al propriei ei terori.

O siluetă înaltă de doi metri ieşi din verdeață, apărând la vedere. Trunchiul voluminos, învelit în blană, se ridica mult deasupra ei. Fața lungă şi încruntată era inumană: pomeții şi fruntea erau proeminente, o pereche de colți pătați împingeau în sus din maxilarul inferior, ochii care apăreau de sub frunte erau strălucitori şi intenşi. Era un Whiphid, îşi dădu Zo seama – cel mai mare pe care îl văzuse vreodată. Undeva în pieptul lui, scoase un grohăit gros care putea exprima orice, de la apreciere până la dezinteres.

Zo se întoarse şi fugi. Făcuse trei paşi când un braț de mărimea unei grinzi portante se izbi din lateral de craniul ei, pulverizând fragmente luminoase de durere prin partea dreaptă a capului. Vederea ei se spulberă într-o orbire plină de un câmp vast de stele. Când orbirea dispăru, era pe podea, plină de durere, uitându-se la Whiphid, cu partea de jos a unui picior cu gheare care apăsa în jos pentru a-i acoperi fața. Îl putea mirosi acum, duhoarea lui fiind înțepătoare şi claustrofobică, ca mucegaiul şi moartea. De data asta îi trecu prin cap că moartea pe care o mirosea ar fi putut fi propria ei moarte.

Presiunea îi înghițea craniul, strângând-o agonizant, în timp ce carnea pestriță a piciorului îi acoperea nasul şi gura. Un vid de negură cu miros fetid se închise ermetic. Înăbuşită, de departe, îi auzi vocea pentru prima dată.

— Orhideea.

Zo se răsuci şi simți cum greutatea se ridică foarte puțin pentru a-i permite să răspundă.

— Ce?

— Orhideea Murakami. Vocea din interiorul gurii largi şi colțuroase era joasă şi răguşită, mai degrabă un mârâit. Unde este?

— De ce?

Ochii lui se îngustară.

— Nu-mi irosi timpul, Jedi, sau vei sfârşi ca un cadavru, la fel ca şi prietenul tău. Se aplecă până când ea simți mirosul fetid al respirației care se scurgea prin fantele nărilor lui. Unde. Este?

— Este… în incubatorul primar de cultivare.

Zo se foi doar cât să dea din cap spre stânga şi simți cum o aşchie strălucitoare de sticlă îi străpunge plexul brahial acolo unde îşi apăsa greutatea Whiphidul.

— Acolo, în spatele tău. Dar nu poți să...

— Arată-mi.

Apucând-o de braț, o trase după el. Zo aruncă o privire asupra arcului lung şi a tolbei de săgeți legate pe cocoaşa musculoasă a spatelui său, la încâlciturile coamei sale gri-aurii legănându-se înainte şi înapoi. Oase mici, unele clar umanoide, mandibule şi falange, erau legate şi împletite în capetele părului său, unde pocneau unele de altele. Whiphizii, dacă îşi amintea bine taxologia, erau prădători înnăscuți – trăind pentru a vâna şi a ucide. Cei care se aventurau dincolo de lumea lor natală găseau o slujbă bună ca mercenari şi vânători de recompense, sau chiar mai rău.

Whiphidul o aruncă în față de gât şi o trânti de uşa incubatorului.

— Deschide-o.

— Trebuie doar să împingi ecluza de aer.

Dând-o la o parte, el îşi ținu mâna dreaptă în jurul gâtului ei, în timp ce mâna stângă apuca zăvorul şi dezactiva încuietoarea. Uşa se deschise şi el o trase înăuntru, ținând-o la distanță de un braț în timp ce pipăia în jurul incubatorului. Zo încercă să-şi încline capul în sus pentru a scăpa de presiunea de pe gât, dar el o ținea la aproape o jumătate de metru de podea... nu putea să îl atingă, nici măcar cu vârful picioarelor. Din colțul îndepărtat auzi o explozie de componente electronice care se spargeau. Ceva greu se răsturnă şi se prăbuşi la pământ. Când mâna Whiphidului reveni, degetele lui erau înfăşurate în jurul tulpinei orhideei, iar floarea începuse deja să se ofilească în strânsoarea lui.

— Ce este în neregulă cu ea? întrebă Whiphidul.

— Este specială, reuşi Zo să spună. Nu poate supraviețui afară din incubator, are nevoie...

— Ce? întrebă el, relaxându-şi strânsoarea suficient pentru ca ea să poată în sfârşit să alunece şi să atingă podeaua.

Forță cuvintele, urându-se pentru asta:

— De mine.

— De ce?

— Dacă a ieşit din incubator, nu pot fi la mai mult de un metru distanță de ea. Trebuie să fiu aproape. Altfel îşi pierde puterile.

Zo privi afară din incubator, înapoi în direcția din care venise. Privirea ei străbătu podeaua laboratorului până la corpul lui Wall Bennis. Nu mai era țintuit de copac, corpul său zăcea într-o grămadă zdrobită, cu o palmă deschisă ca şi cum ar fi apucat un ultim colac de salvare indisponibil, care nu mai apăruse. Sulița care îl prinsese de copac fusese smulsă.

Zo nu avu timp suficient să se întrebe când o scosese Whiphidul, căci văzu capătul mânerului suliței zburând în jos spre fața ei, lovind-o în tâmpla dreaptă şi scufundând-o adânc într-o noapte fără stele.

Capitolul 8

Polyskin[2]

De-a lungul istoriei sale, lumea pustie stâncoasă Geonosis suferise numeroase catastrofe şi extincţii în masă, inclusiv căderea unei comete pe cea mai mare lună a sa, care aproape că distrusese întreaga populaţie a planetei. Ţinând cont de câmpul de resturi rezultat, de inundaţiile fulgerătoare şi de furtunile aleatorii de radiaţii solare, nu era greu de înţeles de ce vechii Geonosieni – ceea ce mai rămăsese din ei – se mutaseră sub pământ.

Nu se schimbase mare lucru de atunci.

Stând aici, în mijlocul peşterilor şi a spirelor de piatră care mai rămăseseră, Rojo Trace îşi dădu seama că ofiţerul Republican din faţa lui terminase de vorbit, sau cel puţin făcuse o pauză pentru a respira. Numele ofiţerului era locotenentul Norch şi, în ciuda faptului că îl privea direct în ochi pe Trace şi aproape că striga pentru a se face auzit pe deasupra vântului, reuşea totuşi să pară atât oficios, cât şi neserios, în exprimarea sa. Cu alte cuvinte, era un produs perfect al birocraţiei căreia îi jurase credinţă.

— Mai mult, continuă Norch, în numele diviziilor militare şi de securitate ale Republicii, apreciem răspunsul prompt al Ordinului.

Locotenentul arătă cu un gest către imensul cort din *polyskin* întins în faţa lor – o jumătate de kilometru pătrat de micropori argintii ondulanţi, care fluturau şi pocneau în vânt ca pânzele unei nave care nu se îndrepta nicăieri.

— Având în vedere natura descoperirii noastre aici, sunt sigur că înţelegeţi urgenţa cererii.

Trace aprobă din cap, tresărind puţin din cauza nisipului care îi sufla în faţă. Era un bărbat brunet, cu o constituţie şi un ten banal, înalt şi ferm şi vag chipeş într-un mod care nu atrăgea atenţia asupra maxilarului nebărbierit, a ochilor verzi şi a buzelor cu un zâmbet slab. Cu toate astea, pentru fiecare clipă în care stătea nemişcat în afara cortului – poate că asculta, poate că nu –, un sentiment de intensitate părea să se adune în jurul lui, un sentiment de acută conştientizare psihologică a propriei stări.

— Am primit raportul iniţial aseară, spuse Norch, ridicând vocea şi mai mult peste vântul uscat şi fierbinte. Un transportor independent cu rază lungă de acţiune care se deplasa prin Inelul Exterior a detectat o semnătură termică necunoscută. Au crezut că este un semnal de ajutor. Dar când au aterizat, au văzut asta.

Şi, cu un gest care, fără îndoială, se dorea dramatic, se întoarse spre cort şi trase copertina, permiţându-i lui Trace să intre.

Trace se băgă sub polyskin, bucuros să se ferească de vânt, şi se opri, privind în jos. Craterul încă fumega, dar putea să vadă epava îngrămădită înăuntru, poate la o sută de metri adâncime, acolo unde făcuse o gaură şi modificase definitiv peisajul. Privind în jos, fu conştient de faptul că locotenentul îl privea atent, cu un sentiment de judecată abia rezervat, până când nu mai putu să se stăpânească.

---

[2] Polyskin – tip de material artificial din care se făceau corturile.

— Ei bine? întrebă Norch. Ce părere ai?

— Este o navă Sith de război, evident. Cele cinci motoare, designul carcasei...

Locotenentul clătină din cap.

— Cu tot respectul, mă înțelegi greşit. Suntem conştienți că e o navă Sith de război. Am văzut destule în timpul cuceririi Coruscantului. Şi apoi continuă pufnind în sinea lui: Întrebarea este ce a făcut-o să se prăbuşească aici, pe Geonosis, şi dacă sosirea ei aici ar trebui să fie considerată un act de agresiune deliberată.

— De ce ai presupune asta? întrebă Trace.

Norch îşi îngustă ochii, ca şi cum şi-ar fi reevaluat încrederea în Cavalerul Jedi.

— Republica a evaluat această planetă ca posibil bastion de apărare în sectorul Arkanis – acest lucru este strict confidențial, bineînțeles.

— Şi?

— Şi când am contactat Consiliul Jedi, m-au informat că eşti în posesia unor abilități telemetrice care ar putea clarifica intențiile inamicului nostru.

— E adevărat.

— Ei bine, în orice caz...

Acum Norch făcu o strâmbătură completă – de nerăbdare sau din simplul efort de a striga peste zgomotul cortului care se agita, Trace nu putea fi sigur. În cele din urmă, locotenentul îşi drese gâtul şi găsi un punct la orizont la care să se holbeze.

— Eu am înțeles că, odată ajuns aici, îți vei folosi abilitățile tale particulare, ah... abilitățile pentru a ne ajuta în investigația noastră.

— Şi eu am înțeles, spuse Trace, că mi se va da autoritate deplină aici pentru a-mi desfăşura investigația, fără nicio interferență din afară.

Se uita în continuare în marea gaură fumegândă, la nava de război şi la colosala rană planetară pe care o crease impactul. Era chiar mai adâncă decât bănuise inițial şi putea deja să audă şoapta subtilă şi letală a presiunii care scăpa.

— Ce anume vrei de la mine?

Trace se uită la el.

— Ia-ți oamenii şi pleacă.

— Din cort?

— De pe planetă.

O sprânceană se ridică, un truc pe care locotenentul îl păstrase până acum.

— Poftim?

— Nu este sigur.

— Am întărit deja terenul din jurul sitului pe o distanță de un kilometru în toate direcțiile...

— Nu mă refer la sol. Trace îşi permise ca vocea să devină uşor mai ascuțită. Auzi sunetul ăla şuierător? Nava de război a lovit un depozit subteran de gaze, unul mare după cum se aude, iar gazele subterane de pe Geonosis sunt cunoscute ca fiind instabile. Dacă explodează în timp ce oamenii tăi sunt prin preajmă, nu vei mai avea pe nimeni.

— Ascultă. Eu sunt şeful aici, şi...

— Atunci ai face bine să asculți ce spune acest om, interveni o voce nouă.

Trace se întoarse şi văzu o femeie ofițer al Republicii, probabil în jur de 30 de ani, brunetă şi atrăgătoare, care îi zâmbea. După salutul lui Norch, era clar că era mai mare decât el în grad, dar ea nici măcar nu băgă în seamă salutul.

— Rojo Trace? Sunt Căpitanul Tekla Ansgar. Bine ați venit. Ochii ei de un albastru palid străluceau, ascuțiți și încrezători. Este o plăcere să vă cunosc. Sper că nu veți judeca experiența de aici pe baza unei conversații neplăcute.

— Sincer, spuse Trace, experiența mea aici contează foarte puțin. Sunt aici pentru a face o treabă.

— Oh, sunt sigură că e mai mult decât atât. Ea făcu un pas spre el, atingându-i întâmplător brațul cu al ei. Trebuie să mărturisesc, am admirat întotdeauna Ordinul Jedi, dar nu am avut niciodată ocazia să cunosc personal un Cavaler Jedi.

— Mă tem că asta nu se va întâmpla nici astăzi, spuse Trace.

Ea se încruntă puțin.

— Dar…

Înainte ca ea să poată continua, Trace trecu pe lângă ea și sări direct în crater.

* * *

Scufundarea dură mai bine de treizeci de secunde, dar lui Trace i se păru atât instantanee, cât și, într-un mod ireal, mult mai lungă. Căzând prin prăpastie, invocă Forța, generând o pernă de rezistență sub el, până când simți căderea liberă atenuându-se, pereții craterului încetinind, moleculele individuale amestecându-se pentru a-i amortiza coborârea. Acum, cu puțină concentrare, putea să vadă fiecare fisură și adâncitură din stâncă în timp ce trecea.

În momentul în care observă restul navei de război de pe fundul gropii, își reduse viteza de coborâre până în punctul în care putu să se prindă de fuzelajul rupt. Durotelul rece îi plesni mâinile. Învârtindu-și picioarele, Trace căzu printr-o spărtură zdrelită în fuzelaj, bocancii izbindu-se de o bandă îngustă de metal răsucit care fusese cândva o parte a unei pasarele.

Trase aer în piept și se uită în jur.

Chiar și de aici, nava de război era un lucru previzibil de urât, neelegant și utilitar, opera unei culturi care nu vedea nimic frumos în galaxie. Impactul prăbușirii îi îmbunătățise, de fapt, estetica, dându-i un oarecare grad de originalitate improvizată. Stând aici, simțea greutatea uriașă a navei care se înclina nesigură, încă legănându-se pe locul ei. Marginile ascuțite răzbăteau și răzuiau prin straturile sedimentare adânci, scrijelind semne aleatorii în gresia moale. Sub toate acestea, omniprezent și letal, se auzea șuieratul furișat al gazului care se scurgea. Nu avea prea mult timp la dispoziție.

Pătrunzând mai adânc în interiorul navei – pereții interiori se schimbau chiar și în timp ce mergea prin navă – Trace făcu o pauză, extinzându-și simțurile pentru a detecta orice indiciu de viață rămasă la bord. Nu era nimic.

Sus, în cort, ofițerul militar îi spusese că bioscanarea inițială dăduse rezultate negative… deși se temea că o mână de supraviețuitori Sith ar fi putut cumva să bruieze citirea, pregătind o ambuscadă.

Trace ar fi putut să-i spună deja că nu se va întâmpla așa. Dar venise până aici și simpla curiozitate îl făcu să meargă înainte. Coborând mai departe, fără să se grăbească, străbătu puntea principală de zbor și bâjbâi prin întuneric până când degetele sale atinseră ceva neted, umed și încă oarecum cald. Avea o textură organică moale. Fără să fie nevoie să vadă, știu că dăduse peste primul cadavru.

Încet-încet, ochii lui începură să se adapteze. Rămășițele echipajului Sith de

zbor zăceau zdrobite şi sângerânde, arse, cu pielea ruptă peste oasele expuse şi topite în țesătura uniformelor lor. Focul şi impactul topiseră mai multe dintre trupuri într-o singură masă contorsionată de fețe şi membre rupte, înfipte în scaunele în care muriseră.

Acum simțea mirosul gazului, fumul sulfuros de ouă stricate care îi pătrundea în plămâni, şi ştia că timpul era scurt. Închise din nou ochii, dar nu îşi luă mâna de pe masa de carne şi oase din care picura sângele. Apropierea era importantă; contactul fizic era şi mai bun. Sub geometria interioară a propriilor gânduri, începu să audă înjurăturile echipajului în timp ce sistemul de navigație al navei ceda, simți începutul de oroare când realizaseră că motoarele îi vor îngropa adânc sub scoarța planetei. În cele din urmă, inevitabilitatea iminentă a morții îi transformase în ceva la fel de lipsit de creier şi de efemeri ca puricii de lavă de pe Mustafar, credința lor în partea întunecată, jurământul lor față de Lorzii Sith cu incantațiile şi obiceiurile lor străvechi, fiind înlăturate într-un ultim spasm de panică animalică.

Şi apoi tăcere. Doar tăcere.

Trace expiră, amintindu-şi acum de alți termeni pe care îi auzise folosiți pentru a descrie rolul Republicii la locul unei prăbuşiri, precum aceasta. Ofițerii îi puteau numi *investigatori*, dar cei înrolați de pe teren aveau alte nume. Nume precum *numărători de cadavre* şi *turişti murdari*. Poreclele nu însemnau mare lucru pentru el. Asta era meseria; orice altceva era o distragere a atenției, inclusiv ofițerii de sex feminin care doreau să-l cunoască personal. Era conştient de reputația sa de a fi rece şi impersonal. Nu-l deranja câtuşi de puțin.

Îşi retrase mâna, pregătindu-se să urce la suprafață…

Şi apoi inspiră rapid printre dinți. Fiorul de frică bruscă şi copleşitoare pe care tocmai o trăise nu avea nimic de-a face cu nava de război sau cu rămăşițele echipajului ei. Altceva se întâmpla, undeva departe. Ceva mult mai rău.

Văzu chipul surorii sale. Nu exista nicio îndoială în această privință. Era Zo, iar ea țipa într-o frenezie de durere şi neputință. Şi, deşi Trace nu-l putea vedea clar pe atacatorul ei, îşi dădea seama, din exploziile neregulate ale gândurilor ei, că nu avea nicio apărare împotriva celui care se profila deasupra ei, târând-o afară din clădirea Corpului Agricol Jedi, spre… ce anume?

Se opri, încremenit, uitând complet de locul în care se afla, orbit de o furtună de imagini dezordonate: vârful unei sulițe, picurând sânge; o sclipire de verde; un miros de ceva rânced şi sălbatic. Nările îi ardeau de duhoarea unui loc care fusese închis prea mult timp, un loc al morții şi al singurătății şi al ultimelor suflări agonizante. Îi simțea confuzia şi teama pompând prin propriul sistem circulator, ca şi cum ar fi împărțit aceeaşi inimă. Pentru o clipă, putu simți prezența răpitorului ei.

Ascultă-mă, îi spuse Trace. *Nu ştiu cine eşti, dar sunt în posesia unui set de abilități foarte speciale. Dacă o aduci pe sora mea înapoi chiar acum, nevătămată, atunci te voi lăsa în pace. Dar dacă nu o faci, îți promit că te voi urmări. Te voi găsi. Şi te voi face să plăteşti.*

Bineînțeles că nu există niciun răspuns.

De sub el se auzi o poticnire bâlbâită, un scârțâit, apoi o prăbuşire asurzitoare când fuzelajul navei Sith prăbuşite se clătină sub picioarele lui şi cedă brusc într-o cascadă de scântei. Urmă o bufnitură bruscă şi o erupție de flăcări, în timp ce o pungă de gaz se deschidea prin perete.

Explozia zgudui craterul până în adâncul lui. Întorcându-se brusc, Trace simți

cum plăci uriaşe de rocă arsă se desprind şi se prăbuşesc spre el. Din reflex, creă o bulă solidă de aer, împingând-o spre exterior pentru a se asigura că are suficient oxigen respirabil – dacă era prea puțin, s-ar fi sufocat aici, ca un gândac într-un borcan.

Bula îşi făcu treaba. Molozul se prăbuşi peste ea, şisturile săltând şi alunecând mai departe. Trace abia dacă observă. Îşi aruncă gândurile înapoi spre Zo, înapoi în locul din el însuşi unde văzuse şi simțise ultimele urme compulsive ale suferinței ei, căutând cu încordare orice indiciu despre locul unde ar putea fi, unde o ducea răpitorul ei.

Dar acum nu mai era nimic acolo, doar un aer mort la fel de adânc şi definitiv ca şi cel care urmase prăbuşirii navei de război în locul în care se afla acum.

Şi o tăcere îngrozitoare.

Ridicându-se odată cu bula, Trace se îndreptă spre suprafața craterului, lumina de sus devenind tot mai puternică, mărindu-se pentru a lumina încruntarea adâncă gravată pe fața lui.

Capitolul 9

Mirocaw

Zo se trezi uitându-se în orbitele goale ale unui craniu.

Nu era de om – era ceva diform, cu un ochi mult mai mare decât celălalt, cu o a treia orbită deschisă chiar deasupra lui, iar rânjetul său cu dinți goi părea să-i ureze bun venit pe un nou tărâm al criminalității unde proporțiile erau o glumă şi nimic nu avea sens. Un safir albastru închis, probabil fals, era încrustat în singurul incisiv rămas al craniului. Actualul proprietar îi înfăşurase mai multe lungimi de cablu gros prin sinusurile faciale, astfel încât să atârne ca o mărgică grotescă pe o sfoară, iar când Zo se ridică în şezut şi încercă să se îndepărteze de el, ieşi la iveală plinătatea camerei în care se trezise.

Se afla în interiorul unui fel de sală de trofee.

Cablurile se întindeau dintr-o parte în alta a camerei. Şiruri de cranii asemănătoare atârnau la fiecare capăt, cu zecile, grupate, în timp ce altele erau aşezate separat, câte două sau trei, pentru a crea un fel de abac înfiorător. Dedesubt, o serie neregulată de cuve şi creuzete pătate bolboroseau constant peste elemente de încălzire. În ele, Zo văzu mai multe oase şi tibii ale unor membre cu gheare care ieşeau în sus, unele încă învelite în grăsime galbenă şi tendoane, în timp ce altele păreau să fi fiert până la măduvă. Muşchiul şi mucegaiul acopereau tavanul, fiind adunați ani de licheni şi mucegai, colonii de viață care se întreceau pentru moleculele de grăsime care se desprindeau din cuve. Mirosul de viscere opărite plutea permanent în aer.

Înghițind în sec, încercând să nu verse, Zo se răsuci din nou şi simți ceva alunecos şi uleios pe spatele brațelor ei. Întorcându-se, văzu că întregul perete din spatele ei era căptuşit cu piei şi blănuri, fiecare dintre ele fiind plină de straturi de mici gândaci orbi care roiau cu sârg. Privea, neputincioasă, cum aceştia scormoneau înăuntru şi în afara pieilor atârnate, smulgând bucăți de carne cenuşie.

— Scarabei Boski, spuse o voce din spatele ei.

Zo se întoarse brusc şi îl văzu pe Whiphid stând în uşă. Privirea lui era intensă, corozivă, ca şi cum ar fi putut deja să vadă prin pielea ei până la scheletul pe care îl va lăsa în mod inevitabil în urmă – oase pe care le-ar fi fiert deja, dacă nu ar fi meritat să aştepte să o facă mai întâi procesul natural de descompunere.

Zo îşi mişcă uşor capul şi tresări la durerea de la baza gâtului. Îşi aminti de acele ultime clipe petrecute în Marfa – capătul suliței Whiphidului, puseul de agonie, alunecarea neclară pe coridor în timp ce conştiința ei slăbea din ce în ce mai mult. Şi chiar înainte să leşine, trapa.

Zo privi dincolo de Whiphid, scanând împrejurimile din această perspectivă nouă şi nedorită. După vuietul turbinelor sub podele şi tremurul persistent al pereților despărțitori – deşi încăperea era lipsită de orice fel de hublou, neoferind posibilitatea de a vedea împrejurimile – îşi dădu seama că trebuiau să fie în zbor.

— Asta e nava ta?

Whiphidul aprobă din cap o dată.

— *Mirocaw*.

— Unde mergem?

De data asta nu îi răspunse, ci se îndreptă spre cea mai apropiată cuvă.

Îl privi cum ridică capacul şi scufundă o pereche de cleşti oxidați, ridicând o bucată murdară de ceva ce îşi dădu seama că era un fel de gambă. Bucăți de cartilaj şi musculatură, o parte dintr-un picior, atârnau de marginile sale inferioare. Cu un mârâit neimpresionat, Whiphidul aruncă bucata înapoi în cuvă şi trânti capacul la loc, apoi se întoarse să iasă din nou.

— Aşteaptă, spuse ea cu voce răguşită.

Vânătorul de recompense nu se opri.

Trapa alunecă şi se închise.

La o clipă după ce plecă el, Zo găsi orhideea. Era încă în interiorul flaconului pe jumătate zdrobit pentru specimene, legată aproape la întâmplare între un panou de descărcare a încărcăturii şi un coş oscilant de gunoi, deasupra cuvelor cu membre şi cranii. Răpitorul ei folosise acelaşi cablu unsuros pe care îl înşira prin cranii pentru a lega recipientul la locul lui. De unde se afla, văzu că orhideea înflorise chiar şi în timp ce ea zăcuse aici inconştientă. Simpla apropiere fizică părea suficientă pentru a o menține în viață, în ciuda faptului că o bună parte din timp fusese inconştientă.

Zo se uită la ea.

Bună?

Nimic.

Sunt eu. Mă poți auzi?

Procesul inițial de comunicare nu fusese niciodată uşor. La început păruse aproape nefiresc. Cu toate astea, cu ajutorul practicii, prin nenumărate dimineți petrecute stând singură cu orhideea, ajunsese în curând la un nivel de măiestrie care atenua stângăcia trecătoare într-o legătură mai lină şi mai organică.

Eşti acolo?

În recipientul său de sticlă, planta tresări în cele din urmă, luminându-se uşor în semn de recunoaştere a prezenței ei. Zo privi cum tulpina se înclina spre ea ca un deget care o chema. În acelaşi timp, simți cum esența sa vitală se agita în ea, umplând un gol aproape fizic chiar în spatele sternului şi între plămâni, un loc pe care ea îl considera aproape colocvial ca fiind sufletul ei. În acelaşi timp, auzi primele şoapte ale vocii sale, neutre din punct de vedere al sexului, incoerentă la început, apoi devenind mai clară, ca un străin care se adaptează la nuanțele unei limbi complet noi.

Zo? Ce s-a întâmplat? Suntem bine?

Zo schiță un zâmbet mâhnit, simțind nodul de la ceafă.

N-aş spune chiar asta.

Orhideea tăcu o clipă. Apoi spuse:

Simt că lucrurile... s-au schimbat.

— Poți să mai spui asta o dată, murmură ea cu voce tare.

Repetă?

Am fost răpite, spuse Zo. *Luate.*

Urmă încă o tăcere. Apoi:

Da, este adevărat. De creatura aceea... Tulkh.

Ochii ei se îndreptară din nou spre floare.

Ăsta e numele lui?

Al Whiphidului? Da. E un... Căută formularea corectă: *Care este acel cuvânt...? Pentru cel care ia ființe pentru bani?*

Un vânător de recompense, spuse Zo, şi simți cum orhideea se mişca în semn de aprobare.

Da. O specie însetată de sânge, solitari şi agresivi.

Zo aşteptă, procesând comentariul. Orhideea avea un dar pentru subestimare şi nu putu să nu se întrebe care erau criteriile acestei evaluări.

Şi, pe deasupra, colecționar de flori, spuse ea.

Dacă orhideea avea o opinie în această privință, nu şi-o exprimă.

Ce vrea? întrebă Zo.

Orhideea rămase tăcută. Privind-o, Zo începu să-şi dea seama cum prezența ei complet trezită afectase deja biosfera sălii de trofee. Muşchiul natural de pe tavanul navei începuse să se răspândească într-un ritm vizibil accelerat, întinzându-se pentru a înghiți şuruburile şi sudurile expuse din pereții interiori. Era un fel de placă de întrerupător chiar deasupra capului ei, cu un semn scris într-o altă limbă – limba maternă a Whiphidului, presupuse ea –, dar era deja atât de acoperită de muşchi încât nu putea desluşi literele. Fărâmele de putregai verde din interiorul craniilor începuseră să-şi întindă şi ele primele ramificații în sus, extinându-se spre exterior prin orbitele şi găurile perforate. Prin simpla ei prezență aici, dăduse startul creşterii florei ocazionale a navei.

Măcar ştii unde ne duce?

Din nou, niciun răspuns imediat din partea orhideei. Zo se întrebă dacă nu cumva ajunsese la limita cunoştințelor florii.

Apoi simți cum nava se mişcă brusc într-o parte, iar vâjâitul aproape subsonic al turbinei trecu în modul de postcombustie şi îşi dădu seama că era pe cale să afle singură răspunsul.

Ce se întâmplă? Ne prăbuşim? întrebă ea.

Coborâm, spuse orhideea.

Unde?

Tăcere din nou, apoi:

În cel mai rău loc din galaxie.

Capitolul 10
Legată de fantome

Impactul o izbi în lateral de peretele cu piei, iar Zo ricoşă înapoi, îşi regăsi echilibrul şi îndepărtă gândacii care se agățau de pielea ei înainte ca aceştia să-şi înfunde gurile lor flămânde în ea. Insectele căzură pe punte, se agitară orbeşte pentru o clipă, apoi dispărură printre crăpături, ca şi cum nava Whiphidului ar fi fost doar un alt cadavru pe care să-l investigheze.

Sub picioarele ei, motoarele tăcuseră. În liniştea aceea, simți că *Mirocaw* se resemna cu gravitația, redistribuind forțele prin miile sale de grinzi şi conectori minusculi, cu un oftat adânc şi epuizat.

Zo încă nu-şi putea da seama dacă se prăbuşiseră sau dacă fusese doar o aterizare dură. Aşteptă, abia respirând, în timp ce propulsoarele se răceau, ticăind şi, în cele din urmă, tăcând. De afară, putea auzi vântul. Sunetul aducea cu el un fel de dezolare extraterestră care se infiltra de undeva din afara fuzelajului întărit cu durotel. Simți cum pielea de pe spate i se strânge cu un fior. Se simțea ca şi cum ar fi aterizat într-un spațiu fără ferestre din fundul galaxiei, un loc inexplicabil de lipsit de intrări şi ieşiri. Privirea ei se îndreptă din nou spre orhidee, sperând să găsească o explicație, un mijloc de a înțelege ceea ce simțea.

Ceva a mers prost acolo, gândi ea. *Simți asta?*

De cealaltă parte a camerei, şuieratul uşii o luă prin surprindere. Whiphidul se afla din nou în trapa deschisă, strângând sulița într-o mână şi un pachet de blănuri şi piei în cealaltă. Apoi aruncă blănurile la picioarele ei.

— Pune-ți astea pe tine.

Zo nu se clinti.

— Ce facem aici?

— Adu planta.

— Ai de gând să-mi răspunzi?

Whiphidul se întoarse şi ieşi din nou, de data asta lăsând trapa deschisă în urma lui, ca o cerere tacită de a-l urma. Exista oare şi o altă componentă a bruschetii sale în afară de nerăbdare? Era vânătorul de recompense la fel de neliniştit cum se simțea ea?

Zo se uită la grămada de blănuri şi piei. Fuseseră cusute în mănuşi grosiere, cizme, o pălărie şi ceea ce părea a fi un fel de mantie. Ghemuindu-se, îşi trase cizmele în picioare şi constată că, în ciuda mărimii lor, se potriveau destul de bine atunci când le lega strâns în jurul gleznelor. Erau ucideri recente, îşi dădu ea seama – încă mai simțea reziduurile viețuitoarelor care le purtaseră. Era ca şi cum ar fi fost legată de straturi neliniştite de fantome.

Ridicând mantia, o puse în jurul umerilor şi se apropie de recipientul transparent de laborator care conținea orhideea, eliberându-l din cablul care îl ținea prins. Orhideea păru să tremure şi îşi aplatiză petalele de peretele cel mai apropiat de mâna ei, ca şi cum ar fi fost atrasă de căldură. Murmura pentru ea însăşi, nu cu voce tare, ci în mintea ei, într-una dintre miile de limbi pe care nu le putea înțelege, o limbă obscură de bâzâituri şi şuierături.

Apoi ieşi pe un coridor lung şi îngust, luminat de panouri neregulate de lumini interioare şi merse înainte, printr-o altă trapă deschisă. Aici, pasarela se îngusta şi mai mult, tavanul coborând până când crezu că o luase cumva pe un drum greşit.

Încovoindu-şi umerii pentru a negocia o curbă, Zo îşi dădu seama cât de frig era cu adevărat. O rafală bruscă de aer arctic îi tăie faţa şi antebraţele şi se întoarse, cu gura deschisă şi speriată, gustând în fundul gâtului primul fulg precum fierul.

Fulgii albi se învârteau pe rampa de aterizare şi, în strălucirea verde palidă şi bolnăvicioasă a luminilor de aterizare, văzu pentru prima dată unde aterizaseră.

Nu stăteau pe niciun fel de platformă – dacă era acolo, o rataseră complet. Peisajul din afara navei nu prezenta altceva decât o stepă largă albă, plină cu zăpadă. Vântul îi provocă o peliculă subţire de lacrimi în ochi, iar Zo şi le şterse. În depărtare, dincolo de pustiu, putu distinge doar vârfurile zimţate care se ridicau ca o coloană vertebrală neagră. Era ceva deopotrivă neregulat şi ciudat de deliberat în conturul acelor munţi.

O clipă mai târziu îşi dădu seama ce erau. Nu erau deloc munţi. Încercă să înghită şi nu simţi nicio umezeală în gât. Aerul îngheţat şi uscat o aspirase, o eliminase cu totul. În braţele ei, strâns lipită de ea, orhideea începuse să scoată la nesfârşit acelaşi sunet repetitiv de pocnituri, ca şi cum ar fi fost blocată pe un singur gând, un zgomot de bâlbâială compulsivă care nu-i plăcea deloc.

Vârful unei sulițe îi atinse ceafa, chiar deasupra tivului aspru al gulerului.

— Mişcă-te, spuse vocea lui Tulkh din spatele ei.

Picioarele lui Zo nu se mişcară. Păreau să fi fost fixate cu nituri pe loc.

— Aşteaptă, spuse ea, fără să se întoarcă. Formele acelea negre din depărtare sunt...

— Ştiu ce sunt.

— Ce planetă este asta? întrebă ea cu subînţeles. *Ziost?*

Vârful suliţei alunecă puţin pe pielea ei, dar nu o duru. Era mult prea pierdută în ceea ce se afla în faţa lor ca să mai simtă durerea.

— Nu ar fi trebuit să venim aici, spuse ea. Există un nivel de toxicitate pe care nici nu-l pot lua în considerare. Este...

— Mişcă-te.

— Ai vreun droid pe care să-l trimiţi să ia o mostră de atmosferă, ca să ne asigurăm...

Vârful suliţei o împinse mai tare. Insistent. Rănind-o acum.

Zo începu să coboare pe rampa de aterizare.

Ucise recent sau nu, fu imediat recunoscătoare pentru cizme şi piei, pentru blana grea adunată pe umeri şi în jurul gâtului. Zăpada nu era adâncă – în multe locuri, crusta ei era suficient de fermă pentru ca să poată merge pe ea – dar vântul era extrem de tăios, ca un instrument de precizie cu ace în loc de dinţi, şi găsea până şi cele mai mici locuri expuse de pe pielea ei, atacându-le. În câteva minute, faţa ei era o mască amorţită, cu obrajii grei şi fără viaţă.

Îşi fixă privirea pe linia neagră şi neregulată a vârfurilor de la orizont. Erau mai aproape acum, iar orice asemănare iniţială cu munţii dispăruse de mult. Ruinele şi pantele abrupte aveau un aspect grosolan, mecanizat, iar întinderea rezultată părea ca şi cum scheletul masiv al vreunei maşinării antice – de mărimea unui oraş, de mărimea unei planete – ar fi fost pe jumătate îngropat aici, abandonat când încă mai era suficient de viu pentru a se dezgropa singur.

În mijlocul structurii, ca un pivot pe care se învârtea totul, era un mare turn negru. Se înălța strâmb, ca o grămadă monolitică înclinată, construită din rocă neagră şi lucioasă, piatra funerară a unei zeități demult decedate. Chiar şi de aici, înălțimea sa eclipsa complexul pe jumătate ruinat de dedesubt: un pilot bun ar fi putut parca un cargobot cu rază lungă de acțiune pe acoperişul său plat. Lumini roşii roiau şi străluceau în interiorul nivelurilor sale superioare, modelele lor neregulate inundând norul de zăpadă cu o strălucire profundă. Era ca şi cum ai fi privit o citire digitalizată a unui creier care înnebunea şi murea.

Pocnetul paşilor lui Tulkh şovăi şi încetini până la oprire, iar Zo îşi coborî privirea la ceea ce se afla imediat în fața lor. La douăzeci de metri în față, pământul se adâncise şi un fel de poartă rudimentară se înălța, brăzdată de cheaguri de gheață. Deveni conştientă de liniştea de aici, de parcă vântul se îndepărtase brusc, lăsându-i într-un buzunar de linişte totală. Zo inspiră adânc şi reținu aerul, apoi, în sfârşit, rosti cu voce tare cuvintele care o bântuiau încă de când ieşise pentru prima dată din nava vânătorului de recompense.

— Asta este o academie Sith.

Whiphidul porni mai departe, tăcerea tacită a confirmării lui lovind-o chiar mai tare decât anticipase.

— Ce planetă este asta?

El o ignoră.

— De ce suntem aici?

El trecu pe lângă ea spre poartă. În ciuda mărimii şi a staturii sale impunătoare, avu o ezitare la apropierea de poartă, ca şi cum nu ar fi ştiut prea bine la ce să se aştepte dincolo de acest punct.

— E vorba de orhidee, nu-i aşa?

Tulkh se întoarse spre ea, cu sulița în mână. Ea văzu nodurile de gheață care îi atârnau din păr. Ochii lui erau pierduți în umbră.

— Ai dreptate să-ți fie teamă, spuse ea. Orice ar fi înăuntru, este mai rău decât îți poți imagina. Încerc doar să te avertizez, continuă ea. Ştii că sunt Jedi. Pot simți…

Ceva se întâmplă atunci, o frângere a mişcării, ca şi cum timpul însuşi ar fi fost păcălit, înşelat în curgerea sa nornală. Înainte ca ea să-şi dea seama, un ghețar de durere, un singur vârf radial, i se înfipse în partea de jos a bărbiei, iar când Zo deschise ochii îl văzu pe Tulkh stând chiar în fața ei, cu partea ascuțită a suliței înfiptă în carnea ei, împungând-o, dându-i sânge. Se mişcase mai repede decât îşi imaginase ea vreodată, mai repede chiar şi decât puteau puterile ei sporite de percepție să înregistreze cu adevărat. Zo se trase înapoi, eliberându-se.

— Ce vrea să facă Sithul cu orhideea Murakami?

Tulkh clipi la ea o dată, încet, în genul unei creaturi care prefera să-şi petreacă timpul singur.

— Poți să-mi spui acum, zise ea, sau poți să mă omori. Dar te anunț că nu mai fac niciun pas fără să ştiu ce mă aşteaptă acolo.

Se gândi la tot ce auzise despre aceste academii, stupi de întuneric atât de negru şi toxic încât străluceau de un fel special de rău, de neimaginat pentru cei care nu fuseseră niciodată martori la fața locului. Chiar şi cele mai întunecate locuri păreau curate în comparație cu senzația râncedă de contaminare care plutea din aceste structuri ciudate, pe jumătate devastate, cu lespezile lor şi cu turnul negru de deasupra.

— Dar ştii deja că orhideea nu poate trăi fără mine.

Pentru un timp îndelungat, Tulkh nu răspunse – atât de mult timp, încât Zo se întrebă dacă avea de gând să o ignore cu totul. Mai târziu, însă, vorbi:

— Ai auzit de Darth Scabrous?

Zo simți că ceva se strânge în adâncul pieptului ei. Era familiară această strângere, ca un ecou emoțional al unei frici din copilăria demult uitată. Îşi amintea că o simțise în momentul în care aterizase nava. Şi acum avea un nume.

Darth Scabrous.

Simți cum privirea îi este atrasă inexorabil înapoi spre turn.

— Vrea planta, spuse Tulkh, iar eu i-o duc. Pentru asta am fost angajat.

— Înțeleg.

— Nu, spuse Tulkh, nu înțelegi. Apoi clătină din cap. Dar vei înțelege.

Zo încercă să vorbească, dar tot ce ieşi, fu un horcăit. Tulkh o privi fix de la celălalt capăt al suliței, ultimatumul nearticulat comunicând mai mult decât ar fi putut-o face vreodată cuvintele.

O clipă mai târziu, ea păşi prin poartă.

Capitolul 11
Ştergătoarea de Minți

— Rojo Trace, bine ai venit în Marfa. Eu sunt Miles Emmert. Ni s-a spus că vei veni.

Asistentul de laborator agricol cu părul argintiu stătea cu mâna întinsă. Trace se opri doar cât să i-o strângă superficial, iar ochii săi scrutau deja zona, observând totul deodată în timp ce traversau hangarul de aterizare. Nava pe care o rechiziționase era o navă de dimensiuni medii, suficient de mare pentru un echipaj de opt persoane, suficient de mică pentru a scăpa de controale, dotată cu motoare ionice şi un hiperpropulsor de clasa 1 pentru călătorii pe distanțe lungi. Călătorise singur.

— Vreau să văd sectorul de cercetare.

— Bineînțeles. Emmert aprobă din cap. Camera de incubație este pe B-7. Acolo a avut grijă sora ta de orhidee.

Liftul aştepta. Zece minute mai târziu, Emmert îl ghidă printre rândurile de plante şi vegetație, îndreptându-se spre sasul de aer al camerei. Panoul atârna deschis, iar Trace privi echipamentul electronic distrus din interior, ghemuindu-se pentru a pune ambele mâini direct pe suprafața murdară şi zgâriată a podelei camerei.

— Din câte ştim noi, spuse Emmert, Hestizo a fost...

Trace îi tăie vorbele cu un gest, fără să se obosească să ridice privirea. O explozie de activitate îl cuprinse: auzi vocea lui Zo şi văzu chipul atacatorului ei – era un Whiphid, îşi dădu el seama, cel mai mare pe care îl văzuse vreodată – care o înşfăca, laolaltă cu orhideea, din cameră. Trace simți cum surpriza surorii sale se confundă cu durerea când vârful contondent al suliței Whiphidului o lovi în cap. Simți impactul orbitor în timp ce ea se smucea înapoi, prăbuşindu-se inconştientă pe podea, floarea căzându-i din mână. Whiphidul se aplecă, ridicând-o pe umărul său şi apucând orhideea în acelaşi timp, înainte să se întoarcă şi să plece.

— A venit după floare, spuse Trace.

Emmert aprobă din cap.

— Orhideea Murakami este renumită pentru abilitățile sale în Forță. Are putere, dar are nevoie de un îngrijitor, cineva cu un număr la fel de mare de midichlorienii, pentru a o menține în viață.

— Mai era cineva în această parte a clădirii în acel moment?

— Doar Wall Bennis, directorul laboratorului.

— Este încă...

— Inconştient, răspunse Emmert, în bazinul cu bacta. Medicii noştri estimează că se va trezi într-o zi sau două.

— Nu putem aştepta atât de mult, spuse Trace, Cum rămâne cu supravegherea instalației de încărcare şi aterizare?

— Senzorii noştri au înregistrat sosirea şi plecarea unei nave fără licență în această dimineață, devreme. Emmert aruncă o privire în altă parte, ruşinat: Probabil că a venit sub un fel de dispozitiv de camuflare şi a reuşit să scape de detecția

noastră... dar ne-am întors la imaginile de dimineață şi am găsit asta.

Băgă mâna în buzunarul halatului de laborator şi scoase un datapad, activându-l. Trace se uită la ecran. Acesta arăta o imagine a hangarului principal de dedesubt, centrată pe o navă alungită care părea că fusese asamblată din resturi. În ciuda formei sale hidoase, sau poate din cauza ei, nava avea o trăsătură de o răutate brută, o formă care sfida pe oricine să se apropie prea mult, de teama a ceea ce l-ar fi putut aştepta înăuntru. Pe partea laterală a fuzelajului se aflau o serie de numere şi litere parțial uzate.

— Poți îmbunătăți această imagine? întrebă Trace.

Emmert apăsă un alt buton, mărind imaginea până când Trace putu citi numele de pe margine: *MIROCAW*.

— Încă nu am reuşit să identificăm complet literele de înregistrare.

— Asta pentru că au fost răzuite doar atât cât să le facă ilizibile. Este un vechi truc al contrabandiştilor. Trace se încruntă puțin. Ai spus că a trecut folosind un fel de dispozitiv de camuflare?

Emmert aprobă din cap.

— Da, dar...

— Ce-i asta?

Trace arătă cu degetul spre ecran, spre o serie de decolorări de un verde albăstrui palid de-a lungul babordului navei *Mirocaw*. Semnele aveau un luciu ciudat de fosforescent, aproape ca şi cum acea porțiune din bordajul exterior al navei ar fi fost stropită cu un strat de ulei iridescent.

— Urme de carbon?

— Nu. Cavalerul Jedi clătină din cap. Ăsta este un reziduu de vapori Thulian – este o anomalie galactică, un amestec de poluare atmosferică post-industrială şi ceață de cristal. Îl găseşti doar în aproximativ trei locuri în afara Inelului Mijlociu.

Emmert îi aruncă o privire goală.

— Pregăteşte-mi nava, spuse Trace. Plec în cinci minute.

* * *

În decurs de o oră îşi confirmase bănuiala – cele mai apropiate formațiuni noroase Thuliene existente aruncau o umbră permanentă asupra lui Kwenn, un avanpost post-industrial mohorât aflat la granițele cele mai îndepărtate ale spațiului Hutt. Până la sfârşitul zilei, Trace aterizã acolo.

Stația spațială Kwenn era o întindere poluată de spații de andocare, depozite şi instalații de reparații, cantine şi săli de jocuri de noroc fără licență. Fără să atragă atenția în mod nejustificat, Trace se plimbă printr-o duzină de localuri diferite, vorbind cu piloții, fugarii, mecanicii şi simplii locuitori care formau populația stației. Cumpără mai multe rânduri de băuturi, luptându-se cu propria nerăbdare, şi ascultă monologurile lungi şi aparent fără rost ale barmanilor care nu se mai bucuraseră de ani de zile de un public atât de atent.

În cele din urmă, un contrabandist Bothan cu un singur braț, pe nume Gree, fu cel care îi spuse ceea ce avea nevoie să ştie – ultimul loc unde se aflase proprietarul lui *Mirocaw*, un vânător de recompense Whiphid care se numea Tulkh.

— Nu l-am mai văzut pe aici de ceva vreme, spuse Gree, după ce Trace îi cumpără o serie de băuturi, printre care favorita locală, numită *Ştergătoarea de*

Minți, şi îi puse un teanc de credite în singura palmă rămasă. Se zvoneşte că a obținut un contract destul de bun, nimeni nu ştie ce anume.

Trace întâlni privirea contrabandistului, ținând-o fixă, simțind cum Forța curge prin el în mintea Bothanului, completând ceea ce începuse deja să facă băutura.

— A spus ceva despre o floare?

— A... Fața lui Gree se netezi, toată reticența i se scurse din glas, astfel încât cuvintele îi veniră cu uşurință. Da, aşa este – se ducea după o floare. Tulkh nu era prea vorbăreț, dar ne-am îmbătat într-o seară şi a început să-mi povestească despre ea.

— Cine l-a angajat?

— Un Lord Sith numit Darth Scabrous.

Trace simți o răceală bruscă trecând prin el.

— Localizat unde?

— Nu ştiu... o academie Sith? Gree făcu o grimasă, luptându-se cu amintirea. Vreau să spun... Odacer-Faustin? Apoi clipi. Hei, crezi că aş putea să mai iau ceva de băut?

Dar Trace era deja plecat.

Capitolul 12
Ingredientul

Ieşind din turbolft, Zo simți cum speranța i se risipeşte.

Evadarea nu mai era o opțiune, dacă ar fi fost vreodată. Whiphidul o condusese printre ruinele academiei, trecând pe lângă câțiva studenți şi Maeştri Sith care se holbaseră în mod deschis la ei, cu fețele întunecate de furie şi determinare.

Dacă orhideea înregistrase ceva din toate astea, nu spusese nimic.

Era după-amiaza când ajunseră la turn. Un droid HK îi întâmpină la intrare. Acesta confirmă identitatea lui Tulkh cu o scanare a retinei care îl făcu pe Whiphid să clipească şi să se şteargă la ochi de supărare, şi apoi îi escortă înăuntru. Turboliftul îi aspirase în sus şi îi adusese aici. În camera asta.

Pentru o clipă, Zo nu putu decât să se holbeze la ea. Un laborator cum nu mai întâlnise niciodată în anii ei de cercetare se întindea pentru a umple spațiul din fața ei. Putea auzi lucruri mici mişcându-se şi forfotind prin colțuri. Părea, într-un mod oribil, să fie un analog întunecat şi insidios al laboratorului de plante din Marfa, cu instrumentele concepute nu pentru a favoriza viața, ci pentru a provoca şi a susține doze de durere asupra a ceea ce mai putea fi în viață aici. Era ceva care foşnea într-o cuşcă din umbră, scoțând mici zgomote de plesnit cu buzele.

— O ai?

Cu un icnet involuntar de surpriză, Zo se întoarse şi privi înapoi. În centrul laboratorului, un bărbat înalt, îmbrăcat într-o robă întunecată, stătea şi îi privea, cu fața ca un amalgam sculptat în umbre şi oase, cu structura obrajilor foarte ascuțită, cu scobiturile ochilor ca nişte orbite de craniu. Zo simți cum un fir subțire de frică îi coborî prin piept şi până în gaura din stomac, unde atârnă, zvâcnind în întuneric. Se gândi la numele pe care îl menționase Tulkh pe drum: *Darth Scabrous*.

Lordul Sith se holbă la ea, cu o expresie de nepătruns, deşi intensitatea brută din privirea lui era inconfundabilă. Era ca şi cum ar fi privit ceva ce dorea să posede şi să distrugă în acelaşi timp.

Fără vreun cuvânt, Whiphidul luă orhideea din mâna lui Zo. Se îndreptă spre locul unde stătea Lordul Sith şi îi întinse floarea.

— Asta este.

Darth Scabrous luă floarea, aruncându-i doar cea mai superficială privire înainte să-şi întoarcă atenția asupra lui Zo. În ochii lui era o licărire care nu fusese acolo înainte.

Tulkh rămase pe loc şi aşteptă.

— Banii mei, spuse el.

Dacă Lordul Sith îl auzi, nu dădu niciun semn. Se holba în continuare la Zo.

— Numele ei este Hestizo Trace, spuse Whiphidul. Ea este îngrijitoarea orhideei. Are nevoie de ea pentru a...

— Supraviețui, spuse Scabrous. Ştiu. Aşa am ştiut că îmi aduci ceea ce voiam. Se întinse şi îi atinse fața, mâna lui înmănuşată fiind rece pe obrazul ei, ca o piele înfăşurată în jurul unei vergi de fier. Asta a fost singura informație pe care am ascuns-o despre orhidee.

— Atunci treaba noastră aici s-a terminat, spuse Tulkh.

Lordul Sith aprobă din cap.

— Droidul meu te va plăti la ieşire.

Whiphidul aprobă din cap şi plecă.

— Nu, strigă Zo după el, privindu-l cum pleacă, aşteaptă!

Simțea cum banda de oțel a panicii i se strânge în jurul pieptului, apăsând dureros înăuntru, îngreunându-i respirația. Îi auzi paşii devenind din ce în ce mai tăcuți pe coridorul lung de piatră, apoi auzi zgomotul hidraulic slab al uşilor liftului care se deschideau şi se închideau din nou. Apoi dispăru.

Lordul Sith încă se uita la ea. O nouă tăcere se răspândi, părând să umple laboratorul cu o ceață usturătoare de aer rece şi uscat. Zo era conştientă de faptul că orhideea scotea zgomote neliniştite în mintea ei, un clic moale şi neregulat de energie nervoasă care se trezea la ceea ce se putea întâmpla în continuare. Deşi ştia că era singura care putea auzi sunetele, totuşi simți un impuls irațional de a o reduce la tăcere.

— Eşti Jedi, spuse Scabrous.

— Da, sunt.

Se pregăti pentru disprețul lui, chiar pentru furia lui, dar Lordul Sith aprobă din cap, ca şi cum nu se aştepta la nimic altceva decât la apariția ei aici – de fapt, o anticipase. Întinse o mână, fără să o atingă, iar ea simți o anumită greutate sub sânul stâng, ca şi cum palma lui ar fi împins direct împotriva muşchiului inimii ei.

Apoi el îşi coborî mâna şi presiunea dispăru. Luă floarea şi o duse prin laborator până în locul unde Zo auzise zgomotele de buze moi. Ceea ce văzu înăuntru îi făcu stomacul să se rostogolească încet şi grețos. Adolescentul din cuşcă se holba la ea cu nişte ochi strălucitori, fără să clipească, care nu arătau altceva decât nebunie totală. La o examinare mai atentă, Zo văzu o încrengătură de tuburi de plastic care ieşeau direct din spatele tânărului, unde păreau să fi fost implantate în coloana vertebrală şi la baza craniului. Un fluid gros de culoare roşie gălbuie se strecura leneş înainte şi înapoi prin tuburi. Zo urmări tuburile pe podea până la locul unde se conectau la o pompă electronică cu un cilindru mare de sticlă în partea superioară. Aici fusese creat un fel de circuit îngrozitor – îşi dădu ea seama – un fel de hibrid între om şi maşină.

Scabrous făcu o ajustare la pompă. Fluidul din tuburi se mişcă mai repede. Băiatul deveni rigid şi apoi începu să se lovească cu fața de cuşcă, iar şi iar, cu o intensitate ritmică teribilă. Cuşca zăngăni de zgomotul impactului până când fața băiatului începu să transpire sânge, curgându-i sânge stacojiu din nări, buze şi din colțurile ochilor. Cu toate astea, băiatul nu se opri. Se lovea fără sens, îşi dădu seama Zo, încercând să înțeleagă dacă îşi pierdea cunoştința sau poate, pur şi simplu, voia să se sinucidă, punând capăt oricărui chin care avea să vină.

— Opreşte-te! Zo se holbă la Scabrous. Ce *este asta*?

— Priveşte şi vei vedea.

— Ce-i faci?

Scabrous nu răspunse. O clipă mai târziu, deschise partea superioară a cilindrului cu lichid galben-roşiatic şi aruncă orhideea înăuntru.

* * *

Jura Ostrogoth fu martor la tot ce se întâmplase. Se strecurase în interiorul turnului când ieşise Whiphidul, fără să-şi lase timp să delibereze. Experiența îl învățase că astfel de ocazii nu trebuiau irosite. Şi aşa făcu.

Încă de la dispariția lui Nickter din ziua precedentă, zvonurile din academie începuseră să circule cu viteza luminii în legătură cu Darth Scabrous şi cu ceea ce s-ar putea întâmpla în laboratorul său. Mai devreme, în această dimineață, Jura îl auzise pe Pergus Frode, un tehnician de la hangarul academiei, spunându-i unuia dintre ceilalți Maeştri că Scabrous avusese vizitatori – doi vânători de recompense – care nu se mai întorseseră la nava lor noaptea trecută. Iar acum, Kindra îi spusese lui Jura că văzuse alți doi străini, un Whiphid şi o fată, îndreptându-se spre turn. Aveau ceva cu ei, spuse Kindra. Nimeni nu ştia ce.

Era doar o chestiune de timp până când va ieşi la iveală ceva.

După antrenamentul cu sabia de lumină, Jura plecase singur şi se ghemuise sub pietrele încrustate în zăpadă ale unei ruine pe jumătate prăbuşite, care dădea spre intrarea principală a turnului. Frigul nu-l deranjase câtuşi de puțin. Îi dăduse timp să gândească, să-şi limpezească mintea. Se hotărâse deja că nu avea de gând să-şi petreacă viața făcându-şi griji că va fi făcut de ruşine de Scopique. Dacă voia să scape de sub degetul mare al lui Zabrakului, trebuia să schimbe jocul. Bineînțeles că nu putea contraataca acum – tocmai îl încolțise, Scopique s-ar fi aşteptat la o răzbunare – dar, odată ce va afla ce se întâmpla în interiorul turnului, hotărî el, va aranja o întâlnire privată cu Zabrakul. Îi va spune totul, se va confesa cu el. Îi va câştiga încrederea. Şi când Scopique ar fi fost cu garda jos, jubilând, Jura ar fi... *făcut ce*? Să-l omoare? Poate. Sau poate doar să-l umilească, aşa cum îl umilise Scopique pe Jura. În orice caz, lucrurile aveau să fie foarte diferite.

Cât de diferite, Jura nu ar fi putut ghici niciodată cu douăzeci de minute mai devreme, în timp ce se strecurase din turbolift şi se îndreptase spre laboratorul deschis din vârful turnului. Lumânări şi torțe presărau încăperea cu o lumină intermitentă, pâlpâitoare. Îşi făcuse griji că ar fi putut fi auzit – liftul nu era deloc silențios – dar chiar înainte ca uşile să se deschidă, auzise pe cineva țipând şi un zgomot metalic de izbitură. Sunetul ricoşă în ferestre şi în tavanul de piatră, blocând orice alt sunet.

Jura se strecură printre bălțile de umbră, făcându-şi loc printre grupurile de echipamente până când putu distinge silueta inconfundabilă a Lordului Scabrous şi a altcuiva, o fată, care stătea lângă ceea ce părea a fi un animal în cuşcă: sursa izbiturii şi a țipătului.

Jura se opri din nou, şi îşi îngustă ochii, privind mai atent. Animalul din cuşcă era Nickter. Acesta se zbătea în mica lui închisoare, țipând şi contorsionându-se şi scoțând zgomote care semănau doar puțin cu nişte cuvinte. Sângele îi curgea pe față, coagulându-se şi mânjindu-i obrajii, de parcă ar fi stat sub o lumânare roşie care se topea. Era pe jumătate dezbrăcat, cu trunchiul expus strălucind de sudoare.

Dar cel mai rău lucru erau tuburile care ieşeau direct din spatele său. Nişte conducte lungi, precum țevile, îi ieşeau din coloana vertebrală, fiind conectate la o maşină cu un cilindru mare şi transparent montat deasupra. Scabrous făcea ceva la maşină, ținând în mână un obiect pe care Jura nu-l putea identifica, punându-l apoi în interiorul cilindrului. Fluidul din interiorul acestuia începu să se agite, îşi schimbă culoarea, deveni brusc remarcabil de incandescent, pulsând prin tuburi în vertebrele lui Nickter.

Țipetele încetară. Jura îl privi pe Nickter prăbuşindu-se pe podeaua cuştii, nemişcat şi tăcut, cu gura întredeschisă, cu pleoapele lăsate. Acum, singurul sunet era zumzetul înalt şi constant al unui monitor cardiac cu linie plată. Jura dădu drumul respirației pe care o ținuse în plămâni în ultimele zece secunde.

Nu avu nevoie să se apropie mai mult pentru a vedea că Wim Nickter era mort.

* * *

Zo se holba la elevul Sith mort din cuşcă. Ochii lui erau încă deschişi, sticloşi şi fără viață. Gura îi era căzută într-o parte, cu o bulă însângerată de scuipat agățată de colț. O paloare ceroasă începuse deja să se răspândească pe obrajii săi, transformându-i pielea într-o nuanță palidă de gri.

În mintea ei, orhideea încă țipa.

Nu se putea mişca, nu putea gândi. Nimic din experiența ei de la centrul Marfa sau dinainte nu o pregătise pentru asta. În ultimele patruzeci şi opt de ore standard, rutina existenței ei zilnice devenise o parodie de realitate îmbibată de sânge.

Ochii ei se îndreptară spre cilindrul de sticlă unde Scabrous aruncase floarea. Nu mai era acolo – lichidul părea să o fi absorbit, dizolvând-o în bucăți – dar încă o putea auzi, oriunde s-ar fi dus, orice i s-ar fi întâmplat, strigând, implorând-o să facă ceva, să o ajute, să oprească durerea.

Arde, Zo, arde, arde, arde, arde...

Scabrous urmărea cilindrul.

În cuşcă, băiatul mort se ridică brusc în picioare.

Capitolul 13
Dinţii Dragonului

Jura nici nu văzu uşa de la cuşcă sărind.

Se întâmplase atât de repede, încât singurul lucru pe care îl înregistră mintea lui fu uşa care zbura prin laborator, izbindu-se de o carcasă ventilată de celule de energie care ieşea din tavan. Metalul lovi metalul cu un clinchet plat, declarativ, care îi aminti cumva de sunetul săbiilor de antrenament ciocnindu-se în vârful templului. Era un zgomot care spunea: *Lucrurile au fost puse în mişcare şi, orice s-ar întâmpla în continuare, nu va mai fi cale de întoarcere*.

Din ascunzătoarea lui, Jura privi fix, ghemuit în umbră ca şi cum ar fi fost sudat pe loc. Îi văzu pe Scabrous şi pe fată uitându-se la cuşcă, dar niciunul dintre ei nu se mişcă.

Chestia care se târî afară din cuşcă nu mai era Wim Nickter.

Era îmbrăcat în pielea lui Nickter, da, şi purta o versiune a feţei lui Nickter, dar ochii erau ovale de sticlă pătată în spatele cărora pupilele se mişcau înainte şi înapoi în lumina torţelor, ca nişte mici insecte negre prinse într-o sticlă murdară. Îşi înclină capul spre dreapta, iar rânjetul care îi încreţea buzele nu semăna cu nimic din ce mai văzuse Jura vreodată. Privindu-l, simţi că se topeşte pe dinăuntru, o teroare fără aer invadându-l, răpindu-i puterile, reducându-l la o baltă tremurândă de nervi.

Vocea intuitivă a Forţei îi striga acum: *E greşit, greşit, greşit*, dar el nu părea să se poată mişca.

Lordul Sith îşi privi creaţia. Un zâmbet teribil şi premonitoriu i se strecură pe faţă.

— Nickter, spuse el. Vino la mine.

Chestia mai făcu un pas înainte, iar Scabrous întinse o mână, făcându-i semn să vină ca un animal.

— Da, aşa e.

Dintr-o dată, Nickter sări în faţă cu un tip de urgenţă cu totul diferit, tuburile smulgându-i-se din spate, fluturând libere, lăsând un şir de răni deschise de-a lungul coloanei vertebrale. O chestie galben-roşiatică ţâşni din tuburile deschise, pulverizându-se prin aer. Din ascunzătoarea sa, Jura îl văzu pe Lordul Sith cum se dădea înapoi, cu braţele în faţa feţei, în timp ce *chestia* care fusese cândva Wim Nickter ateriză deasupra lui şi, fără ezitare, îşi înfipse dinţii în faţa lui Scabrous.

Lordul Sith ridică un braţ, iar *chestia* zbură înapoi prin laborator, corpul său fiind redus la o ceaţă momentană, lovindu-se într-un raft înalt de flacoane şi pahare nefolosite, nu departe de locul unde Jura încă stătea ghemuit. Raftul explodă într-o cacofonie asurzitoare de cioburi de sticlă spartă, *chestia* se prăbuşi pe podea, iar Jura o văzu revenind pe picioare, cu obrajii şi fruntea strălucind de cioburi sparte ca nişte dinţi de dragon. Mirosuri astringente de alcool, amoniac şi acid carbolic umplură aerul.

Jura o văzu pe fată ridicându-se şi fugind spre turbolift. Nu se uită înapoi, nici măcar când uşile se închiseră în urma ei.

Un urlet de furie zgudui camera din jurul lui, suficient de puternic încât Jura îl

simți reverberând în scobitura pieptului său. În partea opusă a laboratorului, Scabrous se ridică. Jumătatea dreaptă a feței îi atârna în jos, palidă şi însângerată. Deasupra ei, ochii îi străluceau de o furie atât de feroce încât părea cu totul altceva, ceva periculos de aproape de nebunie.

Lordul Sith zvâcni mâna dreaptă, cu palma ridicată, în direcția cadavrului lui Nickter. Cadavrul sări din nou înapoi, rostogolindu-se ca un obiect pe fire, iar de data asta Jura Ostrogoth îşi dădu seama că era ghemuit direct în calea lui.

Realizarea veni prea târziu pentru a-l salva. Cadavrul lui Nickter se ciocni de el, făcându-l să cadă din picioare şi scoțându-i aerul din plămâni, aruncându-i pe amândoi înapoi într-unul dintre hublourile largi şi curbate care formau peretele turnului. Impresia finală a lui Jura – că întreaga lume se spărgea în jurul lui într-o explozie fragilă şi asurzitoare – nu fu întru totul greşită.

Apoi căzu.

Capitolul 14
Abandonări

— Lussk.

Rance Lussk se opri din mers, ezită o clipă şi apoi se întoarse. Se îndrepta spre biblioteca academiei pentru o după-amiază de meditaţie şi studiu solitar, când vocea răsunase în spatele lui.

Era Ra'at. Ucenicul cel mic, cu silueta firavă, stătea cu ambele mâini la spate, privindu-l sfidător prin vălul de zăpadă care cădea. Arăta radical diferit faţă de ultima dată când îl văzuse Lussk – ceva se schimbase în postura lui, în ţinuta lui, în felul în care îşi ţinea umerii. Chiar şi vocea lui era mai îndrăzneaţă, mai directă şi mai conflictuală. Ochii îi erau pietre lustruite, plini de un nou şi voluntar simţ al determinării.

— Ce vrei?

— Nu ai fost la antrenamentul de sabie în această dimineaţă.

Lussk nici măcar nu se obosi să ridice din umeri, comunicându-şi indiferenţa doar prin lipsa de expresie.

Toată lumea de la academie ştia că participa la antrenamente doar atunci când avea chef, când voia să se testeze sau să demonstreze ceva unuia dintre Maeştri. Făcu un pas mai aproape de Ra'at. Erau singuri, în spatele imensei întinderi a bibliotecii, Maeştrii şi studenţii academiei fiind ocupaţi cu antrenamentele sau cu rigorile studiului de la amiază. Deasupra lor se afla turnul, cu umbra căzând pe alee ca un amurg prematur, şi Lussk se gândi că şi acest lucru ar fi putut fi deliberat din partea lui Ra'at. Poate că sperase să se uite Lordul Scabrous din întâmplare în jos.

— Ei bine, ce este?

Ra'at îşi scoase mâinile de la spate, dezvăluind ceea ce Lussk intuise deja că va fi acolo: o pereche de săbii de antrenament care străluceau în lumina cenuşie a după-amiezii.

— Maestrul Săbiilor Shak'Weth ştie că ai fugit cu două dintre jucăriile lui? întrebă Lussk.

Ra'at nu zâmbi; intensitatea expresiei sale nu se clinti deloc.

— Te provoc.

Ridicând o sprânceană neîncrezătoare, Lussk întrebă:

— Acum?

— *Acum*.

Pentru o clipă, dar nu mai mult, Lussk aproape că se gândi la asta. Apoi clătină din cap.

— Nu vrei să faci asta.

— De ce ţi-e frică?

— De la tine? Lussk clipi cu nepăsare. Că voi fi plictisit, pentru început.

— Atunci voi avea grijă să nu te plictisesc, spuse Ra'at şi aruncă una dintre lame în direcţia lui Lussk.

Lussk o prinse din reflex, dar o coborî pe lângă el.

— Sunt ocupat acum, spuse el. Dacă eşti hotărât să te umileşti, va trebui să o

faci în public, în fața...

Maeştrilor, fusese ultimul cuvânt al acelei propoziții, dar Lussk nu mai apucă să-l rostească înainte ca Ra'at să sară asupra lui, picioarele sale abia părând să atingă pământul. Ca salvă de deschidere, fu brutală, dar eficientă – o mişcare a cărei grație ar fi fost mai uşor de admirat dacă nu s-ar fi terminat cu lama lui Ra'at lovindu-l peste piept, provocând o dungă fierbinte de durere chiar sub claviculă.

Lussk se învârti înapoi, cu lama ridicată, conştient acum că se afla în această situație, fie că voia sau nu. Iar pe Ra'at, îşi dădu seama, nu va fi îndeajuns doar să-l doboare – va trebui să dea un exemplu cu el, altfel fiecare elev de aici va ajunge să-l provoace. Mai mult decât orice, Lussk simți un fel de exasperare. Oare Nickter nu fusese o lecție suficientă? Era Ra'at sinucigaş sau pur şi simplu nebun?

Se aruncă în față cu propria-i sabie, încordat pentru impact, dar Ra'at nu mai era acolo unde fusese cu doar o secundă înainte, părând aproape să fi dispărut într-un nor de zăpadă. Lussk îşi ridică privirea. Celălalt ucenic făcea un salt mortal direct pe deasupra lui, rotindu-se în coborâre, iar instinctele lui Lussk îl feriră din calea lui cu o fracțiune de secundă înainte ca Ra'at să aterizeze.

— Forma Ataru ți s-a îmbunătățit, mormăi Lussk. Ai exersat.

Pivotând puternic, îşi aduse propria sabie spre locul unde prezisese că va fi Ra'at, şi de data asta avu dreptate. Când Ra'at îşi ridică privirea, se trezi cu fața în vârful lamei lui Lussk. O lovitură ar fi pus capăt duelului; două l-ar fi ucis.

Dar mai era o altă opțiune.

— Acum, spuse Lussk, întâlnind privirea celuilalt ucenic şi lăsând Forța să curgă prin el ca un curent electric. Aruncă sabia.

Ra'at îşi ținea gura încordată până când tendoanele îi ieşiră în evidență pe maxilar. Brațul îi tremura, dar nu eliberă lama.

— Aruncă-ți lama, repetă Lussk.

Cu toate astea, Ra'at nu se mişcă. Lussk simți cum o furie reală pune stăpânire pe el, genul de furie pe care o experimenta rar. Fără ezitare, îşi îndreptă propria sabie spre adversarul său. Dacă Ra'at era atât de hotărât să moară aşa, aici, în spatele bibliotecii, atunci Lussk îi va face pe plac.

În timp ce lovea, auzi un geam spărgându-se deasupra lui. Uitându-se în sus, văzu ceva explodând din vârful turnului, momentan aflat într-o lumină strălucitoare de sticlă spartă. La început, Lussk crezu că era un fel de specie extraterestră – avea prea multe brațe şi picioare – apoi îşi dădu seama că vedea de fapt doi oameni, unul înfăşurat în jurul celuilalt.

Căderea din turn trebuia să fi fost de o sută de metri sau mai mult. Căzură împreună, răsucindu-se prin aer, prăbuşindu-se, izbindu-se drumul stâncos, acoperit de zăpadă, cu un pocnet bolnăvicios. În ciuda reputației sale de duritate, Lussk fu nevoit să-şi întoarcă privirea. Gravitația făcuse un amestec de corpuri, contorsionându-le în forme necunoscute. Oasele rupte străpungeau carnea. Unul dintre ele – un sac de viscere care se scurgeau, plin de sânge şi fără cămaşă – era aşezat într-un asemenea unghi încât Lussk îi putu vedea ochiul drept ieşindu-i din orbită. Apoi se ridică.

Lussk rămase cu gura căscată, paralizat de un val adormitor de admirație perfectă. *Este imposibil*, gândi el. *Nimeni nu supraviețuieşte unei astfel de căderi. Nimeni...* Gândul – ceea ce mai rămăsese din el – se întrerupse brusc. Arătarea mânjită de sânge se uita direct la el cu singurul său ochi bun, un rânjet sălbatic,

inuman, înotând pe ceea ce mai rămăsese din fața lui.

Pe lângă faptul că-i scosese ochiul, căderea îi făcuse ceva la coloană şi la umeri, îi răsucise în lateral, îi înțepenise claviculele în afară, împingându-i osul brațului prin piele. Arăta ca un costum de haine de culoarea cărnii, care fusese pus aiurea pe un umeraş. Cu toate astea, încă mai era în mişcare.

Brațele sale rupte apucară celălalt cadavru, ridicându-l într-un singur gest nerăbdător, şi îl trase spre gură, şi atunci Lussk îşi dădu seama că, în spatele oaselor rupte şi a straturilor de sânge, avea în față trupurile mutilate ale lui Wim Nickter şi Jura Ostrogoth.

Chestia care fusese Nickter îşi clătină capul şi îşi îngropă dinții în rămăşițele feței lui Ostrogoth. Aproape imediat, Lussk putu auzi zgomotele, o serie de sorbituri lacome şi pline de bale. Ostrogoth – ceea ce mai rămăsese din el – nu făcu nicio mişcare de rezistență.

— Ce este asta? murmură vocea lui Ra'at în spatele lui. Ce este *chestia* aia?

Lussk clătină din cap, făcând un pas înapoi. Nu avea nicio idee despre ceea ce tocmai văzuse – va avea nevoie de ceva timp pentru a le procesa, pentru a decide cum avea de gând să lupte cu ele sau să le folosească în avantajul său – dar, pentru moment, avea să le ia aşa cum erau.

— Gândeşte-te tu la asta.

Aruncându-şi lama deoparte, Lussk se întoarse spre Ra'at şi îl apucă pe ucenicul mai mic de tunică cu ambele mâini, trăgându-l înainte suficient de tare încât să-i pocnească dinții lui Ra'at ca nişte castaniete. Şocul îl lăsase pe Ra'at vulnerabil, o țintă uşoară. Propria sabie a lui Ra'at îi alunecă din mână, zdrăngănind de pietre înainte să se înfigă în zăpada proaspăt căzută.

— Stai, ce faci? întrebă Ra'at. Nu poți…

Lussk îl învârti şi îl împinse înapoi, cât putu de tare, în direcția *chestiei* mâncăcioase şi plină de bale care era ghemuită peste Jura Ostrogoth. Ra'at țipă, brațele învârtindu-i-se ca şi cum ceva din aer l-ar fi putut ține în picioare. Aproape imediat picioarele i se încurcară sub el şi se împiedică, se clătină, alunecă şi, în cele din urmă, căzu, aterizând mai întâi în genunchi, apoi pe spate.

Chestia-Nickter îşi ridică capul. Sângele proaspăt îi curgea pe maxilar, picurându-i de pe buze. Singurul său ochi funcțional tremura ca un ou crud într-o ceaşcă. Împinse cadavrul lui Jura la o parte şi îi dedică întreaga atenție lui Ra'at cu apetitul unei creaturi căreia i se oferă carne vie.

— Nu, spuse Ra'at, care se zbătea să se ridice – sau încerca să o facă. Nu, nu…

Lussk se întoarse, cu picioarele deja încordate pentru a fugi. Ultimul lucru pe care îl auzi, în clipa dinaintea fugii în bibliotecă, fu țipătul lui Ra'at.

Capitolul 15
Pregătirea

Scabrous avu nevoie de mai puțin de treizeci de secunde pentru a-şi spăla rana de pe față cu soluție salină, pentru a-şi pune o perfuzie şi pentru a activa manşeta de autodiagnosticare. Toate erau exact unde le lăsase. Lucra constant, fără cea mai mică ezitare, mişcările sale rapide şi exersate netrădând nimic din furia care-i mocnea în piept ca un bulgăre de cărbune roşu şi arzător.

De la încheietura mâinii sale drepte se auzi un semnal electronic slab, indicând trecerea a treizeci de secunde. Verifică afişajul albastru strălucitor al manşetelor şi văzu că încă se calibra proba inițială de sânge.

Între timp, fata – gunoiul Jedi – era deja plecată. Scabrous nu o văzuse plecând, dar ştiuse, bineînțeles, că va încerca să fugă imediat ce va avea ocazia. Asta era clar. Nu conta – orhideea îşi făcuse treaba, şi va avea destul timp să o prindă din urmă pe Jedi mai târziu. Îşi va servi scopul destul de bine când va veni timpul.

În acest moment, avea probleme mai urgente de rezolvat. Continuă să lucreze, ținându-şi cu grijă emoțiile sub control. Gândirea analitică fusese ceea ce îl adusese atât de departe cu proiectul; mintea lui era un motor de detaşare clinică şi avea un angajament absolut de neclintit de a face tot ce era necesar pentru ca experimentul să fie un succes. Emoțiile care alimentau acel motor – ambiție, furie fără margini, o indiferență depravată față de orice altceva în afară de el însuşi – stăteau izolate cu grijă în vasele întunecate ale inimii sale, unde nu li se permitea să îl distragă de la scopul său. Şi totuşi, cu toate astea, o ura. O ura cu ura brutală şi neostoită a întregii maşinării de război Sith; o ura cu intensitatea arzătoare a zece mii de sori muribunzi – pe această Jedi, a cărei orhidee era cheia în jurul căreia evolua totul şi a cărei prezență aici îi va permite să ducă proiectul la bun sfârşit.

Şi era bine de ştiut că ura era acolo, unde putea să o acceseze oricând dorea, ca pe un vin fin care trebuie decantat şi sorbit cu moderație. Ar fi bine să o găsească şi să... Ei bine, să termine odată. Hestizo Trace va muri țipând, iar el va trăi veşnic.

Bip! Marcajul de un minut. Scabrous îşi coborî privirea spre unitatea de autoanaliză. Numerele care ar fi trebuit să fie albastre pulsau în roşu. Se încruntă, doar un pic. Nivelurile inițiale de contaminare erau mai mari decât se aşteptase: cu vârfuri şi valuri pe care sistemul le rediagnostica deja, pentru a izola antigenul specific şi a pune bazele pentru următorul pas.

Nu-şi putea permite să mai aştepte. Pompa de hemodializă era portabilă prin design, un pachet de umăr care conținea şase litri de sânge proaspăt şi un sistem de tuburi. Glisând curelele pe umeri, Scabrous ataşă pompa la acul din brațul drept şi începu prima perfuzie. O senzație constantă de căldură i se strecură prin braț, umplându-i pieptul, slăbind tensiunea, permițându-i să respire mai adânc. Apoi reglă contoarele. În ritmul actual, rezerva de sânge avea să-i ajungă pentru şase ore – presupunând că lucrurile nu se schimbau dramatic între timp.

Scabrous ocoli turboliftul, traversând direct spre fereastra spartă, aruncându-şi privirea spre terenul neregulat şi plin de zăpadă care se întindea la orizont. Un sentiment de încredere se stârni în el, aducând un sentiment reînnoit de scop.

Aceasta era academia lui, planeta lui – nimeni nu o cunoştea atât de bine ca el. Nu exista niciun loc în care fata Jedi să se poată ascunde şi el să nu o poată găsi.

Fără nicio clipă de ezitare, sări înainte direct prin hubloul spart. Căzu fără probleme, plonjând în noapte, folosind Forța pentru a-şi ghida coborârea la o sută de metri mai jos. La baza turnului, atinse pământul în fugă. Mintea îi zumzăia acum, corpul său absorbind dozele de sânge proaspăt, aspirându-l ca pe oxigenul pur, alimentând muşchii şi creierul.

Activându-şi comunicatorul, îl duse la ureche şi aşteptă ca vocea de la celălalt capăt să răspundă.

— Întrebare: Da, my Lord? întrebă droidul HK.

— Activează toate barierele perimetrale exterioare din toate sectoarele, spuse Scabrous. Ținta este Hestizo Trace, Jedi. Scanează laboratorul pentru ADN şi proba de feromoni. Apoi făcu o pauză, dar numai pentru o secundă, cu vântul suflând peste el. Foloseşte orice mijloace necesare, dar o vreau în viață.

Capitolul 16
Convocarea

Hestizo?

Zo încă alerga când vocea orhideei îi răsună în cap. Fu o surpriză suficient de mare încât se clătină, aproape căzând. Nu se oprise din mişcare de când părăsise turboliftul turnului. Nu ştia dacă asta se întâmplase cu zece minute în urmă sau cu o jumătate de oră. Timpul devenise sălbatic de subiectiv, o întindere nebună şi ilogică, la fel ca peisajul academiei însăşi. Sprintând printre clădirile gri, parțial prăbuşite, şi templele ruinate, se concentrase să pună cât mai multă distanță între ea şi turn, dar de fiecare dată când se uita înapoi, turnul părea să fie într-un loc diferit. Capul îi înota. Încerca să nu se gândească la ceea ce se întâmplase acolo sus, dar acele gânduri continuau să se infiltreze prin apărarea ei ca o tăietură care nu se oprea din sângerare. Văzuse chipul băiatului – era un băiat? – care se târâse afară din cuşcă şi sărise la Scabrous, felul în care mirosea, zgomotul pe care îl făcuse.

Fusese ca un animal, dar mult mai rău.

Hestizo, o întrerupse vocea orhideei, *opreşte-te. Stai pe loc. Apleacă-te.*

Zo se uită în jur. Stătea în fața unei statui uriaşe a unui Lord Sith antic, care căzuse pe o parte, astfel încât jumătatea dreaptă a trăsăturilor sale era netezită, uzată de zeci de ani de vânt şi zăpadă. Lăsându-se în genunchi, auzi alte voci – mai multe – vorbind între ele din partea cealaltă a monumentului. Apoi aruncă o privire.

Un grup de elevi mergeau pe o pasarelă, la douăzeci de metri în fața ei. Un bărbat mai în vârstă, un Maestru, presupuse ea, mergea în fața lor. Părul său lung şi cenuşiu era tras într-o singură împletitură argintie, accentuând structura unghiulară – asemănătoare cu cea a unui şoim – a nasului şi a frunții sale.

Lumina după-amiezii târzii îi proiecta umbra drept înainte pe zăpada proaspăt căzută, iar conturul negru al hainei sale îi dădea impresia că are aripi.

Câți sunt? murmură orhideea în mintea ei. *Câți sunt, Hestizo?*

Numără doisprezece, optsprezece, douăzeci şi patru, apoi privi din nou, dincolo de o colină de stâncă şi gheață, unde se adunase un al doilea grup de studenți, mult mai mare, cu alți doi sau trei Maeştri prezenți, grupul fiind prea mare pentru a fi numărat. Se părea că era în desfăşurare o adunare în aer liber sau o meditație în grup. Pentru o clipă, Zo privi doar. În ciuda faptului că mergeau împreună, unii dintre ei chiar vorbind cu voce joasă, nu mai văzuse niciodată un grup de indivizi atât de complet detaşați unii de alții. Când schimbau priviri, vedea doar răceală în ochii lor, ca şi cum s-ar fi măsurat unii pe alții, încercând să găsească un avantaj.

— Atenție. Vocea Maestrului era tăioasă şi ascuțită, cu o mână ridicată. Linişte.

Elevii de pe cealaltă parte a monumentului tăcură, mulți dintre ei apropiindu-se pentru a asculta.

— Pentru cei care abia au sosit, vă voi explica asta o singură dată.

Cuvintele erau stridente, înălțându-se fără efort peste terenul bătut de vânt.

— Deşi, în realitate, nu ar trebui să fie nevoie să explic deloc. Propria voastră sensibilitate la Forță ar trebui să fie suficientă pentru a vă da seama că avem de-a

face cu o evoluție neprevăzută la academie – un lanț de evenimente care, în acest moment, este încă neclar. Ridică din umerii şi privi grupul. Cei mai mulți dintre voi au detectat deja o perturbare în rutina zilnică normală. În acest moment, bănuim că academia a fost ținta unei forme de sabotaj şi că s-ar putea să se fi răspândit în afara turnului.

Deşi nu ar fi vrut, Zo se trezi ascultând şi, pe măsură ce o făcea, îşi dădu seama că grupul de studenți se mărise. Acum păreau să fie câteva sute, poate marea majoritate a întregului corp studențesc, toți privind în sus, în direcția Maestrului.

— Ca măsură de precauție, suspendăm toate lecțiile şi exercițiile până la noi ordine. Masa de seară va fi servită ca de obicei. În rest, ar trebui să vă întoarceți în dormitoarele voastre pentru studiu individual şi să aşteptați instrucțiuni suplimentare. Unul dintre Maeştri va lua legătura cu voi atunci când cursul nostru de acțiune se va schimba.

Zo îşi dădu seama, în timp ce asculta, că putea auzi un uşor, dar inconfundabil tremur de îngrijorare în tonul Maestrului. Făcea tot ce putea să-l ascundă, şi poate că elevii erau păcăliți, dar, după părerea ei, ar fi putut la fel de bine să poarte o pancartă pe care să scrie: *FAC TOT POSIBILUL SĂ DESCURC O SITUAȚIE PE CARE NU AM ABSOLUT NICIO CAPACITATE DE A O ÎNȚELEGE, DARĂMITE DE A O CONTROLA…*

Hestizo! Vocea orhideei era urgentă, alarmată. *Jos, acum!*

Ea îşi întoarse capul spre dreapta şi îşi dădu seama că unul dintre elevii de la marginea grupului se uita fix la ea.

* * *

Numele studentului era Ranlaw. La fel ca restul colegilor săi, se simțise tot mai nervos toată după-amiaza şi nu ştia exact de ce – asta îi afectase performanța de mai devreme la lupta cu sabia şi era încă supărat din cauza ochiului care îi fusese învinețit. Dar ceva nu fusese în regulă aici, la academie. Forța îi spunea să îşi păzească spatele, iar convocarea Maeştrilor nu făcea decât să confirme acest lucru.

Când o văzuse pe fată uitându-se la ei din spatele statuii, se oprise din mers şi se uitase la ea, simțind că avea ceva de-a face cu asta.

E o Jedi.

Această realizare fu tot ce avu nevoie. Ranlaw simți o scânteie strălucitoare de violență răsărindu-i în piept. Oricare ar fi fost motivul pentru care fata Jedi îi spiona, o va târî el însuşi la Maeştri şi vor afla motivul, rupând-o în bătaie.

Restul grupului îl asculta pe Maestrul Traan, fără ca cineva să observe că Ranlaw se uita în altă parte. Asta era în regulă pentru Ranlaw, care intenționa pe deplin să obțină toată gloria acestei descoperiri. Dintr-un singur salt, sări peste statuia căzută, abordând-o pe fată şi aruncând-o la pământ, prinzând-o apoi de încheieturi. Era o pradă uşoară – aproape prea uşoară.

— Ce treabă ai tu aici, Jedi?

Ea se uită la el, fără suflare şi furioasă.

— Dă-mi drumul.

— Bine. Luându-i o mână de pe încheieturi, o apucă de păr şi o ridică în picioare. Să vedem ce au de spus Maeştrii despre tine.

Ranlaw se ridică în picioare, trăgând-o cu el, şi trase aer în piept pentru a-i

chema pe ceilalți. Încă mai încerca să inspire când o mână cu gheare îi prinse buzele, reducându-l la tăcere. Ranlaw încercă să se răsucească să se elibereze, dar capătul din lemn al unei sulițe îi lovi craniul cu un pocnet ascuțit, lăsându-l să cadă în lateral.

* * *

Zo îl văzu pe elevul Sith căzând în față, iar strânsoarea lui se relaxă, eliberându-i părul în timp ce cădea. În locul în care fusese, văzu o mână mare cu trei degete apucându-i umărul şi forțând-o să se lase iar jos, şi îşi dădu seama că se uita la Tulkh. Umerii lui erau suficient de arcuiți pentru ca ea să poată vedea tolba de săgeți legată la spate.

Învârtind uşor sulița, Whiphidul ridică din nou capătul, o învârti şi înfipse vârful direct în față lui Zo, suficient de aproape încât aceasta să simtă cum o apasă pe obraz. Toate acestea se întâmplară într-o tăcere absolută.

— Ce faci?

Tulkh nu se clinti. Expresia lui era de piatră.

— Trebuie să-ți arăt ceva.

— Eu nu…

— *Mişcă-te.*

Capitolul 17
Neti

În bibliotecă era liniște.

Din câte știa ea, Kindra era singura studentă din academie care venea aici în mod regulat. Fără excepție, era cea mai mare și cea mai veche structură de pe Odacer-Faustin, precedând turnul însuși, ceea ce însemna, de asemenea, că se afla în cea mai proastă stare. Secole de vreme ostilă și de tectonică planetară schimbătoare îi slăbiseră structura, închizând camere întregi, scări și coridoare sub tone de zăpadă și gheață. Din interior, nu semăna cu nimic mai mult decât cu un monument măreț care suferise o coliziune frontală cu ceva chiar mai mare decât el însuși, strivindu-l rău la ambele capete și la mijloc. Stătea în aripa de sud-vest, la una dintre mesele lungi de piatră de sub tavanul crăpat al catedralei, uitându-se la cele mai recente secțiuni de pergamente Sith pe care le descoperise. Inscripțiile erau arhaice, iar ea lucrase cea mai mare parte a după-amiezii la traducerea lor. Procesul era lent, dar mulțumitor – dezvăluind secrete străvechi despre care știa că o vor ajuta să avanseze mai repede printre colegii ei.

Existau zvonuri că Darth Scabrous însuși venise aici, găsise ceva, o relicvă cu putere aproape incomensurabilă, ascunsă într-una dintre camerele izolate. Indiferent dacă era adevărat – un obiect precum un Holocron Sith era foarte posibil – Kindra găsise deja destule lucruri pentru ca cercetările ei aici să merite.

Se opri, arătătorul ei lung marcând un punct de trecere printr-un hol lung de gravuri, și înclină ușor capul. Ceva nu era în regulă.

Nu era la fel de evident ca un zgomot sau chiar ca o vibrație; mai degrabă o senzație intuitivă de neliniște care i se instalase în stomac și emana prin piept, ca și cum milioane de cili minusculi s-ar fi întins din interiorul ei, tremurând de neliniște.

Se ridică în picioare, uitând de pergamente.

— Cine e acolo?

Vocea ei răsună în gol și se stinse în tăcere. Nu primi niciun răspuns, iar o clipă mai târziu își dădu seama că nu se așteptase cu adevărat la unul. Nu era genul acela de senzație; era mai abstractă, ca un coșmar brusc reamintit al cărui conținut complet nu reușea să-l evoce. *Ce este asta? Ce se întâmplă?*

Inspiră sacadat, neînțelegând acea răzvrătire inexplicabilă a sistemului ei nervos. A studia pentru a deveni un războinic Sith însemna să provoace teamă în ceilalți, nu în propria persoană – totuși, palmele începuseră să îi tremure și inima îi bătea de două ori mai repede decât în mod normal. Dintr-o dată își dorea să plece de aici, în spații mai puțin îngrădite. Se uită înapoi la scara înaltă care ducea în sus spre galerie și la holul de dincolo de ea, cel care ducea afară.

Își îndesă notițele în geantă, își luă mantia și se întoarse să plece. Deasupra ei, tavanul spart scoase un scârțâit lung și, când își ridică privirea, văzu una dintre crăpături deschizându-se mai mult.

— Cine este? spuse ea, mai tare. Cine este acolo?

Acum, ruptura se deschisese suficient de mult încât să poată vedea ceva care se întindea în interior, desfășurându-se din adâncurile tavanului pentru a expune o

serie de ramuri lungi şi apucătoare. Se bifurcau în jos, ca nişte şerpi, dislocând bucăți de ciment şi de piatră pe măsură ce se insinuau mai departe prin spațiul deschis. O clipă mai târziu, Kindra văzu fața mare de lemn a bibliotecarului – un nativ Neti – care o privea fix.

— Dail'Liss. Înghiți în sec, reuşind să-şi regăsească vocea. Ce vrei?

— Te nelinişteşte ceva, Kindra? Vocea lui era groasă şi răguşită. O nesiguranță a minții, da?

— Nu.

Bibliotecarul nu răspunse, ci doar continuă să îşi strecoare ramurile în jos până când partea cea mai mare al trunchiului său atârnă cu capul în jos în fața ei, ochii negri, vechi de secole, îngustându-se cu o considerație mioapă. Dail'Liss fusese custodele bibliotecii de foarte mult timp, poate de o mie de ani sau mai mult. Deşi sistemul său elaborat de rădăcini era permanent înfipt undeva adânc în fundație, o rețea aparent nesfârşită de ramuri şi membre îi permitea să se strecoare nestingherit prin pereți şi prin golurile acestora. În mod ironic, tocmai această zvârcolire şi contorsionare constantă fusese cea care subminase infrastructura clădirii în sine. Se zvonea că ar fi fost doar o chestiune de timp până când Neti ar fi prăbuşit biblioteca peste el, închizându-se pentru totdeauna în mijlocul propriilor sale bunuri prețioase – un sfârşit destul de corect, dacă se gândea ea mai bine.

— Simt şi eu, spuse el în cele din urmă. Da, da.

Doar că accentul lui ciudat făcea cuvintele să sune ca *Dza, Dza*.

— Nu am spus…

O creangă îi trecu pe lângă față, răscolind grămada de pergamente, îndreptându-le şi ştergându-le pe cele pe care le lăsase pe dinafară.

— Nu trebuie să spui nimic. Scrie pe toată fața ta, dza?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Vorbesc despre *Boală*, acolo, în vânt.

Asta o făcu să se trezească.

— Ce?

— În vânt, repetă Neti. *Boala*. Îi simți gustul. O simți. Nu-i aşa?

Kindra nu voia să mai zăbovească aici – o conversație lungă şi criptică cu un copac era ultimul lucru care o interesa în acel moment –, dar îşi dădu seama că Neti descrisese perfect propriul ei sentiment de neliniște. Era un fel de *boală*, şi ea o putea simți. În astfel de circumstanțe, abordarea directă părea cea mai bună.

— Ştii ce este? întrebă ea.

— Ar trebui să nu ne aventurăm afară, spuse Neti, iar ramurile sale se agățară de pergamente, începând să le înfăşoare cu mişcări lente şi deliberate. E mai sigur aici, *dza*?

— Dacă sunt probleme, mă descurc.

— Nu cu acest fel de probleme, nu. Nu cred.

— Uite. Kindra scutură din cap, din ce în ce mai iritată de evazivitatea lui: Ori ai răspunsuri pentru mine, ori nu ai. În orice caz, nu am de gând să stau aici şi să mă ascund.

— Este cel mai bun curs de acțiune, aş spune.

Ea arătă spre pergamente.

— Lasă-le afară pentru mine. Mă voi întoarce mai târziu după ele. Ai înțeles?

— Cred că tu, Kindra, eşti cea care nu înțelege.

Ea scutură din cap.

— Mă rog.

Neti nu se certă cu ea, nu scoase niciun cuvânt, ci doar o privi cu privirea lui de lemn, în timp ce ea urca treptele şi ieşea.

Capitolul 18
Doar o altă zi în Paradis

Ra'at deschise ochii încet, ca şi cum s-ar fi temut de ceea ce ar fi putut vedea. Nu ştia cât timp stătuse întins inconştient la baza mormanului de pietre de sub turn, dar era aproape întuneric acum, aşa că puteau să fi trecut câteva ore. Un strat fin de zăpadă se acumulase în faldurile hainelor sale.

Îi era atât de frig încât aproape că nu-l mai simțea, deşi durerea ar fi putut avea ceva de-a face cu asta. Brațul drept îi pulsa îngrozitor, chiar sub umăr. Atingându-l, trecându-şi mâna pe sub mâneca ruptă, şi-o retrase cu un şuierat. Firele vii de tendon crud îl arseră şi tremurară chiar sub piele.

Sondă din nou, cu mai multă delicatețe. Tăietura era adâncă, aproape până la os. Încercă să îşi ridice brațul şi descoperi că era practic inutil. Cel stâng funcționa mai bine, dar întreaga parte dreaptă îl durea atât de tare când se mişca, încât nu i-ar fi fost de mare folos într-o luptă. Aproape la fel de rău, avea un dezechilibru bolnăvicios în stomac, ca un sac de nisip greu care se legăna înainte şi înapoi la capătul unei frânghii. Din cauza unei contuzii, poate. Se întrebă cât de tare se lovise la cap când căzuse. Încercând să se reorienteze, îşi aruncă mintea înapoi la ceea ce se întâmplase. Detaliile atacului îi răsăriră cu reticență în memorie, ca nişte resturi care se ridicau de la o explozie subacvatică şi, după o clipă, îşi aminti în detaliu *chestia* care căzuse din turn: cea care fusese cândva Wim Nickter. Celălalt cadavru, Jura Ostrogoth, nu se vedea nicăieri. Ra'at se întrebă acum, cu o curiozitate bolnăvicioasă, dacă nu cumva îl mâncase *chestia*-Nickter.

Oricum ar fi fost, nu mai luptase niciodată cu ceva asemănător cu *chestia*-Nickter, cu ochiul mort şi sărit din orbită, dar strălucind de o foame feroce, cu gura deschisă atât de larg încât începuse să se despice pe la colțuri. In extremis, mintea logică a lui Ra'at trecu peste întreaga chestiune a credibilității. Neîncrederea nu l-ar fi ajutat acum; nu ar fi făcut decât să-l încetinească, aşa că luă totul ca atare.

Aparent, cadavrele se întorceau la viață, iar acesta voise să-l mănânce.

Îşi aminti cum țipase *chestia*-Nickter când se năpustise prima dată asupra lui, cum reacționase automat, sărind din calea lui, folosind aceleaşi abilități accentuate ale Forței pe care le dezvoltase în buncărul suferinței al Maestrului Hracken. În aer, se agățase de lespedea de stâncă proeminentă a structurii din spatele lui şi se ridicase deasupra ei, îndrăznind abia apoi să privească în jos. Folosindu-se de ceea ce învățase în cadrul antrenamentului său, Ra'at luă cea mai mare bucată de piatră liberă pe care putu să o ridice – trebuie să fi cântărit la fel de mult ca şi el – şi o aruncă peste margine. Fusese o lovitură directă, doborând *chestia*-Nickter înapoi la pământ, unde aceasta îndepărtă imediat piatra şi începu să urce din nou. Mai mult, acum se grăbea să urce mai repede, împinsă de un apetit inconfundabil. Ra'at îşi dăduse deja seama că nu putea rămâne aici sus la nesfârşit – avea nevoie de un plan mai bun. Aruncând o privire în spatele lui, zărise o grămadă şi mai mare de pietre, rămăşițele unui al doilea nivel care se prăbuşise cu mult timp în urmă. Lucrase repede, dar cu grijă, îngrămădind dalele, zgâriindu-şi degetele şi încheieturile degetelor pe parcurs, până când obținuse o grămadă înaltă şi precară, care stătea în

picioare doar pentru că se ținea de ea. Chemând Forța, Ra'at o concentră asupra grămezii şi îşi luă mâinile de pe ea. Pietrele se clătinaseră, dar nu căzuseră. Uitându-se în jur, văzu *chestia*-Nickter târându-se până pe lespede, cu ochii înfometați fixați pe Ra'at.

— Haide, atunci, spuse Ra'at, îndepărtându-se un singur pas.

Nickter atacă, iar Ra'at lăsă pietrele să cadă, izbindu-se de piciorul cadavrului, chiar sub genunchi, imobilizându-l acolo. *Chestia* se smuci, avu spasme şi țipă la el până când Ra'at luase o altă piatră – folosindu-se din nou de mâini – şi o azvârlise cu putere în gâtul lui Nickter. Urmase un pocnet surprinzător de puternic şi profund satisfăcător când coloana cervicală se sfărâmă, iar *chestia* deveni moale.

Nevrând să rişte, Ra'at ridică piatra a doua oară, cu intenția de a sparge cu ea craniul creaturii, şi atunci, aceasta tresărise, revenind la viață şi se năpustise asupra lui, şuierând şi țipând, fiind la câțiva centimetri de a-i muşca încheietura mâinii. Dându-se înapoi, Ra'at îşi pierduse echilibrul şi se prăbuşise pe spate de pe înălțime.

După aceea, totul devenise negru.

Acum, frecându-şi ceafa, se întrebă dacă nu cumva *chestia* aia ar fi putut fi încă sus, pe lespede, ghemuită în întuneric, aşteptându-l. Nu avea nicio intenție să afle. Ceea ce avea nevoie acum, mai mult decât orice altceva, era să meargă la infirmerie, unde să i se curețe şi să i se trateze tăietura de pe braț şi să i se verifice contuzia. Un gând fugar…

Şi dacă e prea târziu?

… îi trecut prin minte, iar Ra'at îl dădu deoparte, hotărât acum, mai mult ca oricând, să-şi păstreze mintea limpede. Ştia câte ceva despre medicină, ştia că şansele de a suferi o hernie cerebrală în urma unui simplu traumatism cranian închis erau foarte mari. Oricum, cu siguranță nu-şi petrecuse ani de zile aici antrenându-se şi muncind ca să moară din cauza unei asemenea situații.

Strângându-şi brațul, începu să meargă în jurul marginii exterioare a peretelui vestic al bibliotecii. Durerea nu mai era la fel de puternică acum, cum fusese cu câteva minute în urmă. Ori endorfinele îşi făceau efectul, amorțind rana, ori pur şi simplu se obişnuia cu ea. Trecu pe lângă bibliotecă, aruncând din când în când câte o privire spre turn, unde luminile erau aprinse chiar în vârf.

Un zgomot de zgârieturi veni de undeva din dreapta lui, iar el se opri şi îşi ținu respirația.

— Oricine ar fi acolo, ieşi afară unde te pot vedea.

Silueta ieşi, o fată brunetă în uniformă de academie – era Kindra, văzu el, una dintre studente, poate cu un an sau doi mai mare decât el.

— Ra'at? Ea se încruntă. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Sunt bine.

Ea făcu un pas spre el.

— Eşti plin de sânge.

— Nu este atât de rău pe cât pare.

— Acea tăietură de pe brațul tău…

— Stai în spate.

— Cum spui tu.

Expresia Kindrei se ascuți, trecând de la nedumerire la suspiciune activă, dar nu spuse nimic. În schimb, se uită în dreapta şi în stânga, cu capul înclinat, ca şi cum ar fi ascultat restul zonei.

Ra'at se trezi şi el ascultând. În ultimele clipe, întunericul se îngroşase în jurul lor, căpătând o profunzime şi o dimensiune suplimentare, iar bruma subțire de lumină care scăpa din interiorul crăpăturilor din pereții bibliotecii era cu greu un remediu suficient. Burta îngrețoşată a lui Ra'at avu un spasm de greață, vulcanic, şi de data asta fu urmat de un moment de dezechilibru atât de brusc încât aproape căzu. Habar n-avea dacă Kindra observase sau nu, dar acum îşi dădea seama că o putea folosi – cel puțin până ajungeau la infirmerie – ca pe un fel de poliță de asigurare. Ea nu ar fi luptat pentru a-l apăra, dar împreună ar fi avut o şansă mai bună împotriva a ceea ce se afla acolo. Trebuia doar să fie atent să nu dezvăluie cât de slab era cu adevărat, iar asta însemna să inventeze o poveste de acoperire pentru a-şi explica rana.

— Mă antrenam cu Maestrul Hracken, spuse el. Cred că lucrurile au scăpat puțin de sub control. M-a cam tocat nițel, asta-i tot.

Kindra ridică o sprânceană, dar tot nu răspunse.

— Unde sunt ceilalți?

— Pe aici. Ridică din umeri, încercând să pară dezinvolt. Nu ştiu.

— Eşti sigur că eşti...

— Sunt bine, repetă el, dar Hracken mi-a spus că ar trebui să mă duc la infirmerie ca să mă verifice. Te îndrepți într-acolo?

Ea clătină din cap, părând preocupată.

— Mă întorc la cămin.

Îndoindu-şi gâtul, ea se uită spre vârful turnului, iar Ra'at se întrebă dacă nu cumva chiar văzuse mai devreme cele două corpuri căzând şi pusese cap la cap ce se întâmplase cu adevărat cu brațul şi capul lui. Dar, în cele din urmă, tot ce spuse ea fu:

— Ceva nu e în regulă.

— Ce înseamnă asta?

— Am o presimțire proastă.

Era o remarcă ciudată, gândi el. Neobişnuit de revelatoare, şi nu era genul de lucru pe care ea i-l mai împărtăşise vreodată. Nu avuseseră niciodată cu adevărat vreun motiv să vorbească. Ra'at bănui imediat că ea încerca să-i câştige încrederea, să-l facă să lase garda jos.

— În legătură cu ce?

— Nu ştiu – cu noaptea asta, cu totul. Simți?

— Nu. Scutură din cap, simulând o indiferență pe care nu o simțea nici pe departe. Este doar o altă zi în paradis, în ceea ce mă priveşte.

Ea nu zâmbi, nici măcar nu păruse să-l audă. Când vântul îi îndepărtă părul de pe față, Ra'at văzut cum colțurile gurii îi erau strânse într-o grimasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Orice ar fi... Ea tot nu se uita la el. *Vine*.

Capitolul 19
Capul

În cealaltă parte a academiei, zăpada proaspătă începuse să se adune în fața dormitoarelor unde Scopique se întorsese de curând de la antrenamentul de după-amiază. Zabrakul tocmai îşi terminase duşul – era rutina lui să se spele în acest moment al zilei, când avea un rar moment de intimitate – şi ieşea din cabina cețoasă cu un prosop înfăşurat în jurul taliei, când observă o dâră de sânge pe podea.

Se opri şi se uită la ea. Sângele nu fusese acolo mai înainte, când intrase la duş. Stropii erau proaspeți şi strălucitori, străbătând podeaua în direcția paturilor.

Scopique simți cum mecanismele sale de apărare se încordează, intrând într-o stare de pregătire vigilentă, agresivitatea sa naturală trecând deja la nivelul următor. Croindu-şi uşor şi în linişte restul drumului până la ieşirea din duş, se îmbrăcă rapid în uniformă şi urmă dâra de sânge spre dreapta. Acum simțea ceva, mirosul rânced al cărnii care începuse să se descompună. Părea să se înrăutățească cu fiecare secundă. Atunci văzu cadavrul întins pe patul său.

Era îmbrăcat într-o uniformă zdrențuită de academie, cu membrele şi spatele contorsionate în unghiuri nefireşti, astfel încât capul îi atârna în lateral pe gâtul evident rupt. Privindu-l, Scopique murmură în limba sa maternă un blestem din copilărie. Posibilitatea ca acesta să fie un truc, un fel de farsă prost concepută, nu îi trecu deloc prin minte. Cineva omorâse în bătaie un student al Academiei Sith şi abandonase cadavrul aici, pe patul lui, ca un avertisment sau ca o amenințare, nu ştia care dintre ele.

Se apropie mai mult, sperând că va putea fi capabil să recunoască victima din ceea ce mai rămăsese din fața ei. Nu mai rămăsese prea mult de identificat. Craniul era foarte zdrobit, jumătate din față era umflată şi purpurie, iar cealaltă jumătate era grotesc de panicată, astfel încât un colț al gurii se desprindea în sus într-o parodie hidoasă de zâmbet.

Scopique mai făcu un pas, aplecându-se înainte, întinzând mâna în jos pentru a-i întoarce capul. Cadavrul se ridică şi se năpusti asupra lui. Era Jura Ostrogoth. Scopique sări înapoi, instinctele preluând controlul în timp ce *chestia* se năpusti asupra lui într-o zvâcnire dezlânată şi împleticită. Sări de-a lungul podelei camerei, apoi sări iar, cu Forța, drept în sus, apucând instalația de ventilație care atârna la cinci metri deasupra paturilor, cu picioarele atârnând, folosind suprafața zimțată a ventilației pentru a se putea ține, în timp ce scruta camera de dedesubt în căutarea vreunui fel de armă. Mai jos, cadavrul mârâia şi se năpustea asupra lui, fiecare salt apropiindu-l mai mult de locul în care atârna Scopique. Scuipatul tulbure şi vâscos i se legăna din maxilarul pe jumătate pulverizat. De sus, Zabrakul aproape că putu vedea de fapt colonii de viermi care se mişcau în scalpul sfâşiat al *chestiei*. Nu exista nicio îndoială: moartea venise pentru Jura Ostrogoth, dar nu îşi terminase treaba.

Zabrakul se holba la cadavru, cu inima bătând cu putere, cu instinctele de ucidere pe deplin activate. La un anumit nivel, din prima clipă în care văzuse corpul lui Jura pe patul lui, ştiuse că va urma o reglare de conturi între ei. Acum că sosise momentul, formulat în termeni la care nu s-ar fi putut aştepta niciodată, Scopique

era cuprins de o sete de sânge sălbatică, plină de adrenalină, şi se simțea rânjind nebuneşte. Oare chiar îi plăcea asta?

Da, gândi el. *Da, cred că îmi place*.

Apelând la Forță, adunând-o înăuntru aşa cum fusese învățat în timpul sutelor de ore de antrenament, smulse dispozitivul de ventilație din carcasa sa. Acesta se desprinse cu un pocnet metalic gol, şuruburile zornăind, deschizând un dreptunghi de spațiu rece care alimenta un puț de aer deschis deasupra. Încă atârnând de puțul deschis, Scopique întoarse dispozitivul de aerisire în mâna liberă, evaluându-i utilitatea imediată ca armă. Era subțire şi aerodinamic, cu margini ascuțite – ar fi servit destul de bine scopului. Apoi se uită în jos la *chestia* care fusese Jura.

— Orice ai fi, murmură Scopique, ia-ți adio de la capul pe care îl ai pe umeri.

Învârtindu-se, aruncă carcasa ventilației cât de tare a putut spre cadavrul lui Jura. Discul improvizat şuieră prin aer şi îşi găsi ținta perfect, smulgând capul lui Jura de pe umeri şi trimițându-l să se prăbuşească pe podea. Sângele gros, pe jumătate coagulat, țâşni din ciotul gâtului cadavrului. Trupul decapitat mai făcu un pas şovăitor, se înclină în lateral şi căzu în genunchi, apoi pe burtă.

Încă atârnând de gura de aerisire deschisă – nu voia să rişte – Scopique privi cu o fascinație sinceră. Nimic din ceea ce învățase la academie nu se apropia de ceea ce vedea acum. Când le va spune celorlalți…

Urmară zgomote înfundate de jos: monstruozitatea fără cap încă se mişca. De fapt, se aplecase în față, bâjbâind pe jos până când îşi găsi capul tăiat, se ridică din nou şi îşi ținu capul cu fața înainte, în fața pieptului, înclinându-l în direcția lui Scopique, astfel încât ochii negri se holbau direct la el, cu gura mişcându-se în sus şi în jos ca şi cum ar fi mestecat ceva. Gura se deschise şi țipă.

Scopique văzu cum cadavrul decapitat al lui Jura Ostrogoth se trase înapoi şi îşi aruncă propriul cap direct spre el, cu gura încă larg deschisă. Fără să gândească, Zabrakul îşi aduse mâna liberă în fața feței şi simți cum dinții se înfig în carnea moale a antebrațului său, sfâşiind pielea şi muşchii până la os. Durerea fu incredibilă, chimică cumva, ca şi cum incisivii ar fi fost acoperiți cu un fel de acid cu acțiune rapidă. Agonia urcă prin brațul lui Scopique până la claviculă, iar el dădu drumul la aerisire şi căzu, cu capul încă prins de braț, şi se lovi puternic de podea. Nefocusat, se uită în jos la cap. Acum scotea nişte sunete mici de gâlgâit, maxilarul se strângea şi se elibera, iar ochii încă străluceau.

— Dă-te de pe mine! strigă Scopique, încercând să-şi scuture brațul, dar fără să poată aduna prea multă putere.

Avea brațul rupt?

— Dă-te jos! Apucă o şuviță din părul *chestiei* şi trase cât de tare putu, dar tot nu se eliberă. Dă-te de pe brațul meu!

Timp de câteva secunde oribile, încercă să îl izbească de podea, să îl lovească cât de tare putea, dar nimic nu păru să îl afecteze. Era blocat bine, durerea lichidă arzătoare continuând să se scurgă prin rana din antebrațul său.

Scopique se ridică în picioare. Podeaua se simțea strâmbă sub picioarele lui. Clătinându-se spre pat, subestimă distanța şi se prăbuşi a doua oară pe podea, de data asta aterizând cu fața înainte. Întunericul i se înghesuia în ochi, eclipsând lumina, iar acum îşi dădea seama că durerea din braț practic încetase, copleşită de o amorțeală rece care începuse să i se răspândească prin tot corpul.

Scopique rămase complet nemişcat. Toate sunetele dispărură. Sentimentul de

amorțeală se adânci, aducând cu el un fel de euforie care îi cuprinse conştiința într-un val negru şi solid.

Nu e chiar aşa de rău, fu ultimul său gând, fugar. *Nu e chiar atât de rău.*

* * *

La un moment dat, în următoarele treizeci de minute, un grup de studenți se întoarse în cămin şi găsiră camera în dezordine. Nu văzură ce mai rămăsese din Scopique – se târâse sub pat – dar găsiră capul tăiat al lui Jura Ostrogoth.

Iar când auziră zgomotele care veneau din spatele lor, de sub pat, era mult prea târziu.

Capitolul 20
Închişi

În sala de mese, o oră mai târziu, 120 de acoliți ai academiei – mai mult de jumătate din corpul studențesc – tocmai îşi terminau masa de seară când închiderea magnetică de la uşi se blocă în spatele lor, închizându-i înăuntru.

Nu s-a aflat niciodată dacă a fost unul dintre Maeştri cel care a inițiat această secvență sau un alt factor. Un ucenic din anul cinci, pe nume Rucker, fu primul care descoperi că fuseseră de fapt închişi înăuntru. Gândindu-se la antrenamentul de luptă timpuriu de a doua zi, nu făcu decât să se împingă mai tare în uşă, presupunând că era doar înțepenită sau ruptă, dar tot nu cedă. Rucker aruncă o privire fugară peste umăr pentru a vedea dacă nu cumva îşi bătea cineva joc de el, dar nu părea să fie cazul. Niciunul dintre ceilalți nu se uita măcar la el.

În momentul în care începu să folosească Forța pentru a o deschide, câțiva dintre ceilalți studenți stăteau deja în spatele lui, devenind clar nerăbdători cu Rucker, aşteptând să iasă. Chiar şi cei care nu plecaseră de la mese se uitau, aşteptând să vadă cum se va rezolva acea mini-dramă.

Nimeni nu privea în direcția bucătăriei – până când începură țipetele.

Când le auzi, Rucker încetă să mai tragă de uşa blocată şi se întoarse să vadă ceea ce părea a fi un grup de şase sau şapte studenți Sith care se înghesuiau să iasă din zona de pregătire a mâncării, lansându-se asupra ucenicilor care încă stăteau la masă. Îşi dădu imediat seama că era ceva foarte în neregulă cu înclinarea feţelor lor – – îi făcea să pară aproape ca şi cum trăsăturile le fuseseră smulse şi cusute înapoi pe capete. Ochii lor erau negri şi morți, pielea le era uleioasă, de culoarea chitului, şi fără viață, cu excepția gurilor, care erau răsucite înapoi în rânjete de o foame inconfundabilă. Şi țipau împreună, ca unul singur.

În acest moment, Rucker – căruia îi mai rămăseseră aproximativ treizeci de secunde de viață aşa cum o ştia el – văzu printr-o serie de impresii scurte, foarte clare, cum *chestiile* copleşeau complet încăperea. Era ca şi cum ar fi privit un fel de parazit care se agață de prada sa. Gurile lor deja largi se întinseră cumva şi mai mult, încleştându-se pe fețele, gâturile şi piepturile primelor rânduri de victime, zdrobindu-le cu o forță şi o viteză fenomenale. Tăvile zburară. Gheizere strălucitoare de sânge țâşniră şi se învârtiră în aer. O grămadă mare de intestine aburinde se împrăştie pe podea, în dreapta lui Rucker, cu mirosul copt al cărnii mai proaspete decât orice fusese servit vreodată aici.

În jurul lui, Rucker îi văzu pe ceilalți ucenici luptând. Foloseau tehnici ale Forței, strangulări, împingeri şi sărituri, dar cadavrele îi sfâşiau fără discernământ. Singurul lucru care părea să aibă vreun efect era strivirea creaturilor sau imobilizarea lor sub ceva atât de greu încât să nu se poată elibera. Când una dintre *chestii* îl prinse de gât, Rucker ridică o mână şi încercă să ridice masa din fața lui, răsturnând-o, dar *chestia* de pe gâtul lui era prea puternică şi prea înfometată. Genunchii lui Rucker se îndoiră, picioarele îi cedară, iar el căzu pe podea, simțind mirosul fetid al respirației creaturii, chiar în timp ce dinții îi străpungeau carnea.

Vederea îi pâlpâi şi deveni intens ascuțită, ca şi cum, în ultimele secunde,

simțurile i se acutizaseră, disperate să asimileze tot ce puteau înainte să vină uitarea. De cealaltă parte a sălii de mese, zări unul dintre ucenici stând pe o masă, cu ambele brațe întinse. Două dintre cadavrele vii se dădură înapoi, izbindu-se de peretele opus, la treizeci de metri distanță. Ucenicul atacator – avea părul lung, de un roşu aprins şi ochi verzi pătrunzători – stătea perfect nemişcat, aşteptând să se întoarcă *chestiile*. Nimic din ceea ce se întâmpla nu părea să-l tulbure câtuşi de puțin. De fapt, îşi dădu seama Rucker, putea chiar să prindă un indiciu din ceea ce gândea efectiv celălalt elev în timp ce se uita la cadavre, şi...

Puterea, puterea...

...îşi dădu seama că celălalt elev voia să fie ca ele.

Rucker lăsă să-i scape un geamăt tăcut. Sângele i se aduna acum în ochi, negura se apropia rapid, dar chiar înainte ca aceasta să-l acopere complet, putu în sfârşit să distingă identitatea ucenicului care stătea pe masă.

Era Lussk.

Rucker văzu acum că era pe cale să i se îndeplinească dorința.

— Haideți atunci! râse Lussk batjocoritor în timp ce *chestiile* se năpusteau asupra lui.

Nu se mai luptă cu ele şi, în schimb, le permisese accesul deplin la încheieturile mâinilor, pe care Rucker văzu că le tăiase cu un cuțit de bucătărie. Sângele îi curgea din brațe.

— Haideți şi luați-mă!

Vocea lui deveni un țipăt.

Capitolul 21
Oraşul Pietrelor de Mormânt

Trace ateriză la căderea nopții. Hangarul principal al academiei era gol.

Deschizând trapa principală a navei, sări din carlingă şi se forță să se oprească şi să aştepte pe pista de aterizare, cu simțurile – atât fizice, cât şi telemetrice – în căutarea oricărei amenințări imediate. Provocarea, desigur, era că întreaga planetă era o amenințare. În afară de viscolul care făcea ravagii deasupra capului, Academia Sith era un stup negru de energie a părții întunecate; Trace o simțea bâzâind în jurul lui ca un roi uriaş de insecte veninoase. Contaminarea psihică era atât de densă, atât de totală, încât, pentru o clipă, simți o brumă de vertij atacându-i echilibrul, periculos de mult.

E aici. O ştia, chiar dacă nu mai primise pe parcurs nicio altă izbucnire de suferință din partea ei. Răpitorul lui Zo o adusese aici; Trace îi simțise prezența, o recunoscuse undeva printre ruinele înzăpezite ale academiei însăşi.

Se deplasă rapid prin hangar, măsurând fiecare sunet ambiental ca pe o posibilă amenințare. Deoarece nu exista nicio modalitate de a-şi masca sosirea – nava sa nu era echipată cu dispozitiv de camuflare – decise să intre direct în mijlocul acțiunii, anticipând o primire ostilă din care va trebui probabil să scape prin luptă.

Trecu în fugă pe lângă o cabină de control şi se opri acolo – trapa atârna deschisă, în lateral, ca şi cum ar fi fost parțial smulsă. Scaunul zăcea pe o parte, în fața consolei principale de control al zborului, a unui datapad şi a unui teanc de holoimagini vechi cu titluri precum *Nave mişto* şi *Nave Clasice Kuat*. Ajungând înăuntru, Trace îşi sprijini două vârfuri de degete pe scaun.

O izbucnire vie de violență irupse în ochii minții sale – un bărbat țipând, dându-se înapoi, în timp ce o pereche de mâini palide bâjbâiau spre el, apucându-l de cămaşă şi încercând să-l scoată afară. Trace simți panica bărbatului prins în capcană, groaza lui, în timp ce încerca să țină departe de el orice ar fi fost... Acea parte a imaginii era doar o pată nebună, îmbibată de sânge, definită mai mult de forța ei frenetică decât de orice fel de formă sau aspect. O clipă mai târziu, imaginea dispăru. Ce altceva se mai întâmplase aici?

Ieşi din zona de control şi străbătu restul drumului prin hangar. Se întunecase complet când ieşi afară şi privi ruinele care se întindeau în jurul lui, estompându-se la orizont. Întrezărise academia în timpul coborârii, dar de la sol părea mai mare, pe kilometri întregi, gândi el, plină de pasaje subterane şi de nenumărate ascunzători. Luminile pâlpâiau, împestrițând amurgul cu mişcare, sau cu iluzia mişcării. Se mişcau ființe acolo, le simțea – studenți şi Maeştri Sith. Asta nu conta. O va găsi.

O rafală bruscă de vânt îl izbi în față, purtând cu ea un miros bogat şi fetid de putrefacție. Trace îşi îngustă ochii, analizând rețelele sinuoase de alei întrerupte care duceau printre clădiri, temple şi mormane de piatră veche. Având în vedere mirosul, imaginea îi amintea de capilarele de pe fața unui cadavru. Ochii lui se opriră asupra unei structuri înalte şi negre care se înălța deasupra altor structuri mai joase, cu vârful acoperit de zăpadă – un turn, ca o piatră funerară în mijlocul unui oraş al morților. Era un început. Se hotărî să meargă înainte.

Capitolul 22
Practic

Când Zo văzu spre ce arăta Tulkh, i se făcu rău.

O condusese până în vârful unei stânci plate, alunecoasă din cauza gheții, care ar fi putut fi cândva acoperişul unei clădiri nefolosite. Era întuneric, dar Whiphidul avea o baghetă fosforescentă care lumina noaptea ca o porțiune groasă de amiază, iar în cele din urmă văzuse mult mai mult decât îşi dorea.

După un moment lung în care se forță să privească *chestia* moale care se contorsiona în fața ei, Zo îşi dădu seama că se uita la studentul din laboratorul lui Scabrous – cel care se târâse afară din cuşcă. Tulkh trebuie să-l fi recunoscut şi el; de aceea o adusese aici ca să-l vadă.

Piciorul creaturii era prins sub o grămadă de pietre, iar capul se legăna într-un unghi imposibil pe partea superioară a trunchiului, ca şi cum gâtul i-ar fi fost rupt în mai multe locuri. Cu toate astea, chiar şi aşa, se răsucea, țipa, şi se repezise la ei, împingându-se înainte ca şi cum s-ar fi putut rupe cumva în două şi ataca cu orice porțiune din corp pe care o putea smulge.

Whiphidul îl împunse cu sulița. *Chestia* din fața lor țipă din nou, iar capul i se răsuci ca un şarpe, în jurul său. Oricât de oribil ar fi fost, Zo se gândi că ultimele rămăşițe de umanitate de pe fața lui erau mult mai rele. Dacă se uita suficient de atentă, i se părea că încă mai putea vedea un adolescent mort, prins într-o închisoare formată din propria-i carne în descompunere.

— Explică asta, spuse Tulkh.

— Eu? întrebă ea. Tu eşti cel care ne-a adus aici. Acum suntem amândoi blocați aici.

Un deget o bătu ferm în mijlocul pieptului.

— Tu eşti blocată.

— Dar tu?

— Eu am plecat deja.

Tulkh se întoarse, făcu trei paşi şi se opri, privind în jos de pe marginea stâncii plate. Țipătul lung şi oscilant care se ridica acum în jurul lor nu venea de la *chestia* strivită sub mormanul de pietre. Venea, în schimb, de jos, iar când Zo i se alătură la marginea stâncii, putu vedea locul unde acesta aruncase bagheta luminoasă.

Erau alții. Şase la număr. Văzu că studenții Sith, cu uniformele acoperite de sânge, se adunaseră împreună, cu fețele lor gri întoarse în sus pentru a-şi arăta ochii care străluceau cu aceeaşi intensitate comună a apetitului. Când țipau, țipau împreună. Unul dintre ei era un Zabrak. Ceilalți erau – fuseseră – oameni.

Zo aruncă o privire înapoi la cadavrul al cărui picior era prins sub stâncă.

Îi selectează – vocea orhideei pătrunse în mintea ei – *îi cheamă acolo, Hestizo…*

Când țipătul se termină, auzi un zgomot de zgârieturi nerăbdătoare. Ceilalți elevi se împinseseră înainte, apucând suprafața zdrențuită din fața lor, zgâriind-o cu ghearele. Apoi începură să urce.

Capitolul 23
Veriga slabă

Unde este toată lumea?

Asta îl întrebase Kindra pe Ra'at atunci când erau afară, iar el fusese indiferent – sau se prefăcuse că era – pentru că nu avea niciun răspuns, sau pentru că răspunsul pe care îl avea era prea tulburător pentru a fi rostit. Dar întrebarea îi revenea acum, jos, în dormitoare, în timp ce străbăteau cameră după cameră, fără să găsească nimic altceva decât paturi goale şi tăcute, şi coridoare libere.

Alergau de ceva vreme, dar Kindra nici măcar nu părea să fi rămas fără suflu, iar Ra'at îşi dădu seama că şi el începea să se simtă mai bine – mişcarea îl ajutase să-şi limpezească mintea, îl stabilizase. Chiar şi brațul nu-l mai durea la fel de mult. Să fii tânăr, avea avantajele sale.

Să se ascundă fusese ideea Kindrei, o modalitate de a câştiga timp până când îşi dădeau seama cu ce se confruntau şi, în ciuda intenției declarate a lui Ra'at de a merge la infirmerie şi de a se interna, o urmase – cel puțin deocamdată. Alergaseră printr-un coridor utilitar lung până într-un loc unde acesta se bifurca într-o intersecție cu trei brațe. Tavanul supura condens chiar deasupra lui, iar lămpile cu tuburi lungi încastrate în pereți emiteau o strălucire palidă, acromatică în norii de umezeală de acolo. Capătul opus al coridorului se intersecta cu un alt grup de dormitoare şi dădură acolo peste alți doi studenți – Hartwig şi Maggs.

— Ce faceți voi doi aici jos? întrebă Hartwig. Se încruntă la Ra'at. La naiba, omule, ce-ai pățit la braț?

— Accident de antrenament, spuse Ra'at cu calm.

Hartwig zâmbi.

— Greşit.

— Ce înseamnă asta?

— Adică asta – Hartwig arătă spre rană – nu seamănă cu niciun accident de antrenament pe care l-am văzut vreodată. Ce-ai făcut, ai căzut pe o vibrolamă sau ceva de genul ăsta?

— Eram în *conducta suferinței*.

Ra'at îi privea pe Maggs şi Hartwig cu aceeaşi considerație cu care îi privea pe restul colegilor săi, cu un fel de indiferență suspectă. Motivele lor erau pur egoiste, la fel ca şi ale lui; nu avea nicio intenție de a împărtăşi informații care nu aveau să-i îmbunătățească cumva propria situație. În acest moment ştiau cu toții că ceva mersese foarte prost, contaminând academia sau întreaga planetă; pentru moment erau aliați de ocazie.

— Ați văzut ceva aici jos?

— Ce vrei să spui prin *ceva*? întrebă Hartwig.

— Sau pe oricine.

— Nu. Maggs îşi pocni degetele nervos. Nu încă. Ciudat, nu-i aşa? E destul de devreme ca să fie aşa linişte. Am auzit că a fost un fel de adunare mai devreme, dar eu şi Hartwig am ratat-o.

— Dacă mergem mai departe, interveni Kindra, vom avea nevoie de arme. Cea

mai bună variantă este să ne împărțim – arătă cu degetul în față, unde coridorul se împărțea în trei holuri separate – căutând pe holuri, în grupuri de câte doi, şi...

— Stai puțin, spuse Hartwig, cine te-a pus la conducere?

— La conducere? Kindra se întoarse, iar Ra'at văzu că se holba direct la Hartwig, cu irisurile ei cenuşii, aproape translucide, ca gheața proaspăt formată. Nimeni nu ți-a cerut să vii cu noi. Ochii ei îl străfulgerară pe Ra'at. Niciunuia dintre voi nu i-am cerut.

Hartwig ridică din umeri, nelinişti t.

— Spun doar că...

— Ce?

— Cu toții simțim ceva cam rău în aer, nu-i aşa? Ca şi cum ar fi un fel de... *boală*. Dar cine poate spune că nu e doar unul dintre exercițiile lui Scabrous?

Sprâncenele Kindrei se ridicară.

— Poftim?

— Din câte ştim, el însuşi a început asta.

— De ce?

— Poate că este un exercițiu de antrenament, adăugă Maggs. Sau poate că îi elimină pe studenții slabi. S-a mai întâmplat înainte. Îți aminteşti de păianjenii unakki?

— Asta e ceva mai rău, spuse Kindra.

— Nu fi atât de sigură, spuse Hartwig. Unsprezece studenți au orbit atunci. Doi dintre ei au murit. Îți aminteşti de Soid Einray?

— Soid Einray era deja defect.

— Poate, dar tot s-a spânzurat după aceea. Şi apoi am aflat că Scabrous reactivase ouăle fertilizate de păianjen din banca de agenți patogeni, ca un exercițiu de reflexivitate nervoasă. Hartwig refuză să îşi coboare privirea. Încă mă mai trezesc uneori cu sânge în ochi.

Expresia Kindrei nu se schimbă.

— Ce vrei să spui?

— Vrei arme? S-ar putea să ştiu unde am putea găsi unele. Dar nu vreau să risc să am probleme cu Maeştrii dacă nu a văzut nimic nimeni. Hartwig aşteptă un răspuns, uitându-se la Kindra, apoi la Ra'at, iar în cele din urmă lăsă să-i scape un pufăit batjocoritor. Da, aşa m-am gândit şi eu. Se întoarse să plece: Ne mai vedem, pungi-de-puroi.

— Aşteaptă, spuse Ra'at. Eu am văzut ceva.

Hartwig se opri şi se întoarse să se uite la el. Ra'at văzu limba Kindrei ieşind şi umezindu-şi buza superioară, ascultând în expectativă.

— Două trupuri au căzut din turnul lui Scabrous, spuse Ra'at. Au căzut pe pământ. I-am văzut lovindu-se şi am auzit zgomotul pe care l-au făcut – erau morți. Înghiți în gol; gâtul îi era brusc foarte uscat. Dar apoi s-au ridicat.

Maggs şi Hartwig se uitau amândoi la el acum cu diferite grade de scepticism şi neîncredere totală. Ra'at descoperi că nu-i păsa. Lasă-i să se îndoiască; asta nu ar fi făcut decât să ajungă numai buni pentru a fi carne de tun la momentul potrivit.

— Erai singur când ai văzut asta? întrebă Kindra.

— Mă luptam cu Lussk.

Maggs clipi la el, iar ochii lui Hartwig se deschiseră larg. Poate că era doar imaginația lui Ra'at, dar i se părea că menționarea numelui lui Lussk aducea un fior

paradoxal de credibilitate momentului. Era un detaliu prea puțin probabil pentru a fi inventat.

— Unul dintre cei care au căzut era Wim Nickter, spuse Ra'at. După ce a căzut la pământ, s-a ridicat şi m-a atacat. Era mort, dar era... încă în viață. A trebuit să-l prind sub un morman de pietre ca să scap. *Mai bine spun şi restul*, hotărî el. *Boala* aia din aer despre care vorbeşti – este opera lui Scabrous, sus în turn. Cred că... Înghiți din nou şi de data asta vocea lui fu mai fermă. Cred că îi readuce pe morți la viață.

Se auzi un zgomot ascuțit de undeva din fața lor. Ra'at simți o senzație bruscă de răcoare care se ridica în interiorul lui, ca şi cum pielea lui ar fi fost întinsă peste litri de apă rece. Când vorbi, vocea lui păru să se audă de undeva de departe.

— Din ce parte vine?

Dând din cap, Kindra arătă cu degetul în față, unde coridorul principal se împărțea în trei subcoridoare, spre cel care se bifurca pe stânga.

— Acolo sus, şopti ea. Auzi?

Urechile lui Ra'at se încordară după sunet. La început, nu auzi nimic. Apoi se auziră toate sunetele – un zăngănit tărăgănat şi greoi. Înainta prin pasaj cu o lipsă evidentă de grație, fără să se furişeze, devenind din ce în ce mai zgomotos cu fiecare secundă care trecea. Ra'at începu să se concentreze doar asupra lui şi a supraviețuirii sale, uitând de toți ceilalți. Maeştrii de la academie îi antrenaseră să lupte ca o unitate atunci când era necesar, dar adevărata forță a unui războinic Sith stătea în voința sa personală de putere. Atunci când nu puteai avea încredere în nimeni, lupta de unul singur era axiomatică, o stare naturală.

Lipindu-se de perete, simți partea întunecată a Forței curgând prin el – un fior electric care făcea ca frica şi tensiunea să fie depăşite – şi o primi cu bucurie. În acel moment, simți doar o vigilență pregătită, lipsită greutate şi neclintită. De când ajunsese aici, pe Odacer-Faustin, era cel mai apropiat lucru de fericire pe care îndrăznise să îl experimenteze. Şi totuşi, în atâtea feluri, era superioară oricărei fericiri pe care o întâlnise vreodată. Făcea ca fericirea tradițională să pară anemică prin comparație.

Dintr-o dată îşi dădu seama că putea să vadă ceea ce urma să se întâmple, nu cu ochii, ci în minte.

— Relaxați-vă, şopti el. E în regulă.

Kindra îşi încreți fruntea, fiind pe punctul să-i răspundă, când droidul apăru zbârnâind la capătul tunelului, se opri şi îi privi cu melancolie. Era o unitate de antrenament de bază, din seria Sigma, cu opt brațe, cu benzi de rulare şi un implant de inteligență cu reacție de forță atât de rudimentar încât era practic o piesă de mobilier. Ra'at nu mai văzuse aşa ceva de când se ocupase de exercițiile cu săbii pentru începători, nu la mult timp după sosirea sa aici. Şasiul său de culoare albastru-roşietic era un dulap utilitar plin de sute de urme vechi de carbon de la nenumărați ani de începători neîndemânatici.

Scăpând un oftat, Hartwig se îndepărtă de zid, privindu-i pe ceilalți cum se adună în jurul lui.

— Ce caută chestia aia aici, atât de jos? murmură Maggs.

Droidul făcu un clic şi produse o serie de sunete sparte, echivalentul său de vorbire. Echiparea unei astfel de unități cu un vocabulator ar fi fost inutilă.

Ra'at se întinse şi apucă o fâşie liberă de aliaj de etanşare care atârna de trenul

de rulare, o smulse şi o introduse direct sub procesorul central voluminos al droidului. Îndesă banda cât putu de mult şi o răsuci.

— Ce faci? întrebă Kindra.

Capota procesorului se desprinse cu o pocnitură.

— Dacă îmi amintesc bine, spuse el, chestia asta încă mai are un sistem de cartografiere vizuală. Îşi strecură mâna dreaptă între două straturi fierbinți de componente. Ceea ce înseamnă că încă ar trebui să aibă o funcție de redare. Şi tot ce a văzut în ultima vreme ar trebui să fie încă stocat undeva în banca sa de memorie. Nu îşi ridică privirea. Maestrul Yakata obişnuia să ne pună să privim vechile noastre exerciții în acest fel, vă amintiți?

— Da, spuse Maggs, dar...

Spațiul din fața lor pâlpâi şi se lumină cu un con de lumină holografică albastră, imaginea devenind mai clară, câştigând rezoluție şi profunzime. Rămaseră cu toții în spate, privind, albastrul palid reflectându-se pe fețele lor. Niciunul dintre ei nu vorbea.

La început, Ra'at nu îşi dădu seama ce vedea. Maggs fu primul care rupse tăcerea. Părea răguşit, ca şi cum încă încerca să şoptească, dar avea nevoie să-şi limpezească gâtul.

— Ce este asta?

Nu răspunse nimeni. Holograma arăta o zonă undeva în adâncul tunelurilor, unde o mulțime indistinctă de siluete mişunau nu foarte aleatoriu în prim-plan. După uniformele lor, Ra'at îşi dădu seama că erau acoliți Sith...

Dar era ceva în neregulă cu felul în care se mişcau corpurile lor, un ritm sacadat şi inegal, iar el nu le putea vedea fețele. Din unghiul ăsta era imposibil de spus câți erau. Tot ce putea vedea era că erau cocoțați împreună, lucrând asupra a ceea ce părea a fi o grămadă masivă de moloz, împingându-l şi îngrămădindu-l pe coridorul din fața lor. În doar câteva clipe, grămada din tunel crescuse vizibil. Lumina de pe partea cealaltă se restrânse până la o bandă subțire.

— Ce fac? întrebă Maggs.

Vocea lui Ra'at era o şoaptă neclară.

— Construiesc un zid.

— Poate că este un fel de baricadă, spuse Hartwig, ca să poată ține la distanță orice ar fi acolo. Îşi trase răsuflarea. Trebuie să fie...

— Uite. Ra'at arătă spre hologramă. Unghiul se schimbă.

— Poate că au arme pe care le putem folosi. Maggs părea excitat acum. Da, uite, ăla are o sabie de lumină. Se îndrepta deja în direcția din care venise droidul. Să mergem.

— Aşteaptă, spuse Ra'at.

— Ce? Maggs se întoarse, încruntat. Ce s-a întâmplat?

Ra'at încă se uita la hologramă. Droidul îşi lărgise câmpul de vizualizare, reducând lățimea de bandă, iar raportul semnal-zgomot al imaginii se îmbunătățise dramatic. Acum, conul de lumină albastră arăta o gloată uriaşă de corpuri, zeci, mai multe decât putea număra, înghesuite în fața barierei. Părea că jumătate din studenții Academiei erau înghesuiți în acea parte a tunelului.

Ra'at arătă spre ceva.

— Fețele lor.

Maggs se întoarse, abia fiind atent.

— Nu văd ce..., spuse el şi se opri. Oh, nu.

Mai mulți dintre studenții Sith din hologramă se întorceau şi se uitau direct la droid. Fețele lor erau moi şi goale, lipsite de orice emoție – era exact acelaşi mod în care arătase Nickter, în vârful stâncii. Ra'at văzu că unii dintre ei aveau răni pe față şi pe gât, iar uniformele le erau foarte sfâşiate, atârnându-le de corpuri ca nişte pânze însângerate. Se uită cum unul dintre ei, un student al cărui nume nu şi-l putea aminti, îşi apropie fața direct de holocamera droidului, iar un zâmbet şiret i se prelinse pe buze.

— Ca şi Nickter, murmură Ra'at şi o simți pe Kindra înțepenind lângă el, în viziunea sa periferică.

— Ce...? spuse Hartwig.

— E lumină de cealaltă parte a baricadei, spuse Ra'at. Dar asta e tot.

— Şi ce fac?

Ra'at se uită înapoi la el.

— Ne zidesc înăuntru.

Capitolul 24
Seminţe

Orhideea fu cea care îi salvă.

Privind în urmă, Zo nici măcar nu fusese conştientă de ceea ce făcea, deşi acest lucru în sine nu ar fi trebuit să fie o surpriză – o bună parte din puterea unui Jedi era instinctivă, o funcție a Forței. Dar asta nu făcea ca situația să fie mai puțin tulburătoare.

Chestiie de sub ei începuseră să se cațere pe peretele de stâncă cu un fel de agilitate maniacală, croindu-şi drum spre ea şi Tulkh în explozii spastice de mişcare. Whiphidul reacționă primul, scoțându-şi sulița şi înfingând-o drept în prima, împungându-l în piept şi apoi trăgându-l în sus, folosindu-se de propria greutate a *chestiei* pentru a o ridica şi a termina treaba. Tulkh învârti sulița cu cadavrul încă pe ea, lovindu-i pe ceilalți, împingându-i înapoi cu o serie de lovituri vicioase.

Planul merse prost aproape imediat. În ciuda faptului că fusese străbătută în întregime, *chestia* de la capătul suliței nu se oprea – nici măcar nu încetinea. Şi Zo îşi dădu seama că celelalte cadavre îşi schimbaseră abordarea, urcând pe stâncă din partea cealaltă, în timp ce Tulkh încă se străduia să-l ucidă pe primul.

Nu pot fi ucişi, îi şopti o voce din adâncul minții, *sunt deja morți, uită-te la ei*. La început crezuse că-şi aude propriile gânduri, apoi îşi dădu seama că era orhideea Murakami, care se frământa în propria vină şi mizerie, țipând cuvinte pe care numai ea le putea auzi. *Morți, dar vii, Hestizo, morți, dar vii, eu le-am făcut asta, a fost vina mea, când Scabrous m-a băgat în cuva aceea oribilă, iar acum sunt în interiorul lor…*

Zo înțepeni. Probabil că atunci făcuse legătura, cel puțin la un anumit nivel, pentru că o clipă mai târziu se uita direct la *chestia* moartă care se zvârcolea la capătul suliței lui Tulkh. Doar că nu mai era cu adevărat la capăt; se trăgea în față până când ajunse suficient de aproape pentru a apuca fața Whiphidului.

Am o idee, îi spuse ea orhideei. *Creşti.*

Ce?

Eşti în ele acum, spuse ea, *nu-i aşa? Eşti o parte din ele. Chiar tu ai spus-o.*

Da, dar…

Atunci creşti.

Dar nu pot să…

Nu te certa cu mine! CREŞTI.

S-ar fi putut ca această ultimă poruncă, vehemența ei disperată, să fi fost cea care determinase orhideea să acționeze. Zo văzu *chestia* de la capătul suliței lui Tulkh înțepenind şi apoi rămânând brusc nemişcată, ca şi cum tocmai ar fi realizat că ceva profund nedorit prindea rădăcini în interiorul ei. O clipă mai târziu, un lujer subțire şi verde începu să i se desfăşoare din urechea dreaptă, apărând o liană care devenea tot mai groasă pe măsură ce se înfăşura în jos. Un alt lujer apăru în interiorul nării stângi, apoi o a treia şi o a patra – tulpini şi lujeri care şerpuiau cu sârg din ambele urechi, unele dintre ele purtând mici frunze, altele flori negre mici. Gura cadavrului se deschise şi o altă tulpină, aceasta fiind cât degetul lui Zo de groasă, izbucni în afară din gâtul însângerat.

Hestizo, asta doare, mă doare…

Creşti, îi spuse ea. *Creşti, continuă să creşti, dar CREŞTI…*

Uitându-se în jur, văzu că şi la ceilalți avea acelaşi efect, răsărind tulpini şi lujeri din fiecare orificiu vizibil. Fețele lor se contorsionau de la viața vegetală subțire şi febrilă care se afla chiar sub piele.

Zo ştia acum că funcționa. Orhideea era în ei şi creştea. Se concentră mai tare – putea vedea de fapt flora crescând acum în interiorul *chestiilor*, împingând-o mai tare, mai departe, mai repede spre exterior, chiar dacă orhideea începuse să strige, implorând-o să se oprească, spunându-i că o doare, că nu o mai putea face… Ea o ignoră şi se uită direct la *chestia* de pe sulița lui Tulkh.

Se gândi din nou la cuvânt; se gândi la el cu toată intensitatea şi determinarea de care era capabilă, iar şi iar, într-o undă de gânduri solide.

CREŞTI-CREŞTI-CREŞTI-CREŞTI-CREŞTI-CREŞTI…

Întreaga boltă cranianã a cadavrului explodă într-o erupție colosală de roşu, negru şi verde. În locul în care fusese craniul, flutură un snop strălucitor de frunze şi se contorsionă, desfăşurându-se spre exterior, revărsându-se în jos, pentru a cuprinde întreaga jumătate superioară a trunchiului *chestiei*. Corpul deveni fără vlagă, lăsându-se pe suliță.

Tulkh aruncă *chestia* cu un gest vioi, lovind-o cu piciorul astfel încât să se rostogolească peste margine, apoi se uită înapoi la Zo.

— Tu ai făcut asta?

— Eu – şi floarea.

— Mai bine ai face-o din nou.

Whiphidul arătă cu degetul peste marginea stâncii spre celelalte *chestii*. Încă îi mai încolțeau, văzu Zo, dar nu la fel de repede, cățărându-se cu ghearele în sus, spre ei.

Hestizo, te rog – orhideea părea mai slabă acum – *nu o mai face, nu acum, nu pot, mă doare…*

— Trebuie să o faci, spuse Zo, fără să-şi dea seama că vorbea cu voce tare… Trebuie să o faci, pentru că dacă nu o faci nu se vor opri. Ne vor ucide, mă vor ucide şi pe mine, înțelegi?

Îmi pare atât de rău, Hestizo…

Urmă doar linişte. Şi floarea dispăru.

O mână se strânse în jurul gleznei ei, smucind-o în față. Zo începu să cadă, aterizând pe o parte chiar în momentul în care una dintre *chestii* sări sus, apărând complet la vedere. Încercă să se îndepărteze, dar nu se putu mişca.

Creşti, imploră ea orhideea, *creşti, CREŞTI ACUM…*

Dar floarea, oriunde s-ar fi dus, oricare ar fi fost abilitățile ei cu doar câteva momente înainte, nu-i era de absolut niciun ajutor acum. Nici măcar nu-i mai putea auzi vocea… Iar mişcarea contorsionată şi ondulată de sub fețele celorlalte *chestii* părea să se fi oprit. Nu mai era nimic de făcut în privința lor acum. Orhideea era obosită, sau absentă – sau moartă. *Chestia* de pe piciorul ei o trăgea mai aproape.

— Ce faci? strigă Tulkh. Îi înjunghia furios pe ceilalți, fără prea mult efect. Opreşte-i!

— Nu pot! strigă Zo înapoi. Orhideea nu mai este acolo!

Dintr-o dată, ceva uriaş izbucni din pământ în fața lor – un monolit, negru şi fără trăsături, aruncând în urma sa o coroană enormă de rocă şi gheață. Din câte

putu distinge Zo, părea o turelă din piatră şi duroțel, mai înaltă decât stânca pe care se lupta în acel moment pentru viața ei. Luminile pulsau în interiorul ei. În timp ce partea superioară bombată a acesteia se rotea spre ei, văzu strălucirea unui turbolaser greu...

Arma pulsă de două ori, iar cadavrul din fața ei dispăru într-un jet acru. Zo clipi, ştergându-şi ochii, iar o cantitate masivă de forță şi de impuls o izbi din spate – Whiphidul, îşi dădu ea seama –, aruncând-o de pe vârful stâncii chiar înainte ca a treia explozie să o pulverizeze complet. Aterizară cu fața în zăpada murdară, iar lui Zo îi țiuiră urechile şi capul o duru din cauza fuzionării de rafale laser din spatele lor. Bucăți masive de bolovani şi zăpadă fumegândă căzeau de sus. Zo se holba înapoi la craterul în care tocmai se aflau.

— Fugi! ordonă Tulkh.

— Ce?

— Pe acolo.

Îşi smuci brațul spre structura lungă, scobită, asemănătoare unui tub, aflată la douăzeci de metri în fața lor, iar când ea nu se mişcă, Whiphidul o împinse înainte chiar în momentul în care tunul laser pivotă din nou, îndreptându-se direct spre ea.

Capitolul 25
Identificare pozitivă

— Declarație, trosni vocea lui HK, din sistemul de comunicații. Domnule, am localizat-o pe Hestizo Trace.

Lordul Sith făcu o pauză şi ajustă frecvența până când conexiunea deveni clară. Stătea în interiorul navei *Mirocaw*, după ce tocmai terminase o inspecție completă a navei, de sus până jos. Localizarea navei vânătorului de recompense nu fusese dificilă – senzorii turnului o găsiseră prăbuşită la doi kilometri în afara academiei, urmărind-o după semnătura termică, iar Scabrous se apropiase de ea cu o discreție absolută, în eventualitatea că ar fi putut fi cineva la bord. Dar nu era nici urmă de Jedi sau de Whiphidul care o adusese aici. Nava fusese abandonată.

— Unde este? întrebă el.

— Răspuns: Scanarea inițială a perimetrului raportează o identificare pozitivă în sectorul de nord-est. Scanerele au înregistrat o potrivire feromonică de 98,3%.

— Cu cât timp în urmă?

— Răspuns: Zece minute standard, domnule. Coordonatele vectorului – douăzeci şi şapte pe optsprezece, ordin de magnitudine...

— E moartă?

Urmă o foarte mică pauză.

— Răspuns: Negativ, domnule, conform ordinelor dumneavoastră.

— Bine.

— Declarație: Sistemele de recunoaştere de la distanță medie raportează că ea şi vânătorul de recompense Whiphid călătoresc împreună, îndreptându-se spre nord-vest, spre grajdul de tauntauni din apropiere. Sunt încă pe jos şi, după toate probabilitățile, caută să se adăpostească de atacul inițial. HK scoase un sunet de clic, aşteptând ordinele. Întrebare: Să reactivez tunurile de perimetru din acel sector, setate pentru neutralizare?

Scabrous nu răspunse imediat, gândindu-se la terenul pe care îl descria droidul. Turnul în sine nu era departe de acolo, desigur, şi... Şi biblioteca.

— Nu va fi necesar, spuse Scabrous. Mă voi ocupa personal de asta.

— Declarație... Droidul păru mai ezitant acum. Mai este... ceva.

— Ce anume?

— Mai mulți senzori locali raportează o activitate de roiuri neverificate în diferite sectoare din jurul zonei academiei. Nu e clar care este exact sursa activității. Diagnosticele bioritmice nu raportează niciun semn vital verificabil.

— Atunci repară-le.

— Clarificare: Electronicele în sine sunt online şi funcționează normal. Este vorba de activitate – nu prezintă niciun semn de viață, temperatură corporală, respirație, activitate cardiacă sau cerebrală.

Scabrous se opri şi privi gânditor peretele metalic îndoit al lui *Mirocaw* din fața lui. Pentru o clipă, singurele sunete au fost zumzetul scăzut şi constant al aparatului de hemodializă care îi pompa sânge proaspăt prin corp şi susurul fluidelor care se scurgeau prin tuburi, hrănindu-l cu cocktailul de medicamente antivirale.

— Cât de multă activitate? întrebă el.

— Răspuns: Neclar în prezent, spuse vocea lui HK. Dar se pare că...

— Ce?

— Ei bine, se pare că se răspândeşte, domnule.

— Înțeleg.

Scabrous se gândi la ucenicul Nickter, sau la *chestia* care fusese cândva Nickter, târându-se afară din cuşcă în ciuda faptului că toate semnele vitale înregistrau valori negative. Se gândi la modul în care *chestia* se năpustise asupra lui şi apoi se luase după Jura Ostrogoth; la apetitul pe care *chestia* îl pusese la bătaie. În acel moment, Scabrous presupusese că ceea ce văzuse fusese un fel de contracție nervoasă exagerată, un accident biochimic pe care drogul şi orhideea îl declanşaseră în corpul lui Nickter. Dar acum...

Se pare că se răspândeşte, domnule, spusese HK.

... începu să se răzgândească.

— My Lord? întrebă droidul.

— Nu mai contează asta acum, spuse Scabrous... Mă duc direct la bibliotecă. Nu va mai fi nevoie de lasere. Hestizo Trace mă va întâlni personal acolo şi ne vom încheia afacerile împreună, ea şi cu mine, aşa cum a fost menit să fie. Să am propria navă pregătită pentru a pleca imediat după aceea.

— Da, domnule, dar...

Scabrous întrerupse transmisia şi trecu prin trapa deschisă a lui *Mirocaw*, coborî pe rampa de aterizare şi ieşi în noaptea înzăpezită.

Capitolul 26
Subzero

În prima oră scursă în care Trace trecuse printre zidurile prăbuşite şi templele de piatră ale academiei, viscolul din jurul lui nu făcu decât să se înrăutăţească. Era ca şi cum planeta însăşi ar fi citit sosirea lui ca pe un fel de infecţie la nivel celular şi se lupta cu el cum putea. Temperatura, deja îngheţată, continuă să scadă până când gâtul şi plămânii îi ardeau la fiecare respiraţie. Vântul vâjâia printre formele masive ale clădirilor şi substructurilor, a lespezilor mari şi a coridoarelor pe jumătate scufundate. Ţipătul vântului era învolburat, nesfârşit, strigătul a ceva înfometat de mai mult decât o simplă carne. Chiar şi fulgii de zăpadă în sine păreau mai ascuţiţi, zgâriindu-i pielea ca nişte mici bucăţi de şrapnel dintr-o explozie care se repeta la nesfârşit.

În viziunea sa periferică, o umbră se mişcă şi dispăru.

Trace se opri, cu mâna întinsă după sabia de lumină, şi atunci văzu bărbatul ieşind din uşa arcuită din stânga lui. Chiar înainte ca Trace să-i întrezărească chipul, simţi zâmbetul subţire şi amar răsucit pe buze, ameninţarea violenţei din acei ochi pe jumătate închişi. Tunica şi mantia bărbatului fluturară în spatele lui, pocnind ca un bici în rafalele neregulate de vânt, iar vocea lui, când veni peste peisajul distrus dintre ei, fu un mârâit scăzut.

— Ai aterizat pe o lume greşită, Jedi.

Trace se întoarse şi îl înfruntă direct. Bărbatul era un Maestru Sith; acest lucru era uşor de observat – poate un instructor la academie.

— Eu sunt Shak'Weth, Maestrul Săbiilor aici, pe Odacer-Faustin. Pot doar să presupun că ai venit aici în căutarea umilinţei şi a unei morţi neplăcute.

— Sunt aici pentru alte probleme.

— Ah? Maestrul Săbiilor îşi înclină uşor capul, părând marginal intrigat. Dar în schimb m-ai găsit pe mine.

Trace aprobă din cap. De fapt, doar liniştea îl găsise, claritatea gândurilor, iar asta venea ca o binecuvântare. Frigul, întunericul, vântul înţepător – toţi aceşti factori externi încetaseră pur şi simplu să mai existe. Întreaga lui lume se micşorase până la distanţa exactă dintre el şi omul care stătea în faţa lui, un obstacol în calea găsirii lui Hestizo. Trace simţi cum totul în interiorul lui începea să se relaxeze şi să curgă lin, pe măsură ce Forţa se răspândea prin nervii şi muşchii săi, generând un fel de echilibru fără greutate între acţiune şi intenţie. Îşi scoase propria sabie de lumină, o simţi cum se aprinde în strânsoarea sa, o extensie perfectă a lui însuşi.

Răspunsul Maestrului Sith fu imediat. Cu un mârâit aspru de furie, zbură spre Trace, săltând în sus în vânt şi înclinând lama în jos cu ambele mâini, sfâşiind pământul pe care Trace tocmai stătuse. Execuţia fusese impecabilă, un lucru de o brutalitate aproape organică, ca şi cum Maestrul Săbiilor devenise o forţă a naturii, o altă componentă a viscolului care răbufnea în jurul lor.

Cu toate astea, era încă prea lent.

Sărind în lateral, Trace se învârtise, cu propria sabie întinsă în faţa lui, într-o lovitură măturată. Maestrul Sith fu acolo, deviind atacul şi atacându-l din nou,

lovindu-l cu o serie vicioasă de împungeri şi lovituri puternice, fără să ofere niciun fel de milă. De două ori, lama se apropiase suficient de mult de faţa lui Trace încât acesta să simtă mirosul părului ars de pe obrazul lui; a treia lovitură fu la câţiva milimetri de a-i smulge capul.

Trace îşi dădu seama că, indiferent de ceea ce spusese Shak'Weth cu o clipă înainte, Maestrul Săbiilor nu intenţiona să-l umilească, să se joace cu el sau să prelungească duelul mai mult decât era necesar. În acel moment, Maestrul Sith ataca pentru cel mai primitiv motiv imaginabil – să-l măcelărească pe Trace şi să-i lase carcasa aburindă în zăpadă. În acea fracţiune de secundă, Trace văzu că restul duelului se va desfăşura în două moduri distincte şi că niciunul dintre ele nu va dura mult timp. Moartea plutea acum deasupra lor ca un hoitar, apropiată şi claustrofobă – o văzu reflectată în ochii Maestrului Sith.

Când lama roşie veni din nou spre el, Trace sări în sus. Puse tot ce ştia despre variaţia Djem So din Forma V de luptă în acel salt, sărind peste Shak'Weth, trecând învârtindu-se prin zăpada care cădea, aterizând pe partea cealaltă şi răsucindu-se instantaneu, ridicându-şi sabia la nivelul gâtului cu intenţia de a termina duelul dintr-o singură lovitură. Shak'Weth râs – un râset sec – şi devie manevra cu o uşurinţă batjocoritoare. Îl atacă pe Trace, iar de data asta Jediul simţi o înjunghiere fierbinte şi strălucitoare de durere când sabia îi străpunse mantia şi tunica, tăindu-i carnea de-a lungul cutiei toracice. Picăturile de sânge căzură în zăpadă, dispărând pe măsură ce aceasta se topea.

— Prea uşor, Jedi.

Acum, umerii şi spatele Maestrului Săbiilor se sprijineau de zidul de piatră înclinat din spatele lui – suprafaţa exterioară a acestuia fiind crăpată şi pe jumătate prăbuşită – încordându-se pentru a sări înainte.

— Acum te voi termina.

În timp ce se arcuia înainte, Trace văzu o pereche de mâini ieşind din peretele spart din spatele lui, apucându-l pe Sith de gât şi smucindu-l înapoi. Shak'Weth se izbi de piatra crăpată suficient de tare încât să îi cadă sabia, iar Trace văzu o faţă albă şi îngrozitoare ieşind prin gaura deschisă în perete, o faţă ţipătoare, care coborî pe obrazul şi pe ochiul drept al Maestrului Sith, cu dinţii dezgoliţi, mâncându-i faţa.

Trace făcu un pas înapoi, încă ţinându-şi propria sabie ridicată, privind *chestia* care îl trăgea pe Shak'Weth prin gaura din perete, unde putea să-l devoreze mai uşor. Mari erupţii arteriale ţâşniră din perforaţia zdrenţuită a gâtului Maestrului Sith, împroşcând zidul şi în jos, în zăpadă şi gheaţă, pictând întreaga lume în roşu. În interiorul zidului, *chestia* îşi ridică faţa şi Trace îi văzu ochii – anoşti şi fără nici cea mai mică scânteie de viaţă – şi totuşi fuseseră cândva umani, chiar tineri. Fusese un elev Sith, îşi dădu el seama – un adolescent. Ce se întâmplase cu el?

Chestia îşi împinse înapoi gura în cupa roşie şi zdrenţuită care fusese cândva orbita ochiului drept al lui Shak'Weth, sorbind zgomotos. Când se opri o clipă mai târziu, zgomotul pe care îl făcu, fu un ţipăt ascuţit, gâlgâit, iar Trace îşi dădu seama că mai erau şi alte ţipete, nenumărate ţipete, ridicându-se brusc, venind din toate direcţiile deodată.

Noaptea era plină de ele.

Capitolul 27
Grajdul

Zo şi Tulkh se strecurară prin intrarea structurii lungi, asemănătoare unui tunel, iar vânătorul de recompense se opri şi îşi ridică capul, adulmecând curentul de aer ca şi cum ar fi sesizat un miros obscur.

— Ce a fost acolo? întrebă Zo, privind înapoi pe unde veniseră.

Propria ei voce îi părea îndepărtată, iar urechile i se păreau ca şi cum ar fi fost astupate cu ceară moale din cauza forței exploziilor de afară.

— Turbolaser, mormăi Tulkh. Artilerie grea.

— E Scabrous, nu-i aşa? întrebă ea. Ne caută.

Dacă Whiphidul auzi întrebarea, o ignoră; o clipă mai târziu, se strecură mai departe, mai adânc în profunzimile urât mirositoare ale clădirii. Zo îl urmă reticentă. Încă mai procesa atacurile, tunul laser care izbucnise din pământ şi asaltul şi mai înfiorător care venise înainte de el – *chestiile* urlătoare, strigoii care intenționau să-i devoreze.

— Orhideea, spuse ea, în lipsa unui punct de plecare mai bun.

Tulkh nu spuse nimic, continuând să meargă. Mirosul din jurul lor devenea hotărât mai rău cu fiecare pas pe care îl făceau.

— A fost singurul motiv pentru care am putut să mă lupt cu acele *chestii*. Este din cauza modului în care Scabrous a folosit-o în acel experiment. Cred că se află cumva în corpurile lor. I-am spus să crească. Dar… Zo clătină din cap. Nu mai este acolo. Acum nu o mai pot face să-mi răspundă deloc. S-ar putea să fie moartă.

Whiphidul răspunse la toate astea cu un mormăit.

— Ai terminat?

— M-am gândit că ai vrea să ştii cum ne-am salvat viețile acolo. Tu ai fost cel care mi-a cerut o explicație, până la urmă.

— Greşeala mea.

— Serios? spuse ea. Oh, îmi pare rău. Poate că ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să mă răpeşti şi să mă târăşti aici, pe o planetă plină de cadavre ambulante.

Nu urmă niciun răspuns de la Whiphid.

— Unde mergem, oricum?

— La adăpost. Aştept să treacă furtuna. Dimineață, mă întorc la nava mea.

Conversația se încheie aici. Aproape fără să vrea, Zo se trezi că se întinde spre gândurile vânătorului de recompense, explorându-i tentativ mintea pentru a avea o idee despre ceea ce ştia despre locul spre care se îndreptau. În mod normal, abilitățile ei telepatice nu erau deosebit de puternice atunci când venea vorba de forme de viață non-plante, dar Whiphidul era ceea ce ea considera a fi o lectură relativ uşoară. De fapt, din interior, mintea lui nu diferea atât de mult de sala de trofee de la bordul navei sale, unde se trezise pentru prima dată: un loc al morții, un spațiu de expunere pentru trofee groteşti şi crime vechi. Unele erau de la specii extraterestre pe care ea nu le mai văzuse niciodată. Altele erau umane. Toate erau reunite în expresiile universale de durere, disperare şi neputință pe care le purtaseră

în momentul în care vânătorul de recompense le dăduse lovitura de grație. Mintea lui devenise un depozit al momentelor morții lor. Acea criptă a suferinței, acel relicvariu, nu era doar ceea ce purta în cap în fiecare zi – era capul lui în sine.

Fără să se descurajeze, Zo cercetă mai adânc şi îşi dădu seama că putea să treacă, cu un oarecare efort, prin acele gânduri într-o altă cameră a conştiinței Whiphidului, în amintirile sale mai îndepărtate. Văzu chipuri care se ridicau, alții din specia lui, poate rude, duşmani timpurii de pe planeta sa natală Toola. Atmosfera de aici părea foarte liniştită şi netulburată de mult timp, aproape ca şi cum ar fi fost închisă ermetic, iar ea se întrebă dacă nu cumva ajunsese într-o parte a trecutului lui Tulkh pe care el însuşi o vizita rar. Desigur că avea şi ea astfel de locuri în propria minte, aspecte ale vieții ei pe care le pusese după un zid în speranța deşartă că vor muri de sufocare sau de neglijență. Zo aproape că putea simți cum membrana care învăluia acea parte a gândurilor sale începea să se strângă peste ea.

Apoi auzi o respirație. Era ceva viu aici. Îşi mută concentrarea de la amintirile mai vechi şi îl văzu pe bărbatul care o privea, absolut calm şi plăcut. Ochii lui cenuşii erau limpezi, sclipind de inteligență. Buzele largi, aproape senzuale, păreau perpetuu pe punctul de a vorbi, dar, în schimb, nu făcură decât să se răsucească într-un zâmbet uimit. Era Lordul Sith.

— Ieşi din capul meu, Jedi!

Mârâitul lui Tulkh răsună prin cavernele de memorie din jurul ei cu o forță devastatoare. Zo se dădu înapoi, retrăgându-se, clătinându-se în timp ce o făcea şi, uitându-se în jur, văzu că se aflau într-o cameră largă, goală, care dădea spre o serie de tuneluri care se ramificau în direcții diferite. Din tavanul lung şi jos coborau țepi, ca nişte stalactite semitranslucide, nişte țurțuri. Nu mai putea să respire. Îi luă o secundă ca să-şi dea seama de ce. Whiphidul avea o mână blocată în jurul gâtului ei, închizându-i căile respiratorii între degetul mare şi arătător. Fața lui colțuroasă se afla la doar câțiva centimetri de a ei.

— Data viitoare când te prind în cap, spuse el, o să ți-l pierzi pe al tău. E clar?

Zo aprobă din cap, iar el îi dădu drumul, permițându-i să se împleticească înapoi, regăsindu-şi orientarea. Undeva, în cealaltă parte a camerei, într-unul dintre tunelurile alăturate, putea auzi un bip ascuțit şi sâsâit care se repeta întruna, nu neapărat o alarmă, ci un mecanism incident, poate la fel de simplu ca o lumină care începuse deja să se supraîncălzească şi care, în cele din urmă, avea să se stingă.

În momentul de față, însă, zona era încă foarte luminată. Probabil că acesta era motivul pentru care o alesese Tulkh. În ceea ce priveşte temperatura, spațiul era ca un dulap de gheață, dar cel puțin putea vedea ce se afla în jurul şi printre fiecare dintre pilonii largi şi utilitari care susțineau tavanul.

Whiphidul se întoarse, cu capul înclinat şi ascultând în timp ce se strecura înapoi pe coridor. Zo, care în acest moment îşi petrecea o bună parte din timp uitându-se la spatele lui, observă o diferență în mersul lui, în felul în care îşi purta umerii: erau înțepeniți, încordați de anticipare. Fără să-şi întrerupă pasul, Tulkh întinse mâna spre arc şi începu să scoată o săgeată din tolbă.

— Pe aici am venit? întrebă Zo.

— Tu ce crezi?

— Cred că nu eşti sigur. Şi încerci să te acoperi. Făcu o pauză şi adulmecă aerul; mirosul sălbatic, urât, de amoniac, devenea din ce în ce mai dens în jurul ei. Rămânem aici jos toată noaptea? Ce e mirosul ăsta?

Nu primi niciun răspuns de la Tulkh... În acest moment, chiar se aşteptase la vreunul? Merse după el, pe hol, în direcția generală a ieşirii. Luminile tremurau şi mai neregulat aici, luminând şi stingându-se câte o secundă sau două la fiecare moment dat. Mirosul acru devenise de o intensitate amețitoare. Zo îşi acoperi nasul şi gura. Asta nu o ajută deloc.

— Nu pe aici am intrat, tuşi ea. Mi-aş fi amintit...

Tulkh se opri. În dreapta lor, văzu un rând de grajduri. Ceva se legăna în interiorul unuia dintre grajduri, expirând volume mari de aer. Ascultând, Zo îl auzi scoțând un geamăt scăzut şi neliniştit. Urmă o tăcere, apoi un zgomot de picioare care foşneau, urmat de un sunet din adâncul plămânilor.

Whiphidul puse înapoi săgeata pe care o scosese şi făcu un pas înainte.

Ființa din grajd scoase un alt chițăit nazal, sacadat, şi îşi împinse capul lung în afară. Botul i se retrase şi Zo văzu două perechi de nări, una mare şi una mică, care se deschideau pentru a lăsa să iasă o altă explozie de respirație umedă. Animalul îşi înclină capul zbârcit într-o parte, iar coarnele sale curbate aproape că îi străpunseră fața lui Tulkh înainte ca acesta să se retragă.

— Sunt...

— Tauntauni. Whiphidul făcu să sune ca un cuvânt urât despre mama cuiva. Cel puțin asta explică mi...

O picătură groasă de salivă îl lovi direct în față, iar Tulkh se aruncă înainte, ştergând-o, privindu-l pe tauntaun direct în ochi. El şi animalul aveau aproape aceeaşi înălțime. Buzele şopârlei de zăpadă lucrau deja la o altă încărcătură de salivă – Zo se gândi că asta chiar părea că îl face să zâmbească – când Tulkh izbucni brusc într-un rânjet. Era prima dată când Zo îl vedea exprimând altceva în afară de nerăbdare şi indiferență, iar efectul era deconcertant.

— Fată bună. Tulkh îşi trecu o mână peste bot, zburlindu-i blana de sub unul dintre coarne. Pun pariu că probabil că e vreun fruct pentru tine pe aici, pe undeva. Apoi, uitându-se înapoi la Zo, zâmbetul lui se estompă. Ce e?

— Dacă aş fi ştiut că scuipatul în față este cheia pentru a-ți intra în grații, spuse Zo, aş fi făcut-o cu mult timp în urmă.

Ignorând-o, Tulkh îşi întoarse atenția asupra creaturii.

— Eşti o bătrână murdară, nu-i aşa? spuse el cu afecțiune. Obişnuiam să vă vânez pe Toola.

Aruncă o privire la hamul gros care lega animalul în grajd şi se întoarse să privească înainte, spre sursa unui alt zgomot, mai jos şi mai disonant. Ascultând, Zo îl auzi şi ea. Grajdurile din fața lor erau pline de un vacarm din ce în ce mai mare – răcnete şi certuri – care se întărea cu fiecare secundă.

— Ceva i-a speriat, spuse ea.

— Da. Înțelegerea răsări pe fața Whiphidului. Cred că ai dreptate.

În grajduri, tauntaunii păreau acum să țipe, tropăind în țarcurile lor.

Luminile se stinseră.

* * *

Întunericul care îi cuprinse fu zdrobitor şi total. Zo simți mâna lui Tulkh întinzându-se şi apucând-o de braț, chiar sub umăr.

— Stai aproape, îi murmură el în ureche, iar ea auzi scârțâitul tremurului de

piele de pe spatele lui. Stai înapoi.

Zo simțea cum își ajusta vederea, străduindu-se să vadă orice urmă subțire de lumină pe care ar fi putut-o găsi la celălalt capăt al grajdului, dar nu prea avea succes, iar ceea ce vedea nu făcea decât să creeze o mlaştină mioapă de umbră de un gri închis. Își trimise simțurile ajungând până în adâncuri, ricoşând pe pereți şi pe tavan. Pupilele o dureau de la încercarea de a extrage ceva substanțial din întuneric.

Imediat în fața ei, îl auzi pe Tulkh inspirând o gură de aer ascuțită.

— Ce e? şopti ea.

El o smuci înainte atât de tare încât dinții ei clănțăniră şi dintr-o dată se mişca orbeşte, pe jumătate alergând, pe jumătate târâtă printr-o mare neagră şi fără să vadă. Strânsoarea vânătorului de recompense pe brațul ei era ca o cătuşă. Repezindu-se înainte, pierzându-şi echilibrul şi apoi recăpătându-şi-l, simți cum podeaua îi alunecă de sub picioare. Se întrebă cum reuşea el să vadă, sau dacă se ghida după miros sau pur şi simplu după noroc. Apoi îi simți, venind din spate.

Unul sau mai mulți, nu ştia, dar prezența se simțea masivă, o intruziune nedorită de respirație, mişcare şi carne împuțită care se umfla prin coridorul întunecat, umplându-l.

Auzi un țipăt, un sunet cum nu mai auzise până atunci. EEEEEEEEEEEEEE Se înălța, pătrunzător, şi urcând în cele mai înalte registre ale sunetului audibil, mii de vibrații pe secundă, până când ea se aşteptă să se spargă, în componente zdrențuite de voci individuale. Dar, în schimb, rămase constant, comprimându-se cumva, copleşind strigătele tauntanilor şi orice altceva.

EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE

Zo simți o calitate de sondare, aproape prehensilă, a acelei note; era zgomotul de eco-localizare a ceva – a unor *chestii* – care cercetau întunericul din jurul lor cu o voracitate disperată, fără minte.

La fel de repede cum începuse, țipătul se întrerupse. Strigătele tauntaunilor se stinseră şi ele, lăsând în urma lor un vid de tăcere totală. Zo trase aer în piept, invocând Forța. Ceea ce urmă, fu o imagine mentală, nu mai lungă de o secundă sau cel mult două, ca o grenadă explozivă în capul ei. În acea clipă, zări perimetrul din fața lor, grajdurile şi spațiul din spatele lor. Avu o vedere suficientă pentru a simți ce avea de făcut acum.

Balansă un picior în fața gleznei lui Tulkh, îl înfipse în podea şi îl simți cum se împiedică de el, căzând în lateral cu o înjurătură răcnită într-un grajd gol de tauntaun, aflat imediat în dreapta lor. Zo se prăbuşi peste el. Viziunea pe care i-o dăduse Forța dispăruse deja. Simți ceva lung şi neted înfigându-se dureros în obrazul ei şi îşi dădu seama că trebuia să fi fost unul dintre colții Whiphidului.

— Ce..., se răsti el, iar de data asta îl apucă ea, strângând tare, înfingându-şi degetele cât de tare putea în pielea solzoasă şi transpirată a vânătorului de recompense.

Spre surpriza ei, sau poate realizând ceea ce se întâmpla, el tăcu.

Evenimentele din următoarele câteva clipe nu au fost doar o chestiune de sunet sau miros, ci o conlucrare de percepție senzorială şi extrasenzorială. Cu ajutorul Forței care o ghida, Zo îşi dădu seama că putea simți cum grajdurile de lângă ei, încă negre ca smoala, se umpleau de freamătul nociv al multor trupuri, strânse unul lângă altul, care se îngrămădeau pe lângă ei.

Căutând.

La un moment dat, Zo îi simți trecând atât de aproape încât, dacă ar fi întins o mână afară, i-ar fi putut atinge. Iar ei ar fi putut să o atingă pe ea.

Acum nu mai țipau, nici măcar nu mai respirau. În schimb, *chestiile*, indiferent ce ar fi fost ele, scoteau mici mormăieli accidentale, sunetul unor corpuri care se împingeau unele pe altele din cele mai simple motive – foame, ură, furie.

Își ținu respirația, fără să facă nicio mișcare.

După ceea ce i se păru o veșnicie, mârâiturile dispărură, până când tot ce rămase fu un nor de aer putred care o făcu să vrea să respire pe gură.

Sub ea, Tulkh se agită, se îndreptă și o împinse de pe el.

— Dacă mai faci asta vreodată, te voi ucide cu mâna mea.

Zo aruncă o privire în direcția în care plecaseră *chestiile*.

— Pare cam excesiv, având în vedere circumstanțele.

— Eu nu fug. Și nu mă ascund.

— Ascultă, spuse ea, Am văzut ce sunt acele *chestii*. Nu pot lupta cu ele și nici tu nu poți. Așa că, pentru moment, nu ne rămâne decât să fugim și să ne ascundem.

Spre surprinderea ei, el nu se opuse. Ieșind din grajd, înaintară prin întuneric, spre lumina ciudată de culoare gri pe care o observase mai devreme. Aceasta deveni ușor mai luminoasă, treptat, până când și dădu seama că putea vedea ieșirea care se contura în fața lor. Aerul era mai rece, iar ea văzu primii fulgi mari de zăpadă venind de afară.

Tulkh se opri și își înclină capul pe spate, vântul suflându-i blana de pe față.

— Nu pe aici am intrat, spuse el.

— De unde știi?

El ridică o mână. Zo se uită unde arăta. Îi trebui o clipă să realizeze la ce se uita. Odată ce înțelese, însă, nu își mai putu întoarce privirea.

Erau din nou lângă turn.

Capitolul 28
Ce spune *Boala*

În sala de mese, Lussk privea cum se trezeau morții. Îi vedea cu două seturi de ochi: cei pe care îi avusese când era în viață şi noua vedere ciudată pe care i-o dăduse *Boala*. La un anumit nivel intuitiv, înțelegea că primul set se stingea, devenea orb, iar asta era în regulă pentru el, absolut în regulă. *Boala* îi dăduse tot ceea ce sperase, tot ceea ce îşi dorea, putere şi tărie dincolo de orice închipuire. Îi modificase midichlorieniile din sânge, luându-i abilitățile naturale şi sporindu-le exponențial.

Fusese aici, desigur, când *chestiile* năvăliseră din bucătărie, şi se apărase cu pricepere cu o serie de împingeri ale Forței şi salturi acrobatice, în timp ce studenții mai slabi şi mai puțin pricepuți căzuseră şi fuseseră devorați. În câteva minute, creaturile din bucătărie transformaseră sala de mese într-un cavou al măcelului neîngrădit. Acum, podelele erau acoperite de sânge. Noii morți se ridicau încet, încurcându-se în propriile picioare. Ridicându-se odată cu ei, Lussk se uită fix la chipurile lor, chipuri pe care le recunoştea de la academie, acum contorsionate în ceva cu totul nou. Nu simți nicio teamă la vederea lor, niciun sentiment de presimțire – doar o fascinație întunecată şi alunecoasă.

Mă uit la viitorul meu, gândi el, şi tremură de anticipare. Era un viitor bun, îşi dădu el seama, un viitor nesfârşit, un loc cu posibilități de nepătruns.

Acum vedea totul. Se zvonise că Darth Scabrous experimentase cu un drog al nemuririi, un remediu pentru moartea însăşi, iar Lussk vedea acum că Lordul Sith reuşise dincolo de cele mai nebuneşti vise şi coşmaruri ale sale. Aceste *chestii* transcendeau moartea. Puterea pe care o deținea era dincolo de tot ceea ce se învăța aici, la Academie. Înaintea ei, şi Jedii şi Sithul nu însemnau nimic, mai puțin decât nimic, erau firimituri infinitezimale în vasta întindere a universului.

Lussk văzu cum *chestiile* din jurul lui se apropiau tot mai mult. Şi atunci îşi dădu seama. Nu era de ajuns doar să fie transformat, să vadă lumea cu aceşti noi ochi necroscopici. *Boala* îi dăduse darul ei, dar voia ceva în schimb, ceva paralizant şi enorm, iar acum, cu întârziere, Lussk înțelegea ce era. *Boala* voia acea parte din el care îl făcuse să fie cine era, acel set excepțional de abilități, amintiri şi ciudățenii care îl făcuseră unic. *Boala* voia să scape de toate astea, pentru a-l putea face parte din organismul mai mare şi mai umflat al morților. *Boala* îi voia sufletul.

Nu, îi spuse Lussk. *E prea mult. Chiar şi pentru ceea ce oferi, chiar şi pentru nemurirea însăşi, prețul este prea mare.*

Te voi face ultimul, promise *Boala. Dintre toți ceilalți, doar tu vei dăinui. Asta e ceea ce am de oferit.*

Nu.

Boala se opri în el, gândindu-se. *Asta e păcat*, spuse în cele din urmă, *pentru că nu mai ai de ales în această privință.*

Punându-şi mâna pe piept, Lussk simți cum inima lui încetează să mai bată. În jurul lui, noii morți țipau, țipau. Îşi dădu capul pe spate şi deschise gura.

Apoi începu şi el să țipe.

Capitolul 29
1174-AA

Ra'at găsi depozitul de arme chiar înainte să ajungă la barieră.

Auzise că aceste tuneluri erau pline cu subcamere şi cavităţi, unele dintre ele vechi de sute de ani, la fel de vechi ca însăşi academia. Conform zvonurilor, generaţii de Lorzi Sith le folosiseră ca depozite sau ca ascunzători pentru lucruri despre care nu doreau să fie găsite. El şi Kindra găsiseră prima dintre camere la douăzeci de minute după ce grupul terminase de urmărit holograma droidului de antrenament. Nimeni nu mai vorbise prea mult de atunci; se mişcaseră în tăcere, ascultând.

— Priveşte, spuse Kindra, arătând spre semnul metalic foarte ruginit prins în consola de pe perete.

Pe el scria: ARSENALUL 1174-AA

— Dă-mi o mână de ajutor, spuse Ra'at, apucând mânerul.

Era o trapă laterală rudimentară, al cărei refuz încăpăţânat de a se deschide era mai puţin o chestiune de securitate şi mai mult un rezultat al umezelii şi pietrei care se acumulase în interiorul componentelor sale de-a lungul anilor. Maggs apucă o margine, iar Hartwig şi Kindra o luară pe cealaltă, iar uşa se deschise cu un zgomot metalic. Ezitară cu toţii o clipă privind înăuntru. Hartwig fluieră.

— Este cea mai frumoasă priveliştе pe care am văzut-o de mult timp, spuse el.

Ra'at trebui să fie de acord cu el. Nişa din faţa lor era încărcată cu echipament – câteva arme de bază de luptă corp la corp şi armuri pentru antrenament, căşti şi plăci toracice de amortizare a focurilor de armă, iar în spate, pe un suport de perete separat, trei săbii de lumină.

Kindra se întinse pe lângă el şi apucă câte unul în fiecare mână. În timp ce Ra'at o lua pe ultima pentru el, se întrebă de ce luase două şi presupuse că îşi optimiza şansele de a obţine o armă complet funcţională. Deşi celulele de energie trebuiau să aibă o încărcătură aproape nelimitată, nu se ştia dacă vreuna dintre ele mai funcţiona, sau chiar de cât timp erau ascunse aici jos. Oricât de des se antrenase cu ele, săbiile încă mai deţineau un sens arhaic al misterului care le făcea deopotrivă fascinante şi vag neliniştitoare, o legătură cu trecutul antic al Sithului. Ra'at apăsă placa de activare, iar lama stacojie prinse viaţă. O simţea vibrând de la mână până la cot, simţind cum puterea autoritară a acesteia îi zumzăia prin întregul braţ, dându-i scop şi putere. Aduse lama în faţa sa, admirând-o, simţind cum micile fire de păr fin i se înăspresc pe braţe. Lângă el, Kindra le pornise şi ea pe amândouă ale ei. După o clipă de comparaţie, dezactivă una dintre săbii.

— Maggs, spuse ea, şi i-o aruncă pe cea din mâna stângă.

El o prinse fără efort.

— Mulţumesc.

Hartwig se încruntă.

— Aşteaptă o secundă. Unde e a mea?

— Erau doar trei.

— Şi ce, nu am noroc?

Kindra ridică din umeri, iar Ra'at îşi dădu seama de celălalt motiv pentru care

luase două în loc de una: îi permisese să decidă cine o purta pe a treia. I-o dăduse lui Maggs, care – deşi nu era cel mai priceput duelist – era probabil cel mai puțin probabil să cedeze sub presiune şi să îi taie capul unuia dintre ei, fie din greşeală, fie într-un acces de lipsă de discernământ.

— Încetați cu asta, spuse Hartwig. Ar trebui să tragem la sorți pentru a vedea cine ce primeşte. Altfel...

— Altfel ce? întrebă Kindra. Încă îşi ținea sabia rămasă în fața ei, privindu-l pe Hartwig cu răceală din spatele lamei acesteia. Vei pleca? Drum bun. Oricum, e fiecare pentru el însuşi.

Hartwig se holbă la Kindra cu o strălucire de indignare justițiară despre care Ra'at ghici că, în cele din urmă, avea să îl ucidă. Kindra, însă, părea deja că îşi pierduse interesul față de el: îşi dezactivase sabia, o prinsese la centură şi începu să privească coridorul din fața lor.

— Hai să mergem mai departe. S-ar putea să mai fie vreun depozit de arme pe aici.

— Nu-mi întoarce spatele, spuse Hartwig.

— Este o amenințare?

— Doar un avertisment.

Ea activă sabia.

— Atunci cred că te voi ucide chiar acum, nu-i aşa?

— Tu...

Brațul Kindrei se ridică în sus. Lama se aprinsese deja, măturată într-o ceață letală, oprindu-se la câțiva centimetri de gâtul lui Hartwig. Făcând un pas înapoi, Hartwig se uită la Maggs şi îl văzu aşteptând să vadă ce se va întâmpla. Pentru o clipă lungă, niciunul dintre ei nu se mişcă şi nici nu vorbi, iar singurul sunet din tunel fu zumzetul slab şi constant al sabiei.

— N-o să o faci, spuse Hartwig. Ai prea multă nevoie de mine.

Dar ceea ce, în mod evident, voia să fie o sfidare, ieşi doar ca un scâncet cu iz de strangulare. Kindra nu răspunse, ci doar rămase fixată în privirea lui. Lama rămase acolo unde era. Ra'at văzu cum lumina ei se reflecta în perlele de sudoare care începuseră să se acumuleze pe buza superioară a lui Hartwig.

— Kindra, începu Ra'at.

— Taci din gură.

— Are dreptate. Ai văzut *chestiile* alea în holo. Suntem depăşiți numeric. Avem nevoie de fiecare...

— Îți spun eu de ce nu am nevoie. Încă nu-şi luase ochii de la Hartwig. Nu am nevoie să mă uit mereu peste umăr. Aprobă din cap, părând să decidă ceva chiar în acel moment. Nu, Hartwig, cred că va trebui să-ți tai carcasa aia jalnică chiar acum.

Buza lui Hartwig tresări, încercând să scoată cuvinte care nu aveau să vină pentru ceea ce părea a fi o perioadă lungă de timp.

— Fă-o atunci, răcni el. Fă-o.

Mâna lui Ra'at alunecă în jos spre mânerul propriei săbii. Lucrurile se deteriorau chiar mai repede decât anticipase – şi totuşi, cumva, nu era surprins. Poate că era mai bine aşa, oricum.

Chiar vrei să iei partea cuiva acum? gândi el şi, cel puțin pentru moment, îşi dori ca mâna să rămână acolo unde era.

— Uh, hei...? spuse Maggs din spatele lor. O să vreți să vedeți asta. Este...

Se întrerupse într-o tuse care suna prea slabă şi umedă, ca şi cum s-ar fi luptat să nu se abțină să nu înghită.

Maggs fluieră.

— Mai simte cineva mirosul ăsta?

Şi aşa găsiră peretele.

Capitolul 30
Gust

Scabrous intră în bibliotecă prin partea de nord-vest, aşa cum era obiceiul lui. Existau cinci intrări principale, dar aceasta ducea direct la camera subterană unde găsise prima dată Holocronul, aşa că avea un anumit grad de rezonanță emoțională. De asemenea, era cea mai apropiată, iar el începuse în mod deliberat să economisească energia. Conform contorului de hemodializă de pe rucsacul de umăr, rezervele sale de sânge integral scăzuseră acum la două unități. Nu era îngrijorat că se va termina, dar voia să se asigure că era suficient de capabil să se bucure de tot ceea ce avea să urmeze.

Intră, ferindu-se de furtună, trecu pe sub bolta de piatră înaltă, plină de țurțuri care picurau, şi înaintă cu pas vioi pe coridorul care ducea spre scara principală. Pereții erau groşi, dar el încă putea auzi vântul care bătea şi țipa afară şi, după o clipă în care rămase absolut nemişcat, auzi un alt sunet, crăpătura joasă a rocilor şi a pietrelor care se mişcau. Suna ca şi cum ceva îşi făcea loc printr-o grămadă de oase vechi şi fragile.

— Dail'Liss, spuse Scabrous. Vino aici.

La început, nu primi niciun răspuns. Apoi, o creangă lungă se strecură din crăpătura strâmbă din zidul de deasupra lui, alunecând sinuos în jos, iar Lordul Sith îşi ridică privirea şi văzu chipul bătrânului Neti, cu ochii săi vechi şi încremeniți care îl priveau obosiți.

— My Lord, spuse bibliotecarul, ce vă aduce aici?

— Am nevoie de ceva de la tine.

— Orice, my Lord.

Scabrous începu să vorbească din nou, dar ceva din vocea bibliotecarului Neti îl opri. În trecut, tonul său fusese întotdeauna respectuos, chiar reverențios, dar acum părea de-a dreptul înspăimântat. Frica sa era frica celor bătrâni şi a infirmilor, neliniştea cuiva care nu se putea proteja cum trebuie de o amenințare nebuloasă, dar foarte reală.

— O simți şi tu, atunci? întrebă Scabrous.

— Ce, my Lord?

— Nu face pe ignorantul cu mine.

Neti tresări vizibil, dar nu răspunse imediat. Apoi spuse:

— Vă referiți la *Boală*, da?

— Aşa îi spui? întrebă Scabrous. O boală?

— Dacă îi face plăcere stăpânului meu... este o boală, un fel de infecție incontrolabilă care a fost dezlănțuită.

— Academia a fost expusă la lucruri mai rele în trecut.

— Nu vorbesc doar despre academie. Urmă o pauză, apoi una şi mai lungă. O simt în *tine*, my Lord.

Scabrous se uită fix la fața creaturii copac, privind adânc cu ochii umezi şi măsurați. În timp ce privea, simți că ceva se agita în interiorul lui, o prăpastie care se deschidea, ca şi cum un al doilea set de fălci cizelate s-ar fi desfăcut în pieptul lui.

Nu era o senzație dureroasă, nicidecum – dimpotrivă, era profund tactilă. Pentru o clipă, chiar se uită în jos la corpul său, aşteptându-se să vadă cum abdomenul i se întinde sub pânza lată a tunicii, cum cutia toracică se lărgeşte, se deschide pentru a dezvălui... ce? Ceva nou? Ceva care transcendea chiar şi vastul său domeniu de experiență? Scabrous trase aer în piept, tremurând de nerăbdare, şi permise ca sentimentul să se retragă.

— Vino aici jos, spuse el.

— My Lord?

— Acum.

Crăpătura din perete se lărgi şi trunchiul gros al masculului Neti se strecură ezitant în jos prin ea, granulația lemnului scârțâind cu mici pocnituri sinuoase în timp ce se răsucea mai aproape de locul unde stătea în aşteptare Lordul Sith. Acum nu se mai putea confunda frica de pe fața bibliotecarului; era la limita panicii.

— My Lord, vă rog...

— Vreau să trimiți un mesaj.

— Da.

— Există un Jedi aici, printre noi, pe această planetă.

Bibliotecarul aşteptă.

— Talentul special al acestei Jedi este telepatia botanică, limbajul plantelor. Chiar acum comunică cu spiritul unei orhidee, o floare în a cărei prezență are încredere implicită şi...

Scabrous făcu o pauză. Putea auzi cuvintele pe care le rostea, dar vocea îi suna diferit. În timp ce vorbea, deveni din nou conştient de acea senzație de gol, doar că de data asta nu era limitată la piept şi abdomen – îi iradia prin tot corpul în mod sistemic, învăluindu-i brațele, picioarele şi capul.

— My Lord? întrebă Neti.

Scabrous tot nu răspunse. Pentru o clipă, cu siguranță nu mai mult, putu simți de fapt prezența transformării împingându-se împotriva corpusculilor de sânge proaspăt infuzat, luptând împotriva lor, invadându-i şi depăşindu-i. Şi din nou, ca şi mai înainte, nu era nicio durere, doar o aură roşie febrilă care se revărsa în afară pentru a-i cuprinde vederea din interior. Era profund conştient de propria respirație, inspirație şi expirație, un gust fierbinte de cupru în gură, iar un val de euforie aparte îl cuprinse – o promisiune de putere dincolo de orice înțelegere. Cu toate astea, în mod miraculos, rămase lucid, complet conştient de sine.

— Numele Jediului, spuse el în cele din urmă, este Hestizo Trace. Vreau să vorbeşti cu ea cu vocea orhideei, ai înțeles? O vei chema aici, în bibliotecă, cu vocea în care ea are încredere, pentru ca eu să mă ocup de ea şi să-mi îndeplinesc destinul. E clar?

Neti gângăvi un sunet care nu era chiar un cuvânt.

— Te-am întrebat dacă..., începu Scabrous, iar apoi văzu de ce creatura copac nu răspundea.

O bucată uriaşă de pulpă, carnea lemnoasă a Netiului, fusese smulsă chiar sub gură, lăsând o gaură de mărimea pumnului lui Scabrous. Seva groasă, de culoarea chihlimbarului, se scurgea din rană, picurând pe scoarța aspră şi pe ramurile sale. Scabrous îşi linse buzele şi zâmbi, simțind încă pe limbă şi pe cerul gurii gustul straniu şi lipicios al sângelui creaturii copac. *Eu am făcut asta*, se minună el. Atacase fără cea mai mică intenție conştientă – fusese acel lucru

dinăuntru, acea gură. La un anumit nivel intuitiv înțelese că asta explica vasta explozie de forță pe care o simțise.

— My Lord..., reuşi Neti să spună în cele din urmă, cu vocea tremurândă. Vă rog...

— Înțelegi ce-ți cer, spuse Scabrous, sau nu?

— Da... my Lord.

— Excelent. Atunci îi aştept sosirea.

Lăsă Netiul întins din tavan, cu o baltă de sevă semitranslucidă care se întindea deja sub el pe podeaua bibliotecii.

Capitolul 31
Furtuna de trupuri

Zo stătea în picioare, cu zăpada căzându-i pe față. Privea fix spre turn.

— Nu înțeleg, spuse ea. Cum am ajuns înapoi aici?

Whiphidul nu răspunse. De data asta, însă, orice răspuns ar fi fost inutil. Ştia de ce se aflau aici. Undeva, în interiorul grajdului, îşi pierduseră simțul direcției în fața unei iluzii Sith, grosolană, dar eficientă, iar acum se aflau din nou acolo de unde începuseră.

Apoi văzu figurile. Erau aşezate ca nişte sculpturi groteşti de-a lungul celor mai de sus pereți ai turnului, statui în mărime naturală luminate de strălucirea roşie neregulată din vârf. La început, crezu că erau doar atât. Statui. Garguie.

Doar că se mişcau.

Se târau, înghesuindu-se pe spatele celorlalți ca o versiune hidos de mărită a gândacilor boski mâncători de carne pe care îi văzuse la bordul navei lui Tulkh. Iar când lumina le surprinse fețele, putu vedea că erau – sau cel puțin fuseseră cândva – oameni. Uniformele lor, despre care Zo îşi dădu seama că trebuiau să fie hainele şi tunicile negre ale acoliților Sith, erau zdrențuite şi ferfenițite, şi fluturau în urma lor în vântul strident. Privi cum un grup dintre ei începu să se agațe şi să facă pârghii pentru a se apropia de hublourile turnului. Unul dintre ei îşi aruncă capul pe spate şi începu să lovească cu pumnul cu o determinare groaznică, ca o maimuță.

— Ce fac?

Tulkh mormăi.

— Caută o cale de intrare.

— De ce?

Un țipăt coborî de sus, o singură explozie comprimată pe care şi-o amintea din interiorul barăcilor presupuse pustii, iar vânătorul de recompense făcu un pas înapoi, şuierând o obscenitate în sinea lui.

— Ei…

Înainte ca el să poată termina, una dintre *chestii* căzu de sus, şuierând, în fața ei. Ea se uită înapoi la Tulkh. El dispăruse.

Zo se smuci înapoi şi privi din nou în sus. Deasupra capului, o altă *chestie* de pe turn se desprinsese şi se prăbuşea în jos ca o placă renegată a întunericului însuşi, o bucată ruptă din univers, căzând repede, încă țipând, prin zăpada care cădea. *Chestia* urlătoare se izbi de pământ în patru labe şi, chiar dacă era cu spatele la ea, Zo putea vedea gaura în care uniforma îi fusese sfâşiată pentru a dezvălui arhitectura coastelor expuse şi porțiunile de vertebre scobite. Aerul înzăpezit şuieră prin gaură şi ea văzu bucle de intestine aglomerate, înnegrite de o crustă de sânge uscat, care se agitau alături de țesătura ruptă. O parte din plămâni părea să se fi desprins în cădere, lăsând unul dintre ei atârnând, umflându-se şi dezumflându-se zdravăn ca un mic animal gâfâind.

Tulkh. L-a împins în zăpadă când a aterizat pe el. Şi acum încearcă să-l scoată.

A doua *chestie* se îndreptă spre mormanul de zăpadă, cu capul uşor înclinat, căutând un unghi de atac. Zo auzi un alt țipăt de sus, iar cele două cadavre în

uniforme Sith scoaseră un urlet de răspuns.

Brațul lui Tulkh izbucni în sus şi ieşi din zăpadă, ținându-şi sulița, şi împingând-o în față. O clipă mai târziu, *chestia*-Sith de deasupra lui se dădu înapoi, clătinându-se orbeşte, cu vârful suliței înfipt în față. Obrazul său drept era o peşteră supurândă de structură osoasă demolată. Mânerul lung îi ieşea din cap ca un corn stângaci şi supradimensionat.

Tulkh se ridică în picioare, scuipând zăpadă.

— Ticălosule, mârâi el. Asta ar trebui să te învețe minte să mai sari pe mine.

Împinse *chestia* înapoi cu un picior, o ținu jos şi îşi smulse sulița din fața ei.

Apoi, folosindu-se de ambele mâini, coborî vârful suliței cu putere, direct în trunchiul deja distrus al creaturii, suficient de tare pentru a-i pulveriza coloana vertebrală, tăind-o complet în două. Segmentele superioare şi inferioare se contorsionară fără vlagă în zăpadă, apoi căzură nemişcate.

— Ține-te bine. Răsuflând greu, se uită la Zo. Unde e celălalt?

— Nu ştiu...

— *Jos*.

Şi fără să aştepte ca să se conformeze, aruncă sulița direct spre ea. Zo căzu în genunchi, simțind cum sulița îi biciuia părul, chiar peste vârful scalpului. Din spate, ceva aterizase deasupra ei, o grămadă de carne, aplatizându-i aerul din piept, blocându-i vederea şi auzul, împingând-o în zăpadă. Simți mâinile reci, strânse şi scurgerea lipicioasă şi uleioasă a fluidelor parțial coagulate care i se prelingeau pe pielea gâtului, acolo unde gulerul nu-i acoperea bine carnea. Începu să țipe, iar apoi țipătul se întrerupse cu un zgomot sufocant de fâlfâit, fiind urmat de o serie de lovituri ascuțite, iar fâlfâitul încetă.

— Ridică-te.

Vocea lui Tulkh, înăbuşită, venea de deasupra ei. Zo se ridică în picioare. Vânătorul de recompense stătea în fața ei. Capul retezat al *chestiei* pe care tocmai o decapitase atârna de vârful suliței într-un unghi aproape neglijent, vârful țâşnind în sus prin maxilarul rupt pentru a ieşi dintr-o orbită goală. Buzele cenuşii lăsau să atârne fire groase de salivă roz, iar singurul ochi rămas se clătina înainte şi înapoi, reuşind cumva să pară deopotrivă şiret şi prost sub pleoapa umflată.

— Un adolescent, spuse Zo. Şaptesprezece, cel mult optsprezece ani. Privi ochiul galben. Încă se uită la mine.

— Sunt morți. Tulkh ridică din umeri spre celălalt cadavru pe care îl lăsase în zăpadă şi clătină din cap. Uită de asta.

Urmă o altă explozie de zgomot de sus. Zo se uită în sus cât putu de mult. Era ca un apel de adunare. Întunericul plin de zăpadă care înconjura turnul se umplu brusc de cadavre care cădeau, mai multe decât putea ea număra. Se prăbuşeau câte doi sau câte trei din vârful turnului, cu ochii şi dinții strălucitori, izbindu-se de pământ în toate direcțiile, unii suficient de aproape pentru a o apuca din punctul de impact. Îşi aduceau cu ei țipetele, astfel încât păreau să aterizeze pe o pernă de sunet.

În fața ei, Tulkh căzu în poziție de luptă.

— Jedii te-au antrenat să lupți, nu-i aşa?

Ea aprobă din cap o dată.

— Atunci luptă cu ei!

Chestiile-Sith erau acum în jurul lor. Țipetele lor erau constante, urlând de

peste tot, aerul însuşi părând să înghețe de la țipetele lor. Zo îşi dădu seama că nu-l mai putea vedea pe Tulkh.

Nu avem cum să-i învingem pe toți.

Şi atunci, altceva îi vorbi.

Ba da, puteți.

Zo făcu o pauză, întreruptă de voce. Suna adevărată, puternică şi clară. La început, crezu că era orhideea. Apoi îşi dădu seama că auzea vocea fratelui ei Rojo.

Dar asta e imposibil, nu e nici pe aproape…

Şi nu era chiar Rojo – cuvintele veneau din memoria ei, din depozitul de încurajări pe care i le dăduse în trecut, când se antrena la Academia Jedi. Fuseseră momente când se simțea epuizată şi fără speranță, iar el îi vorbise, o încurajase să se ridice, să fie puternică.

Ascultă, Hestizo. Jedii te-au învățat mult mai mult decât pur şi simplu cum să lupți. Te-au învățat cum să trăieşti. Cum să trăieşti în interiorul Forței şi să mențiii legătura pe care o ai cu ea.

Cu aceste cuvinte, Hestizo Trace simți un sentiment profund şi voluminos de dreptate care o cuprinse. La Templul Jedi îi auzise pe alții încercând să descrie experiența, spunând că era *aşa* sau *aşa*. Dar pentru ea era pur şi simplu experiența de a fi în viață, de credință sălbatică şi extatică, dar amplificată. Toate obstacolele frustrării şi anxietății dispărură, umplându-i însăşi esența cu un întreg univers de energie pură şi susținută. Se uită din nou în jur şi văzu *chestiile*-Sith prăbuşindu-se la pământ în toate părțile, ridicându-şi capetele şi deschizându-şi gurile.

Şi totul… Încetinea…

— Ia asta…, spuse Tulkh, cu un braț alunecând înapoi pentru a scoate o săgeată lungă de un metru din tolba lui, mişcându-se atât de încet încât părea că se află sub apă.

Zo sări în aer ca o femeie care se deplasa printr-o galerie de figuri de ceară. Coborî chiar pe spatele uneia dintre *chestiile*-Sith, îi apucă cu ambele mâini craniul unsuros şi parțial descompus şi îl smuci cu putere spre stânga. Coloana cervicală pocni şi cedă cu un trosnet, întregul craniu desprinzându-se în timp ce ea îl smulgea din umeri. Capul încă țipa când îl aruncă pe sub mână în următoarea *chestie* şovăitoare, lovind-o suficient de tare încât să o arunce înapoi în partea laterală a turnului. Pe un al treilea îl apucă de gât şi de craci, ridicându-l şi împingându-l cu totul drept în sus, în direcția din care venise.

În spatele ei, auzi pocnetul săgeții lui Tulkh ieşind în cele din urmă din coarda arcului. Fără să se uite înapoi, Zo se întinse şi apucă din aer săgeata zburătoare. O făcu fără efort, fără să se gândească, ca şi cum ar fi luat o carte de pe un raft.

În spatele ei, Tulkh rămase în picioare cu buza încă încovoiată pentru a forma ultima parte a cuvintelor, în timp ce cele cinci *chestii*-Sith rămase, stăteau cocoțate ca nişte statui, abia mişcându-se în diferite poziții de atac.

Țâşnind înainte, rupând săgeata în două, Zo îngropă jumătățile, din lateral, în două dintre craniile lor, suficient de tare încât să le împungă definitiv împreună, față în față ca nişte îndrăgostiți oribili, uniți pentru eternitate. Apucă brațul acolitului Sith care rânjea, cu fața jupuită, care părea să-şi fi ros propriile buze şi interiorul gurii până la palatul dur, apoi răsuci. *Trosc*. Brațul se eliberă la cot şi ea îl azvârli ca pe o bâtă pe craniul cadavrului ambulant din fața lui.

Simțea că evenimentele se mişcau mai repede acum, că stăpânirea ei asupra

Forței slăbea din nou. Fulgii de zăpadă se desprindeau din aer, începând să coboare precum confetti într-o abundență nesăbuită. Sithul pe care îl aruncase mai devreme în sus se întorcea în sfârşit jos. În timp ce ultimele *chestii* se îndreptau spre ea, auzi o lovitură surdă, o pocnitură ascuțită de o duzină de oase fracturate.

— ...de aici! termină Tulkh, abia atunci părând să realizeze că săgeata dispăruse din arcul său şi că *chestiile*-Sith erau acum toate la pământ, rupte în bucăți.

Îşi ridică privirea spre Zo, iar nările i se strâmbară.

— Ai lăsat ceva şi pentru mine?

Ea arătă spre cele două trupuri care se zvârcoleau în zăpadă între ei. Tulkh îşi luă sulița, o ridică în sus şi o înfipse în amândoi. Ochii îi erau înflăcărați, saturați de roşu, aproape îmbuibați de plăcere, şi nu exista nicio interpretare greşită a rânjetului care i se răsucea pe față. Zo se gândi că nu mai văzuse niciodată vreo ființă vie, umană sau nu, să extragă o plăcere atât de neruşinată din actul de a ucide.

Hestizo...?

De data asta, vocea orhideei era inconfundabilă.

Hestizo, vino...

Se opri şi ascultă, simțind cum zâmbeşte, cuprinsă de un val brusc de speranță. De undeva, din zăpada care cădea, Tulkh o privea fix.

— Ce este? ceru el să ştie.

— Orhideea Murakami, spusee ea. E vie!

— Credeam că ai spus...

— Ştiu! Dar o pot auzi! Mă cheamă!

Tulkh se încruntă, neconvins.

— Unde?

Ea privi înapoi prin viscol, arătând cu degetul.

— La bibliotecă.

Capitolul 32
Flăcările

Era o plăcere să arzi lucruri.

Neti vedea asta acum – se blocase în această simplă tautologie într-un mod în care nu mai înțelesese nimic din lunga lui viață. La câteva clipe după ce Scabrous îl lăsase aici cu misiunea lui, pentru a o chema pe fata Jedi, pentru a o aduce aici, totul în mintea lui de lemn fără vârstă începuse să devină minunat, glorios de clar.

Şi oh, era o plăcere, *o plăcere* să ardă lucruri.

Strângând rânduri de holocărți cu o mână-ramură lungă, bibliotecarul le aruncă în flăcările care se înălțau. Iar flăcările crescură şi mai mult.

După ce îl muşcase Lordul Sith, Dail'Liss îndurase un spasm scurt, dar chinuitor, de slăbiciune fizică şi suferință, durerea fiind agravată de frica care îi crescuse în minte pe tot parcursul zilei. Asta simțise în afara zidurilor sanctuarului său. *Boala* era acum aici, încălcase barierele de siguranță şi securitate, şi era înăuntrul lui – curgând prin rădăcinile sale, răspândindu-se prin ramurile şi frunzele sale. Şi *Boala* râdea. La început, acel râset sunase atât de batjocoritor, atât de amar şi de rece, încât Neti nu făcuse decât să se ferească din fața lui. Nici măcar Sithul însuşi nu putea să egaleze răutatea întunecată din vocea ei.

Bătrân nebun, spusese *Boala*, *creatura bătrână şi prostuță, viața ta a fost irosită aici, printre cărțile tale.*

Neti încercase să răspundă, să-i spună că nu, că aceste pergamente şi texte erau viața lui, dar *Boala* nu se arătase câtuşi de puțin interesată de asta. Avea mai multe de spus, iar Neti îşi dăduse seama că era un public captivat.

Nu e prea târziu, spuse Boala. *Ți-am dat o nouă viață şi un nou scop, iar tu îl vei cunoaşte dacă îmi vei căuta fața. O vei face, copac bătrân? Îmi vei căuta fața?*

Ce este? întrebă Neti. *Care este fața ta?*

Fața mea este fața de sânge şi de foc.

Şi cu aceste cuvinte, totul se schimbă. Privind acum în jur la conținutul bibliotecii, la nenumăratele pergamente şi texte vechi, la stivele pe care îşi petrecuse întreaga viață acumulându-le aici, organizându-le şi catalogându-le timp de o mie de ani sau mai mult, le văzu aşa cum erau.

Combustibil.

Carnea este combustibilul nostru, îl sfătui *Boala*, iar vocea ei era ca un tunet acum, *şi cărțile sunt combustibilul nostru, şi această planetă este combustibilul nostru, toate lucrurile sunt combustibil, ele există doar pentru a putea fi consumate de noi.*

Da, da…

Sunt doar combustibil pentru bestie.

Da.

Şi bestia eşti tu.

Da.

De acolo, Neti descoperi că înțelege totul cu o uşurință satisfăcătoare. Abandonându-se cu desăvârşire *Bolii*, aprinse focul fără cea mai mică ezitare. Erau ani de zile de combustibil aici, o mulțime de combustibil de ars. În câteva minute,

aripa centrală a bibliotecii era în flăcări, iar rânjetul înnebunit al bătrânului Neti strălucea în lumina portocalie reflectată a focului.

Deşi nu existau oglinzi aici, niciun mijloc de a-şi vedea reflexia, Dail'Liss ştia că *Boala* îl schimbase. Bucăți întregi din scoarța sa cândva mândră începuseră să mucegăiască, căzând pe alocuri, iar ramurile sale se încolăceau şi se înnegreau, picurând un drenaj gros şi urât mirositor care se aduna în jurul rădăcinilor sale. Dar cea mai profundă transformare se petrecea în interiorul lui.

Boala îl învățase. Îi căutase chipul, şi acum Neti râdea în fața focului – ochii săi cândva blânzi erau acum răsuciți, strânşi în fante noduroase, gura îi era încolăcită într-un rânjet larg, salivant, în timp ce vorbea cu vocea orhideei.

Vino, Hestizo Trace. Grăbeşte-te. Vino la bibliotecă.

Mai multe pergamente şi mai multe holocărți, căzură în foc. Seva fierbea în cărbuni.

Aştept cu nerăbdare sosirea ta, vreau să te văd aici, am nevoie urgentă de tine...

Se opri şi se întoarse, cu ramurile foindu-se.

Ea venea deja.

Capitolul 33
Peretele roşu

— Părea mai mare pe holoimagini, spuse Maggs, cu vocea înăbuşită de mână.

El, Ra'at şi ceilalți stăteau cu toții în fața zidului, acoperindu-şi nasul şi gurile.

Capătul tunelului era plin de un miros atât de rânced încât aproape că depăşea definiția cuvântului. În singura răsuflare pe care Ra'at o inspirase din greşeală fără să-şi acopere buzele, reuşise chiar să simtă gustul pe partea din spate a limbii şi pe cerul gurii. Era duhoarea oribil de organică a putregaiului copt de țesut odată viu a cărui forță vitală dispăruse, lăsând în urmă doar o masă împuțită.

— Din ce este făcut? murmură Maggs.

— Pare a fi metal recuperat, resturi...

— Metalul nu miroase aşa.

— Nu e doar metal.

— Atunci ce este? întrebă Kindra.

— Păi... Ra'at arătă spre un tub alb ca o lamă care ieşea în afară. Sunt destul de sigur că este un os de tibie.

— Uman?

Ra'at aprobă dat din cap.

Hartwig înghiți în sec. Trebui să încerce de câteva ori ca să reuşească.

— Uh.

— Pare..., începu să spună Ra'at, apoi se opri.

Avusese de gând să spună *parțial digerat*, şi decise că acea observație nu ar fi adus probabil nimic util conversației. Dacă expresiile celorlalți erau un indiciu, abia se țineau exact de partea asta a revoltei gastrice.

— Ieşirea este pe partea cealaltă, spuse Kindra şi îşi activă sabia de lumină.

— Aveți grijă.

Ra'at se întoarse şi se uită înapoi. Simțise ceva – nu mai mult decât o ondulație în țesătura Forței, dar învățase de mult timp să aibă încredere în astfel de ciudățenii de percepție ca fiind mai semnificative decât orice lucru cules de ochi şi urechi. Îi aruncă o privire lui Maggs.

— Sabia. Acum.

Imediat, Maggs i se alătură lui şi Kindrei, iar Ra'at arătă în tăcere spre o baltă de umbră, chiar dincolo de o grămadă de cutii metalice masive care păreau să fi fost transformate în depozite pentru piese de droizi. Ceva se mişca vizibil de cealaltă parte a containerelor de depozitare şi, o clipă mai târziu, apăru clătinându-se la vedere.

— Ce naiba..., spuse Hartwig. Era primul lucru pe care îl spunea de la confruntarea cu Kindra din cauza sabiei de lumină. Ce e în neregulă cu el?

— Ce s-a întâmplat? Maggs scoase un zgomot bolnăvicios. Ce este în neregulă?

Ra'at îl recunoscu pe acolitul Sith care se îndrepta spre ei, dar numai cu greu – era cel din anul cinci cunoscut sub numele de Rucker. Partea stângă a feței lui Rucker fusese smulsă complet pentru a dezvălui infrastructura strălucitoare a pomeților şi a maxilarului. Ochii lui ca gelul tremurau în orbite ca o pereche de ouă roşii infectate. Era dezbrăcat, cu excepția unei perechi de pantaloni negri rupți în

față, iar protuberanța masivă a abdomenului său era atât de mult umflată încât abia dacă o putea purta. El îşi fixă privirea spre ei pentru o clipă. Apoi îşi aruncă capul pe spate, cu fălcile întredeschise, şi țipă.

— Omorâți-l! spuse Hartwig. Ce mai aşteptați?

Tot țipând, *chestia*-Rucker se răsuci şi se clătină spre perete. Ra'at îi văzu gura deschizându-se şi mai larg, mandibula desprinzându-se complet din balamale, iar țipătul devenit o gâlgâială în timp ce degaja un potop de culoare gri roşiatică direct pe barieră, burta micşorându-se vizibil în acest proces.

Privind neputincios, Ra'at simți un rotocol grețos de teroare care îl străbătea – un refuz tardiv, în ciuda a tot ce văzuse până atunci, de a accepta pe deplin această monstruozitate la justa valoare.

Oare chiar văd asta? gândi el. *Oare chiar o văd?*

Încă gâlgâind, *chestia* îşi aruncă mâinile în sus pentru a împacheta mizeria, încorporând-o strâns în perete.

Aproape fără să vrea, Ra'at se gândi la *cosm-viespiile* despre care citise şi la felul în care îşi construiau cuiburile umplându-şi burta şi regurgitând conținutul.

Şi noi suntem conținut, gândi el, iar mirosul îl lovi în partea cea mai vulnerabilă a propriului stomac, făcând să i se ridice în gât. Singurul lucru care îl împiedică să-şi piardă total controlul reflexului de vomă fu realizarea şi mai puternică a faptului că acea *chestie* se întorcea spre ei, mişcându-se mult mai repede acum.

— Doborâți-l, o auzi pe Kindra murmurând, aproape pentru ea însăşi, iar ea, Maggs şi Ra'at însuşi avansară într-o singură lovitură coordonată.

Kindra îi reteză capul dintr-o singură lovitură, în timp ce Maggs îi tăie picioarele. Lovitura lui Ra'at tăie partea din față a corpului, despicându-l aproape perfect pe mijloc. Mai puțin de cinci secunde mai târziu, cadavrul *chestiei*-Rucker zăcea pe podea, golit şi tranşat, încă zvâcnind.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți? şopti Maggs, arătând spre spațiul gol.

— Bună întrebare, spuse Ra'at. Aici e o fundătură. Unde s-au dus?

— Las-o baltă. Kindra se întoarse spre perete. Să trecem la treabă.

Ra'at aprobă din cap, dar nu se mişcă. Privirea lui se întoarse spre containerele de oțel ale droizilor, în apropierea zonei de umbră de unde venise *chestia*. Încă se gândea la acel țipăt pe care îl scosese, înalt şi strident, ca o explozie a unui claxon. Dacă ar fi fost un semnal pentru ceilalți, un fel de...

Unul dintre containerele de oțel ale droizilor căzu cu un zgomot răsunător.

Şi Ra'at îi văzu. Studenții Academiei Sith de pe Odacer-Faustin se adunaseră aici, până la urmă, fuseseră aici tot timpul. Doar aşteptaseră în tăcere, privind.

— Câți sunt? murmură Maggs.

— Zece, spuse Ra'at, poate doisprezece...

Tăcerea explodă într-un țipăt, iar *chestiile* se revărsară în față într-un val coordonat, năvălind în culoarul deschis ca un singur organism.

— Cutia ucigaşă de precizie, se răsti Kindra. La dreapta şi la stânga. Aruncă o mână spre Hartwig şi Maggs. Voi treceți-ne de zidul acela.

Ra'at o luă la dreapta, conform instrucțiunilor, lăsându-se condus de sabie, ca o extensie naturală a voinței sale. Pivotă şi o izbi în capul primei *chestii*-Sith pe care o întâlni, spărgându-i craniul până la amigdale. Dar *chestia* îşi aruncă mâinile în sus, orbeşte, spre el, ca o pereche de păsări de pradă, şi continuă să lupte. Întorcându-se, veni de jos şi îi tăie picioarele chiar deasupra genunchilor, lăsând

chestia într-o mizerie vâscoasă a propriei disoluții. Alte două veniră spre el, iar el le doborî cu o economie absolută de mişcare.

La dreapta. La stânga. În spate. Mişcă-te. Mişcă-te. Mişcă-te.

Ra'at îşi deconectă mintea şi lăsă antrenamentul să preia controlul. Era exact ca în exercițiile din *conducta suferinței* a Maestrului Hracken. Începuse deja să vadă lupta prin ochii unui războinic, reducând bătălia la o secvență de mişcări, ca o serie de uşi de care trebuia să treacă pentru a ajunge de partea cealaltă.

Chestiile țipau din nou în jurul lui, acel țipăt pulsatoriu şi deliberat. Ca şi mirosul, acoperea totul şi îi făcea craniul să simtă că va exploda. În timp ce tăia în două o alta, un şoc de durere albicioasă îi țâşni prin umărul drept. Mâna îi amorți, ultimele trei degete murind în jurul mânerului sabiei sale, iar el se învârti, smulgând-o din aer cu mâna stângă înainte ca sabia să atingă podeaua. Totul se întâmpla cu o viteză nebună, trucată, şi văzu şi nu văzu deopotrivă *chestia* care i se lipise de biceps, rânjind în timp ce incisivii îi zdrențuiau carnea. Sângele îi țâşnea în jurul buzelor ca un ruj de prost gust.

Kindra apăru fulgerător în viziunea lui periferică şi îşi înfipse lama transversal în partea superioară a toracelui *chestiei*, tăind-o în jos într-un jet de carne. Fălcile sale rămaseră blocate pe brațul lui Ra'at, până când Ra'at învârti propria sa lamă peste ea, lucrând cu mâna stângă, şi tăind capul creaturii în bucăți. De cealaltă parte a tunelului, îl zări pe Maggs făcându-şi propria gaură prin grup, cu lama lui ca o pată în formă de evantai, dar valul de trupuri era prea dens. Dacă mai continuau să vină aşa, *chestiile* îl vor încolți.

Ra'at văzu ovalul negru al gurii lui Maggs strigând ceva, dar nu putu desluşi ce anume. *Pierdem*, gândi el, şi apoi: *Cum se poate să pierdem?*

O izbucnire bruscă de electricitate explodă prin peşteră. Ra'at văzu cum una dintre *chestiile*-Sith se prăbuşeşte pe spate în perete, ca şi cum ar fi fost smulsă de nişte fire invizibile. Acum Ra'at putea simți mirosul de ozon din aer, împreună cu mirosul inconfundabil de fum de păr şi piele arsă. În fața lui, Hartwig se năpustise, cu ochii ieşiți din orbite, cu fruntea ca o hartă de vene, dar privirea de pe chipul lui era pură confuzie.

Nu e posibil, gândi Ra'at, *doar Maeştrii Sith pot folosi fulgerele Forței, cum...*

— Înapoi! strigă o voce, iar când Ra'at se uită în spatele lui Hartwig, îl văzu pe Maestrul Hracken stând acolo. Brațele lui Hracken erau împinse în afară, cu ambele mâini întinse. Jos, acum!

Maggs şi Kindra doborâseră încă trei dintre *chestii* şi păşiră peste cadavre în timp ce Maestrul Luptelor îşi arunca mâinile în sus şi în afară, aruncând curenți de fulgere de Forță. Tunelul se cutremură, erupând cu o furtună de foc electric atât de intensă încât, pentru o clipă, Ra'at nu putu vedea dincolo de ea. Îşi mirosi propriile gene arse. Chiar şi după ce închise ochii, imaginea peşterii, a cadavrelor şi a celorlalți îi rămăsese imprimată pe cornee, în modele de carouri sângerânde de roşu şi negru.

Maestrul Sith îşi ținea mâinile în fața lui, cu muşchii încordați, cu maxilarul încleştat de furie. Pentru o clipă, dispăru din nou în spatele unei imense explozii de electricitate care scânteia. Spulberă lungimea tunelului cu un fulger masiv, care zgudui întreaga structură până la temelii şi făcu particule libere de materiale de construcție să alunece pe pereți.

Ra'at îşi frecă ochii, aşteptând ca ceea ce vedea să aibă sens. O parte din tavanul de deasupra capului său fusese smulsă de şocul electric şi atârna de o

mulțime de cabluri. În jurul lui, podeaua era plină de cadavre fumegânde, membre şi capete tăiate, care încă se contorsionau ca şi cum ar fi încercat să găsească o modalitate de a se aduna la loc. Unele dintre ele ardeau în mod activ. Altele zăceau oarbe, cu ochii prăjiți în orbite. Căldura produsă de fulgerele Forței le topise literalmente pielea, lăsând pâraie de țesut lichefiat care se scurgeau pe grămezile de oase înnegrite, în timp ce *chestiile* se mişcau şi se contorsionau, încercând să se ridice în picioare şi prăbuşindu-se înapoi în propria lor beznă.

În fața zidului urât mirositor, Hracken stătea tremurând. Un tendon se mişca şi se zvârcolea în maxilarul său, iar Ra'at văzu că Maestrul Sith îşi muşcase buza suficient de tare încât să scoată sânge.

— Pe aici, spuse el.

Kindra arătă spre rana de pe brațul lui Ra'at.

— Cât de gravă este?

— Nu e rău.

— Una din *chestiile* alea ți-a făcut-o?

— Sunt bine.

Ra'at îşi smulse o bucată din cracul pantalonului şi începu să şi-o lege în grabă în jurul brațului ca pe un garou improvizat. Dar sângele trecea deja prin țesătură, curgând pe cot spre antebraț, cu o nerăbdare alarmantă. Kindra privea şi ea, împreună cu Maggs, Hartwig şi Maestrul Hracken, iar Ra'at îşi dădu seama că dinamica puterii din grup se schimbase deja. La fel de repede cum se încheiase bătălia, el, Ra'at, devenise o povară. O greutate care trebuia cărată. Sau aruncată.

Scoasă din joc, aşa, pur şi simplu.

— Pot să lupt la fel de bine şi cu stânga, spuse Ra'at slăbit. Ai văzut. Ați văzut-o cu toții.

Kindra doar aprobă din cap, cu fața împietrită, ca o hartă a strategiei nespuse. Maestrul Hracken nu spuse nimic, nici măcar nu păru să fie atent. Niciunul dintre ceilalți nu vorbi. Ra'at îşi aprinse din nou sabia în mâna stângă şi lovi în partea de sus a zidului pe care îl construiseră *chestiile*, tăind adânc în grămada de resturi metalice şi viscere închegate, împingând-o până la capăt, cioplind o bucată masivă de moloz şi dând-o jos. Acesta căzu pe podea cu un pocnet îmbâcsit.

— Vezi? spuse el.

Niciunul dintre ei nu comentă. Lângă el, de o parte şi de alta, Kindra şi Maggs trecură şi ei la treabă, tăind în perete. Ra'at îşi atacă partea lui ca şi cum ar fi lucrat încă singur. Mirosul de carne gătită era mai puternic ca niciodată, iar durerea din brațul drept devenise o bătaie de tobă surdă şi zdrobitoare. Încercă să-şi scoată toate astea din cap, fără succes. Se gândi la Jura, la cât de repede se schimbase după ce îl muşcase Nickter. Îl vor lăsa şi pe el în urmă, dacă nu le arăta că încă putea lupta.

Foloseşte Forța. Lasă partea întunecată să te întărească.

Totuşi, în acelaşi timp, ceva îl avertiză în legătură cu folosirea Forței în starea lui de spirit actuală. Ceva îi spunea că era o idee proastă. Nu, nu doar proastă – o idee teribilă. Cine ştia ce ar putea invoca dacă o invoca acum?

Care este starea ta de spirit în acest moment? întrebă o voce interioară.

Mor. Sunt pe moarte.

Nu, asta era o nebunie. Era o rană în carne. Pierduse ceva sânge, da, dar era tânăr şi puternic. Antrenat. Condiționat. Suferise răni mai grave în *conducta suferinței*, chiar şi astăzi.

Şi dacă toate chestiile alea erau infectate?

Ra'at îşi dădu seama că era prea ameţit pentru a mai sta în picioare. Un strat umed de sudoare se strecurase deja pe fruntea lui, iar una sau două picături se aventuraseră spre şale. Vederea i se frânse într-o serie de benzi şi umbre de ocru îngălbenit, acoperind totul, pătând totul. Nu mai putea să respire. Se simţea ca şi cum cineva i-ar fi pus o bandă de reţinere din duroţel peste piept, durerea coborându-i pe braţul stâng. Gâfâind, căzu în genunchi. Închise ochii. Avea dorinţa de a ţipa, dar nu reuşea să respire. Neputincios, neavând de ales, invocă puterea alchimiei Sith, Forţa însăşi.

Rămâi în mine acum. Umple-mă cu puterea de a sta în picioare şi de a lupta...

Se izbi de el la volum maxim, un imens val negru, torenţial, dincolo de orice măsură. Prea târziu, Ra'at realiză ce invitase în creierul său. S-ar putea să fi învăţat să imite Forţa. Ar fi putut răspunde ca Forţa. Dar nu era Forţa.

Ra'at se cutremură. Ceilalţi se holbau acum cu toţii la el. Nu mai conta. Într-un penultim moment de luciditate, putu să vadă de fapt un pumn negru scheletic încleştându-i inima, strângând-o până când muşchiul explodă. Îşi simţi corpul cum i se opreşte, cum sisteme întregi se prăbuşesc, cum tensiunea arterială şi respiraţia cedează, în timp ce această versiune contaminată a Forţei prelua controlul.

Acum eşti al meu, spuse *Boala. Trupul şi sufletul meu.*

Nu-l ucidea. Îl transforma.

Ra'at simţi un val întunecat de uşurare trecând prin el. Eliberat, se simţea fără greutate, înălţat, ca un zeu. Un zâmbet îngrozitor i se contură pe faţă. Începu să plângă – lacrimi mari şi însângerate de recunoştinţă îi curgeau pe obraji şi i se scurgeau pe bărbie.

Acum pot să ţip, gândi el. *Oh, mulţumesc, voi ţipa şi ei mă vor auzi, fii binecuvântat, pot ţipa şi ei vor şti cum e să ai o întreagă galaxie întinsă la picioarele tale, ca un mormânt deschis.*

Chestia care fusese Mnah Ra'at îşi deschise larg fălcile. În acea clipă văzu, dintre toate lucrurile, o piramidă, la fel de neagră ca valul care ştersese orice gând conştient, un lucru care se odihnea într-o pereche de mâini palide.

Dintr-o dată îşi cunoscu locul în galaxie. Ştiu totul.

Începu să ţipe şi, în timp ce o făcea, îl văzu pe Maestrul Luptelor Hracken stând chiar în faţa lui, cu mâinile întinse.

— La revedere, Ra'at, spuse Hracken.

Ra'at se aruncă înainte. O explozie albă şi fierbinte de fulgere de Forţă explodă prin el şi nu mai ştiu nimic.

Capitolul 34
Repornit

În cele din urmă, Tulkh avu nevoie de mai puțin de un minut pentru a-şi da seama în ce probleme se afla cu adevărat. Whiphidul nu crezuse niciodată în soartă sau în vreun fel de justiție galactică mistică: din experiența lui, tot ce se întâmpla, se întâmpla doar. Cei nevinovați sufereau în timp ce răul prospera, iar învingătorilor le revenea prada. Chiar şi aşa, când circumstanțele sale personale merseră din rău în mai rău, nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva aceasta era un fel de răsplată cosmică pentru că o abandonase pe fata Jedi la bibliotecă.

Fusese atât de sigură că floarea o chema de acolo, din interior. Poate că aşa fusese, dar Tulkh nu vedea niciun avantaj în a merge după ea, nu când se putea întoarce pe nava sa şi să lase toată această planetă uitată în trecut. Aşa că o lăsă să plece singură. La urma urmei, nu-i datora nimic fetei Jedi. Bine, ea îl salvase, dar şi el o salvase cel puțin o dată şi asta îi făcea să fie chit, nu-i aşa?

Un nou tip de întuneric se ridica acum din peisaj, ca o noapte în noapte, astfel încât ruinele înzăpezite ale academiei străluceau slab în puțina lumină care emana din interiorul lor. În depărtare, Tulkh auzi țipete. Nu erau întâmplătoare, aceste țipete – se înălțau şi se prăbuşeau, oscilând în vânt, ridicându-se din direcții diferite.

Totuşi, tăcerea dintre ele era cea care îl neliniştea cel mai mult. Se gândi la *chestiile* care căzuseră din turn şi la cât de multe păreau să fie acum acolo, urlând în furtună. Tulkh îşi strânse sulița, îşi verifica arcul, îşi număra săgețile şi ascultă țipetele din ce în ce mai puternice şi mai apropiate. Cu atât de multe, nu putea să nu se întrebe câți va întâlni în drumul său spre *Mirocaw*.

Nu trebui să aştepte prea mult ca să afle. Tocmai ocolea o structură lungă, curbată, asemănătoare unui hangar, aflată la periferia vestică a terenului academiei, când veniră spre el. Valuri zdrobitoare, se revărsau din dreapta şi din stânga lui.

Tulkh le simți mirosul, le auzi țipetele şi mersul lor şovăielnic, cu câteva secunde înainte să ajungă să fie sfâşiat membru cu membru. Deschise deja cu piciorul trapa din spatele lui şi plonjase înăuntru, pivotând pentru a arunca prima privire la structura înaltă, luminată puternic, cu nervuri curbe, care îl înconjura. *Studenții trebuie să fi folosit locul ăsta*, gândi el – cineva lăsase un semn pictat de mână deasupra intrării în clădire. Pe el scria: *BUN VENIT LA CONDUCTA SUFERINȚEI*

Tulkh se uită în jur. Părea a fi un fel de cameră de antrenament simulat, un spațiu larg şi înalt, plin de dispozitive prelucrate în mod elaborat care ieşeau din podea şi din pereți, chiar şi din tavan – piloni, pinioane, bobine retractabile şi berbeci. Dar acea impresie rapidă fu tot ceea ce reuşi Tulkh să absoarbă înainte ca trapa să se deschidă în spatele lui, permițând valului de corpuri să intre după el.

Procesul de evoluție al Whiphizilor le optimizase abilitățile de ucidere. Acum apelă la întreaga amploare a moştenirii sale genetice. Trapa forța *chestiile* să intre câte una, iar Tulkh îl doborî pe primul şi pe al doilea cu săgeți, trăgând de la mică distanță în spațiul dintre ochii lor cu suficientă forță pentru a le înfige craniile direct în pereți. Săgețile singure nu îi opriră, dar ținură creaturile pe loc suficient de mult timp pentru ca el să poată ataca şi să le smulgă capetele cu sulița. Cadavrele fără

cap căzură pe podea cu un gâlgâit, în timp ce capetele atârnau pe loc de pereți, dându-şi ochii peste cap ca nişte măşti hidoase dintr-o galerie întunecată a morții.

Atunci se uită în jur şi îşi dăduse seama câți intraseră. Erau zeci.

Zombi Sith adolescenți, gândi Tulkh. *Pe lunile lui Bogden, oare cum începuseră toate astea?* Din când în când, universul probabil că se plictisea şi decidea să se dezlănțuie cu adevărat. La fel ca şi cadavrele care veniseră după ei din turn, cei mai mulți dintre ei începuseră deja să putrezească. Altora le lipseau bucăți întregi din față şi din musculatura exterioară, transformându-i în lecții ambulante de patologie, fără a avea bunul simț de a rămâne jos şi a muri. Toți înaintau cu viteză, nerăbdători iar apetitul pentru carne sau pentru moarte nu avea să fie niciodată complet stins.

Punându-şi sulița în tolba de pe spate, Tulkh sări spre unul dintre lonjeroanele de susținere de deasupra şi se balansă pe el, strecurându-se spre cabina de control pe care o observase sus. Orice ar fi putut să urce până în vârful Turnului şi să se târască pe geam nu ar fi avut nicio problemă să se târască pe una dintre aceste grinzi. Dar mai observase ceva aici sus şi, deşi probabil nu era suficient pentru a înclina bătălia în favoarea sa, ar fi putut să-i dea un avantaj.

Iar avantajul era tot ce avea nevoie.

Tulkh îşi înfipse o gheară în geamul cabinei, făcând o gaură suficient de mare pentru a se târî prin ea, şi se întoarse cu fața spre panoul de instrumente larg şi curbat care probabil controla întreaga instalație de antrenament de dedesubt.

Chestiile moarte se înghesuiau şi mai mult acum, târându-se unele peste altele în încercarea de a înainta. Unele dintre ele începuseră deja să încerce să se târască în cabină după el. Tulkh se întinse spre comenzile simulatorului, găsi una etichetată BRAȚUL 17-155 şi apăsă pe comutator. Simulatorul răspunse instantaneu. Doi stâlpi masivi se balansară de o parte şi de alta a tavanului, izbindu-se direct în roiurile de corpuri, zdrobindu-le şi aruncându-le în zbor. Tulkh mârâi, nu pe deplin mulțumit de rezultat. Nu acesta era modul său preferat de a vâna, dar numerele erau împotriva lui şi avea nevoie de fiecare avantaj pe care îl putea mobiliza în apărarea sa. Activă o altă secvență, alegând la întâmplare. Nişte fante se deschiseră de-a lungul tavanului, scuipând bucle de sârmă ghimpată din ambele părți ale încăperii, întinzându-se în timp ce *chestiile* se clătinau şi se împiedicau şi se prindeau singure, țipând. Tulkh aruncă din nou o privire spre comenzi. Ecranul monitorului din dreapta lui clipea de un verde strălucitor, conturând pentru el întreaga suită de posibilități într-o diagramă clară, trasată cu raze, cursorul aşteptând următoarea comandă. Tulkh alese una numită BASTONUL PONJI şi apăsă pe tasta EXECUTARE.

Jumătatea dreaptă a podelei se deschise şi un şir de tije hidraulice strălucitoare, acționate de arcuri, izbucni de jos, acolo unde – probabil – ar fi trebuit să împungă *chestiile*-Sith drept în spate sau, eventual, prin picioare.

Dar, în schimb, se întâmplă altceva. *Chestiile* săriră înapoi, în masă, cu doar o fracțiune de secundă înainte ca tijele să fi pornit. Era ca şi cum ai fi privit un singur organism conştient reacționând la o amenințare percepută. Se mişcau cu o viteză şi o agilitate incredibile, ca şi cum ar fi ştiut exact ce avea de gând să facă Tulkh, chiar înainte ca el să ştie că avea de gând să o facă.

Tulkh rămase privind în jos, neîncrezător.

Se folosesc de Forță? Sau de versiunea lor a acesteia?

Întrebarea nu avu timp să se perinde mult timp prin mintea lui. *Chestiile* se legănau acum în sus pe brațele pe care le eliberase Tulkh, ferindu-se de obstacolele

din ambele direcții – știau că se afla aici sus şi intenționau să-l termine. Chiar şi cele pe care le lovise îşi reveniseră deja, şi păreau să o fi făcut cu o viteză fără precedent. Tulkh se încruntă şi mai tare. Pentru prima dată din câte îşi amintea, chiar simțea că încrederea lui se clatină. Făcu un pas înapoi, evaluându-şi opțiunile, şi simți că ceva îi loveşte umărul din spate. Pivotând, deja pregătit să sfâşie orice se strecurase în spatele lui, văzu ochii metalici strălucitori care îl fixau din carcasa cromată a procesoarelor. Droidul se dădu înapoi cu un răget electronic de surpriză, iar Tulkh îşi dădu seama că avea în față droidul de protocol HK al lui Scabrous.

— Ce faci aici sus?

— Răspuns: Scuzați-mă, domnule, cu siguranță nu am vrut să deranjez, eu doar…

— Taci din gură.

— Confirmare. Fotoreceptorii galbeni ai droidului se rotiră, recunoscându-l. Tulkh Whiphidul? Vocabulatorul droidului exprimă un amestec de surpriză şi confuzie: Am avut impresia că Lordul Scabrous v-a concediat deja cu ceva timp în urmă. Ați avut dificultăți în a găsi ieşirea?

— Se poate spune că da.

— Clarificare: Este chiar peste…

Whiphidul lăsă să-i iasă un mârâit scăzut, apucă droidul de brațe şi îl trase spre geamul care dădea spre simulatorul de dedesubt.

— Uite, spuse el, arătând cu degetul: Vezi ce e acolo jos?

Capul droidului pivotă spre spațiul deschis de dedesubt, în care fierbeau acum hoardele de studenți Sith strigoi. Cu toții încercau să escaladeze montanții de susținere, legănându-şi brațele în sus. Cei mai avansați erau destul de aproape acum încât Tulkh îi putea mirosi.

— Răspuns: Într-adevăr, domnule, spuse droidul, dar nu prea văd ce…

— Şeful tău este motivul pentru care toate astea au luat-o razna de la bun început.

— Întrebare: Nu văd de ce…

— Iată de ce. Tulkh nu se mai obosea să se uite la fotoreceptorii lui HK. Atenția sa era complet dedicată componentelor de pe platoşa sa. Eşti un model HK.

— Confirm: Un HK din seria Czerka Corp, da, domnule, dar…

— Ştii ce înseamnă HK?

— Răspuns: Este un termen din industrie, domnule, dar…

— Hunter-killer[3].

Droidul scoase un ciripit scandalizat.

— Corecție: Cu tot respectul, vă înşelați, domnule. Eu sunt droid de protocol. Cunosc milioane de limbi galactice şi…

— Czerka te-a construit special pentru a ocoli legile locale care interzic droizii asasini. Tulkh scrâşnea acum din dinți. Acele scuturi de protecție de pe ochi – sunt o modificare de luptă. Când Scabrous te-a adus aici, ți-a pus un bolț de reținere, dar dacă fac asta…

Smulse bolțul. Urmă un sunet scurt şi şuierat, în timp ce procesorul lui HK intră în scurtcircuit. Tulkh simți cum i se încordează pielea, iar blana i se ridică pe corp. Aruncă o privire sumbră către droid.

— Îți aminteşti acum?

---

[3] Hunter-killer – Vânător-Ucigaş.

HK nu se deranjă să răspundă. Fantele pentru arme se deschiseră pe antebrațele sale pentru a dezvălui o serie de lasere îmbunătățite care se împleteau pe ambele membre. O secundă mai târziu, cabina de control fu animată de focuri de blaster. *Chestiile*-Sith se retraseră, se rotiră înapoi, plutiră şi pivotară de pe picioare de parcă ar fi stat pe o masă neîntreruptă de plasmă fierbinte. Undeva în stânga, Tulkh se feri în timp ce HK parcurse un cerc complet, eliberând o linie de foc atât de rapidă şi de densă încât părea să creeze un singur val balistic. Îşi smuci capul înapoi când un proiectil laser ricoşă în perete, apoi trecu pe lângă el în direcția opusă.

— Dă-te la o parte, spuse droidul, care părea să fi abandonat metoda obişnuită de vorbire odată cu vechea sa programare.

— Ce...

Piciorul său stâng se roti în afară pentru a dezvălui un obiect cu țeavă mai largă apărând dintr-un port. Un jet masiv de flăcări albastre răbufni direct prin cameră, aprinzând mai multe dintre *chestiile*-Sith, iar acestea şovăiră, arzând, țipând în timp ce aruncătorul de flăcări izbucnea pentru a doua oară.

Prin marea de cadavre în flăcări, Tulkh putu vedea un coridor liber spre ieşirea din spatele simulatorului. Una dintre creaturile-Sith îşi croia drum spre el, cu maxilarul căzut hidos, cu fața în flăcări. Tulkh îşi smulse sulița de unde era încă prinsă la spate şi o înfipse cât putu de tare în gura larg deschisă.

Smucind sulița înapoi, Whiphidul aruncă o privire în direcția opusă.

— Unde te duci? întrebă droidul.

— Înapoi la nava mea.

Tulkh era deja la jumătatea drumului. Se întoarse şi se uită înapoi la droid.

— Rămâi aici?

— Aici? Cu ei?

HK nu ezită. Îl urmă pe Whiphid în jos, prin camera de simulare, ieşiră din *conducta suferinței* şi înaintară prin zăpadă.

Capitolul 35
Lecţia de anatomie

— E frig, spuse Maggs, tremurând şi uitându-se în jur ca şi cum ar fi căutat o aprobare din partea celorlalți. E bine totuşi, nu-i aşa? După toate astea?

Kindra nu spuse nimic. Tocmai ieşiseră din tunel, ea, Maggs şi Hartwig, cu Maestrul Hracken venind în tăcere în spatele lor. Hartwig luase sabia lui Ra'at, frecând mânerul cu primul pumn de zăpadă pe care îl putuse aduna, dar oricât de mult ar fi încercat, nu reuşea să facă pata să dispară.

— O să vorbim despre ce s-a întâmplat acolo? întrebă Maggs.

— Ce? spuse Kindra. Ai ceva de spus?

Se întoarseră cu toții să se uite la Hartwig, care stătea la câțiva metri în spatele lor, încă în interiorul tunelului, astfel încât jumătate din față rămăsese în întuneric.

— Cu Ra'at, spuse Maggs. El...

— Ra'at a fost transformat, spuse Hartwig, ieşind în vaga strălucire cenuşie a aerului crepuscular, cu respirația ieşindu-i pe buze. Era prima dată când vorbea de când îşi croiseră drum prin barieră, iar vocea îi suna diferit, groasă şi ciudată. S-a transformat într-unul dintre ei, iar Maestrul Hracken l-a distrus. Iar eu i-am luat sabia. Sfârşitul poveştii.

— Dar noi? întrebă Maggs.

— Niciunul dintre noi nu a fost muşcat, din câte îmi dau seama. Hartwig se uită în jur ca şi cum ar fi aşteptat să vadă dacă ceilalți îl vor contrazice. Eşti bine? Maggs aprobă din cap. Kindra? Ai ceva despre care trebuie să spui adevărul?

Ea nu se uită în jur.

— Kindra? Tăcere. Hei. Hartwig se apropie, trecând pe lângă Maggs, şi o apucă de umăr, împingând-o cu putere. Vorbesc cu tine...

Kindra se răsuci spre el, cu ochii ei ca nişte pelete fragile.

— Sunt curată.

— Eşti sigură? Hartwig nu-şi coborâse mâinile. Ce ai pe gât?

— Foarte amuzant.

— Crezi că glumesc?

Aşteptă în timp ce Kindra ridică mâna şi îşi atinse gâtul, poate la un centimetru lateral de jugulară. Tresări când simți rana deschisă, îşi retrase mâna şi privi pata stacojie de pe degetul arătător. Stătea deoparte, la mică distanță de ei.

Maestrul Hracken îi privea fără să spună nimic.

— E doar o tăietură, spuse ea. O bucată din instalația electrică...

— N-ai de unde să ştii asta, spuse Hartwig.

— Nu crezi că mi-aş aminti că am fost muşcată?

— *Cred* – el îi susținu privirea – că a fost o mulțime de sânge infectat care a zburat pe acolo. Şi dacă o parte din el te-a atins...

— Atunci deja aş fi țipat şi ți-aş fi smuls mațele, răbufni Kindra, ceea ce nu fac... oricât de mult mi-aş dori. Aşa că, dacă ai terminat cu calomniile nefondate...

— Erai gata să mă omori acolo pentru o sabie de lumină, spuse Hartwig. Mi se pare că este în interesul grupului să te scoatem din ecuație chiar acum. Aruncă o

privire către Maestrul Sith. Nu-i aşa, Maestre Hracken?

Hracken nu avu ocazia să răspundă înainte să intervină Kindra din nou.

— Chiar asta vrei? îl întrebă ea pe Hartwig, cu sabia pregătită. Ne-am luptat de multe ori în arena de antrenament. Ştii cum se va termina.

Hartwig nu răspunse, doar se holbă la ea, cu umerii ridicându-se şi coborând cu fiecare respiraţie, chipul lui netrădând vreo urmă de emoţie. Vântul aduse o rafală subţire de zăpadă între ei, iar Kindra simţi cum tăietura începea să o doară pe gât.

— Fă o mişcare, spuse ea.

— Tu prima.

— Aşteptaţi, spuse Maggs. Nimeni nu ştie care este perioada de incubaţie a *chestiei* ăleia, nu-i aşa?

Hartwig nu îşi luă ochii de la Kindra.

— A părut destul de rapidă cu Ra'at.

— Da, dar Ra'at a fost muşcat direct. Poate că expunerea accidentală durează mai mult.

Kindra putea auzi vocea lui Maggs devenind mai sigură pe măsură ce vorbea, încălzindu-se la propriul argument.

— Ideea este că nu ştim. Aşa că, înainte să facă cineva vreo prostie, ce-ar fi să facem cu toţii un pas înapoi, să ne dezbrăcăm şi să ne asigurăm că nimeni nu are tăieturi deschise în care ar fi putut intra sânge contaminat. Se uită înapoi la Maestrul Luptelor Hracken, care încă nu vorbise. Ce părere aveţi?

— Da, spuse Hracken aprobând din cap.

— Să ne dezbrăcăm? Expresia Kindrei trecuse deja de la belicoasă la incredulă. Îmi ceri să mă dezbrac?

— E singurul mod de a fi siguri. Se uită la Hartwig. Eşti de acord cu asta?

— De ce nu? Hartwig ridică din umeri. Nu am nimic de ascuns.

Îşi smulse tunica şi cămaşa uniformă de sub ea, apoi îşi dădu jos pantalonii până la glezne. În faţa lui, Kindra îşi desprinsese deja haina, păstrându-şi braţele goale încrucişate pe piept, privindu-i sfidătoare pe ceilalţi.

— Până aici am să merg.

Hartwig îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse spre Maggs, care tremura în pantaloni scurţi şi cizme, strângând la piept un mănunchi de haine înfofolite, ca un copil mic care se culcase. În spatele lui, cu pieptul gol, stătea Maestrul Hracken. Maestrul Luptelor se dezbrăcase şi el până la brâu, fără să i se ceară, dezvăluind un fizic lat, musculos, întărit de cicatrici, tatuaje ciudate şi decenii de pregătire fizică intensă. Avea capul plecat, ca şi cum ar fi inspectat ceva în zăpadă.

— Se pare că suntem cu toţii curaţi, zise Hartwig. Deci cred că asta înseamnă că...

Maestrul Hracken ridică capul. Tăietura strâmbă a zâmbetului de pe faţa sa părea să se despice aproape în diagonală întreaga lăţime a capului său. Sângele începuse deja să îi curgă de o parte şi de alta a gurii, acolo unde îşi rontăise propriile buze. Nu mai era nimic uman în ochii lui.

Cu un zgomot ciudat care era jumătate strigăt, jumătate oftat, Hartwig îşi apucă stângaci sabia şi o scăpă în zăpadă. Se aplecă, străduindu-se să o ridice, dar nu reuşi decât să o împingă mai adânc. În mai puţin de o secundă, Hracken era peste el. Îl apucă pe Hartwig de cap şi îşi îngropă dinţii în gâtul studentului, smulgându-i o gură plină de ţesut şi cartilaj. Kindra privi parabolele sălbatice şi

jucăuşe de sânge care țâşneau în sus în jurul lui, ca o fântână în miniatură care fusese pornită chiar sub bărbia lui Hartwig. Acesta se clătină înapoi, cu mâinile ridicate, clipind la Maestrul Sith în timp ce se întorcea cu fața spre el. Nervii îi dispăruseră. Mâinile lui Hracken tocmai se ridicau, pregătindu-se să lanseze o rafală de fulgere de Forță, când capul i se răsturnă în lateral de pe umeri şi se rostogoli, încă aruncând sânge, în nămeții întunecați de zăpadă. Trupul decapitat al lui Hracken se prăbuşi, cu convulsii şi spasme, iar Maggs o văzu pe Kindra stând în spatele lui, strângând sabia de lumină în ambele mâini cu o fermitate absolută.

— Mulțumesc, icni Maggs.

— Las-o baltă. Se îndreptă spre capul lui Hracken, care încă se zbătea, şi îl tăie direct în mijloc. Ăla e al tău.

Maggs îşi întoarse privirea spre cadavrul lui Hartwig, cu gâtul sfâşiat şi deschis, căzut neglijent pe zăpadă ca o mână de *pazaak*[4] pierdută. *Chestia* începuse deja să apară. Se zvârcolea pe loc, foindu-şi brațele şi picioarele, pregătindu-se să se ridice din nou. Din gaura din gât ieşeau sunete de bubuituri şi gâlgâieli.

— Ai de gând să te ocupi de el? întrebă Kindra.

Maggs inspiră şi îşi repezi propria sabie asupra cadavrului lui Hartwig, tăindu-i trunchiul de la gât până la inghinali. Privind în jos la el, Kindra îşi dădu seama că putea să vadă carnea neagră, încă pulsând, a inimii moarte a *chestiei* care se chinuia stupid mai departe, luptând pentru încă o bătaie. Ceea ce simți mai mult decât orice în acel moment fu repulsie față de angajamentul fără minte al maşinăriei umane de a îndura şi îndura şi iar îndura.

— E terminat? întrebă ea.

Maggs nu răspunse.

— E terminat?

Maggs începu din nou să lucreze cu sabia şi, de data asta, tăie capul *chestiei*-Hartwig de la umeri. Capul atârnă pentru o clipă pe o singură bucată de carne rămasă, apoi căzu. Câteva picături leneşe de sânge se scurseră ca nişte lacrimi din arterele secționate, negre precum uleiul uzat, înainte să se cauterizeze complet.

— Acum este terminat, spuse el.

Kindra aprobă din cap, dar îşi ținu sabia activată.

— Şi acum? întrebă Maggs.

— Eu plec, spuse ea. Tu rămâi aici.

— Ce? clipi Maggs.

Sabia Kindrei îl lovi din spate, tăindu-i tendoanele chiar deasupra gleznei.

Maggs țipă şi alunecă, cu brațele învârtindu-se şi pierzându-şi echilibrul. Țipă la ea, întrebând-o de ce o făcuse, ce credea că face, dar Kindra se întorsese deja şi începuse să fugă – nu să meargă, ci să alerge cât de repede putea în direcția opusă.

— Aşteaptă!

Maggs se ridică în şezut şi încercă să se ridice în picioare, dar partea inferioară a picioarelor refuză să-şi facă treaba, tendoanele retezate aruncându-l din nou în față, în zăpadă. Când ridică capul, auzi zgomotele care veneau din spatele lui.

Nu, gândi Maggs, *nu, totul a fost o greşeală, doar o mare greşeală…*

Se uită înapoi, iar ei năvăliră peste el.

---

[4] Pazaak – Joc popular în care scopul era să te apropii cât mai mult de 20, fără să treci peste.

Capitolul 36
Drear

După douăzeci de minute de rătăcire prin bibliotecă. Zo trebui să recunoască faptul că era complet pierdută. La început, vocea orhideei o atrăsese mai departe, în timp ce intra pe uşa înaltă şi urma holul principal prin cameră după cameră, unele cu tavane atât de înalte încât nu le putea vedea, altele atât de înghesuite încât trebuia să se aplece ca să treacă. Neregularitatea era singurul design de aici, simetria fiind fracturată de vârstă şi de vreme. Cu fiecare pas, aerul subteran devenise din ce în ce mai rece, iar Zo era foarte conştientă că nu călătorea doar înainte, ci şi în jos, ca şi cum adâncurile bibliotecii se scufundau fără limite în chiar miezul planetei. Simțea aerul în plămâni şi simțea gustul oxidat al structurilor de metal. Singura lumină rămasă venea de la torțele şi lămpile montate sus deasupra capului; singurul sunet era pocnetul paşilor ei. Chiar şi la aceste adâncimi, zăpada îşi găsise inevitabil drumul prin crăpături şi locuri sparte, agitându-se învăluită şi neliniştită în vuietul slab al curentului de aer. Când se uită înapoi, văzu urmele paşilor ei care duceau pe hol, un singur set de urme singuratice care străluceau în lumina torței.

Cine a aprins aceste torțe, se întrebă ea, *şi cine le ține aprinse?*

Tulkh refuzase să o urmeze până aici, lăsând-o să meargă singură. Când îl confruntase în legătură cu asta şi îi spusese *Să văd dacă am înțeles bine, intri în turnul unui Lord Sith, dar nu intri într-o bibliotecă*, el doar dăduse din cap şi îşi fixase picioarele în zăpadă, spunându-i că ştia să recunoască o capcană atunci când o vedea. Zo protestase – recunoştea sunetul vocii orhideei care o chema – dar acum începea să se întrebe dacă nu cumva avusese dreptate să stea deoparte.

Orhideea nu te-ar fi pus niciodată în mod deliberat în pericol. Ştii asta.

Da, ştia. Şi totuşi...

În față se deschidea o încăpere vastă cu tavan de catedrală, pâlpâind în lumina câtorva torțe slab amplasate. I se păru că simte miros de fum şi de flăcări.

Se uită în dreapta şi în stânga, lăsându-şi atenția să fie atrasă în sus şi tot mai mult în sus, străduindu-se să cuprindă rafturile şi bunurile lor aparent nesfârşite. O altă rafală de vânt biciui spațiul deschis, agitând zăpada veche care zăcea ici şi colo în acumulări aleatorii de-a lungul podelei de gresie.

Zo făcu o pauză. Nu mai auzise vocea orhideei de câteva minute. Nu pentru prima dată, se întrebă dacă mai putea găsi drumul înapoi în caz că ar fi fost nevoită. Presupuse că ar fi fost capabilă să-şi urmeze propriile urme înapoi afară, dacă curentul de aer din crăpăturile din pereți nu le-ar fi netezit deja.

Existau o mulțime de ascunzători aici dacă ar fi dat de necazuri – dar dacă necazurile o aşteptau într-una dintre ele?

Ceva îi atinse fața, rece şi cunoscător.

Zo încremeni şi îşi ținu respirația, uitându-se la spațiul gol aflat imediat în fața nasului ei. Nu era nimic vizibil acolo... şi totuşi îi simțea prezența, o mână nevăzută cu mănuşi de piele care îi mângâia obrazul, trecând pe lungimea maxilarului şi coborând până la gât, căutându-i zonele moi cu intimitatea unui amant. Pieptul i se strânse şi se încleştă peste tremurul săltăreț al pulsului ei.

Un zgomot din spatele ei răzbătu prin liniște, foarte aproape. Zo se întoarse şi se uită înapoi pe drumul pe care venise. Urmele ei erau încă acolo, ducând spre marginea îndepărtată a vederii...

Şi acum le vedea. Un al doilea set de urme, paralel cu ale ei.

Urmele se opreau, poate la zece metri distanță, şi plecau în lateral, dispărând în spatele unei jumătăți de zid căzut, îngropat în umbră. În adâncurile sale, ceva stătea în picioare, privind-o. Zo simți greutatea prezenței sale prăvălindu-se peste ea, ancorând-o pe locul respectiv. Încordându-se să fugă, îl văzu pe Scabrous ieşind din spatele zidului şi apărând în penumbră, astfel încât aproape exact jumătate din fața lui era luminată. Zo întrezări duritatea cu muchii de piatră prețioasă din ochii lui. Fața lui era o cuvertură pestriță de carne cenuşie şi muşchi expuşi, iar rânjetul încleştat de pe fața lui era undeva între nebunie şi rigor mortis. Era infectat, îşi dădu ea seama – şi totuşi, cumva, reuşise să evite transformarea completă, cel puțin pe moment. Privirea ei căzu spre rucsacul de echipamente medicale, monitoare, tuburi şi rezervoare de sânge epuizate care atârnau de arcada unghiulară a umerilor lui.

Acea nouă versiune a lui părea mai slabă, dar cumva mai impunătoare, ca şi cum oasele din corpul său s-ar fi umflat şi l-ar fi refăcut din interior spre exterior.

— Hestizo Trace, spuse el, întinzând o mână. Mă bucur să te revăd. Sper că nu te vei obosi să încerci să fugi.

Ea deschise gura ca să vorbească şi îşi dădu seama că nu mai putea respira. Scabrous făcu un gest cu o mână şi ea se simți trasă în față, pe coridor şi în strânsoarea lui. În câteva secunde era atât de aproape de el încât trebui să ridice privirea ca să-i vadă fața.

— Această bibliotecă, spuse el, este cea mai veche parte a academiei, mai veche chiar decât turnul însuşi. A fost construită cu peste o mie de ani în urmă de un Lord Sith pe nume Darth Drear. El a fondat academia, pe vremea când planeta însăşi era tânără. Scrierile antice povestesc cum şi-a folosit primii studenți ca muncitori. Timp de sute de ani, Maeştrii de la academie au crezut că mulți dintre acei studenți au murit chiar în aceste camere, folosind Forța pentru a muta sute de tone de zăpadă şi gheață şi a săpa aceste coridoare şi camere pentru a adăposti vasta colecție de specimene a lui Drear. Se credea că Drear i-a muncit pe studenți până când au murit de epuizare. Zâmbi fără cea mai mică urmă de umor. Adevăratul geniu al structurii se află sub ea. Sub aceste etaje. Drear şi-a construit un templu secret, unde a practicat ritualurile şi riturile anticilor, codificate în Holocronul Sith.

Plămânii lui Zo începură să se deblocheze suficient pentru ca ea să poată inspira o mică gură de aer. *Creşti,* strigă ea către orhidee, *oh, te rog, dacă eşti acolo, dacă eşti acolo cât de cât, creşti, creşti în el, creşti acum...* Dar nu era nimic.

— Când am descoperit Holocronul, spuse Scabrous, nu i-am înțeles pe deplin protocoalele. Făcu un gest spre fața lui, spre oroarea degradării sale continue. Dar acum le înțeleg.

— Ce vrei de la mine? întrebă Zo.

— Totul. Obrajii lui Scabrous se înfundară, iar el îşi linse buzele astfel încât ea putu vedea suprafața cenuşie şi moartă a limbii lui, ca o şopârlă încolăcită pe pietrele galbene ale dinților. Darth Drear a scris că a găsit un elixir care împiedica moartea însăşi, ale cărui ingrediente le-a înregistrat în Holocron – inclusiv, desigur, iubita ta orhidee. Amestecul era perfect în sine, cu un singur defect... Făcu un gest spre propria față: dizolvarea inevitabilă a țesutului. Te lovea imediat după expunere,

răspândindu-se mai întâi prin creier, unde conducea victima într-o stare de nebunie ucigaşă, şi apoi prin restul corpului, oprindu-l. Carnea rămânea animată, dar insensibilă – trăind doar pentru a flămânzi, pentru a se hrăni şi a ucide.

— Dacă ştiai toate astea, întrebă Zo, de ce ai încercat să recreezi tu însuţi experimentul?

Rânjetul lui Scabrous păru să atârne de pe părţile laterale ale feţei sale.

— Înainte să moară, Darth Drear a scris despre etapa finală a procesului – etapa pe care el însuşi nu a reuşit niciodată să o realizeze. Şi-a trimis santinelele pe o planetă din apropiere pentru a răpi un Jedi şi a-l aduce în templul secret de sub bibliotecă. După ce a ingerat elixirul, în ultimele ore înainte ca trupul său să cedeze complet, în circumstanţele şi condiţiile potrivite, Drear a plănuit să folosească o sabie Sith ceremonială pentru a deschide pieptul Jediului, cât timp acesta era încă în viaţă, şi să-i ia inima. Doar atunci, cu acea ultimă infuzie de midichlorienii calde din sângele Jediului, procesul de descompunere ar fi fost oprit – acordându-i Lordului Sith nemurirea finală.

Zo se holbă la el. Nu se putea mişca, nu putea să respire.

— Din păcate, spuse Scabrous, santinelele au eşuat în a aduce înapoi un Jedi cu o cantitate potrivită de midichlorienii în sânge, înainte ca boala să-l învingă pe Drear. Dar în această seară, cu ajutorul tău, mă aflu în poziţia unică de a-mi putea împlini personal acest destin.

Zo simţi că ceva i se încolăceşte în jurul braţelor, smulgându-le înapoi cu o smucitură puternică şi forţându-i omoplaţii înapoi. Nişte liane groase şi verzi se încolăciseră peste coatele ei şi se răsuciră pe părţile ei laterale. Îşi întoarse gâtul spre dreapta şi, când se uită în jur, îi văzu. Pe cei morţi: cadavrele cu care se confruntase pe lespedea stâncoasă, în afara turnului. Capetele le erau încă dispărute, spulberate de pe umeri. În schimb, tumultul de vegetaţie pe care ea îl făcuse să crească din interiorul craniilor lor devenise mai abundent de când îi văzuse ultima oară, cu un abandon total. Acestea erau lujerii şi lianele care o prinseseră acum în capcană, întinzându-se din cioturile gâturilor lor, zeci de frânghii verzi şi alunecoase care o prindeau de braţe şi o ţineau strâns.

În timp ce Zo se holba la ele, văzu, spre groaza ei incomensurabilă, că tulpinile erau acoperite cu zeci de orhidee negre şi mici, înmugurite peste tot. În mintea ei, putea auzi florile şuierând şi ţipând, trosnind isteric, flămânde, nebune. Îi înţepau braţele ca nişte seringi însetate, căutându-i sângele.

Nu, gândi ea. *Nu, nu, te rog...*

— Tu le-ai făcut să crească, spuse Scabrous. Ce bine că te recunosc.

Cadavrele fără cap, pline de lujere, se împinseră mai aproape, pipăind şi împingând, până când Zo îşi dădu seama că le putea mirosi. Miroseau ca un mormânt proaspăt dezgropat, plin de murdărie neagră, mucegai şi carne stricată. Le simţea pielea rece împingându-se în ea, chiar şi în timp ce lianele se strângeau tot mai tare în jurul braţelor ei – strângând, răsucind şi ciupindu-i pielea.

Scabrous făcu un pas înainte, umerii ridicându-se până când se înălţă deasupra *chestiilor*. Gura i se deschise larg şi ţipă. Respiraţia lui era fetidă, ca respiraţia unei *chestii* care murise deja şi se descompunea din interior spre exterior.

Zo simţi cum *chestiile* reacţionară imediat la ţipăt, retrăgându-se, trăgând-o înapoi cu ele. Iar când ţipară, răspunsul lor fu un zgomot îngrozitor care venea pulsând din gâturile lor retezate, vibrând în afara tulpinilor, o explozie solidă de

sunet ascuțit care se ridica, își schimba frecvența și cobora din nou, un mesaj compus în întregime din oscilații înalte, aproape ultrasonice.

Apoi o întoarseră.

Într-un act de pură disperare – o parte din ea trebuie să fi știut deja că va eșua – Zo încercă să folosească Forța asupra lor, încercând să se întindă și să se conecteze cu plantele din interiorul lor. În clipa în care intră în contact, un șoc ascuțit de energie toxică o străbătu, lovindu-i creierul ca un topor de gheață și făcând-o să țipe cu voce tare. Peisajul interior al pleoapelor ei se învârtea în culori ofilite, nuanțe de bronz ars și galben anemic. Lianele o trăgeau pe coridorul bibliotecii, pe podeaua rece. Ochii lui Zo se măriră. În față, o gaură mare, rectilinie, se deschidea în podea pentru a dezvălui o groapă umbrită ale cărei adâncimi păreau fără fund, chiar și de aici.

Cu toate astea, se vedeau lumini ciudate dedesubt, care străluceau din adâncuri. Și știu unde o duceau. Sub acele podele, Drear își construise un templu secret, atunci când practicase ritualurile și riturile anticilor…

Scabrous făcu un gest, iar ei o traseră în jos.

Capitolul 37
Un alt tip de natură

Trace traversă o lungă porțiune pustie între doi pereți înalți şi nedefiniți, furtuna nopții năvălind peste el ca un demon cu o datorie de încasat. În față – poate la o sută de metri depărtare – se afla turnul. Aproape că ajunsese.

În ciuda urgenței sale, ştia că acum trebuia să se mişte cu mai multă grijă. De la moartea Maestrului Sith al Săbiilor, nu mai văzuse *chestii* ca cea din interiorul zidului, dar ştia că se aflau acolo. Percepția extrasenzorială, abilitatea sa telemetrică, nu mai erau necesare. Putea să le audă țipând. Iar țipetele deveneau mai puternice cu cât se apropia mai mult de turn – mai intense, cumva. Şi mai înfometate.

Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu abominația care îl sfâşiase pe Maestrul Săbiilor: un cadavru viu, o *chestie* moartă a cărei carne şi muşchi încă se mişcau, chiar dacă se descompunea sub ochii lui. Le simțea prezența în jurul lui, sub şi în spatele templelor nevăzute şi a dependințelor de piatră.

Putea o sabie de lumină să învingă o asemenea creatură, sau doar o va sfâşia în bucăți individuale care, la rândul lor, vor continua să-şi urmărească prada?

Şi ce se întâmplase cu Hestizo? O găsiseră lucrurile şi pe ea?

Se opri din nou, întinzându-se cu sentimentele, Forța aruncând o plasă psihică largă în căutarea oricărui semn al surorii sale, dar nu primi nimic. Încă mai credea că ea era aici – poate în turn, poate nu – dar tăcerea din interiorul lui era mult mai tulburătoare decât țipetele din depărtare.

Continuă să mergi. O vei găsi. O vei găsi.

Timp de încă zece minute, înaintă cu greu. Mai făcu un pas şi şovăi din nou, ridicând uşor capul, adulmecând aerul. Simți miros de fum. Urcându-se în vârful unui stâlp rupt, se uită în toate direcțiile până când o sclipire de foc din depărtare îi atrase atenția, o strălucire portocalie pâlpâitoare în interiorul unei vaste structuri de piatră pe jumătate scufundată, poate la un sfert de kilometru distanță. Trace o privi pentru o clipă. Voia să fie sigur. În sine, un foc nu ar fi însemnat nimic, mai ales pe o planetă cu ruine unde domnea Sithul şi unde morții fuseseră readuşi la viață.

Dar, deodată, simți şi prezența surorii sale înăuntru.

E înăuntru. Este acolo.

Sărind de pe stâlpul rupt, Rojo Trace începu să alerge. Douăzeci de secunde: timpul care îi trebui să ajungă la intrare, croindu-şi drumul prin ea, fără să țină cont de întuneric, de zăpadă şi dezordine şi de mirosul tot mai dens de fum. Obiectele zăceau împrăştiate la întâmplare pe podea – cărți, pergamente, resturi nedefinite. Şirurile de mese joase de piatră erau ca nişte plăci de marmură. Era un fel de bibliotecă imensă. Continuă să meargă.

Hestizo, eu sunt, eşti acolo? Sunt Rojo. Vin, vin...

Un braț îl prinse din spate, ridicându-l de la podea.

— Ai grijă, Jedi.

O voce străveche croncăni în fața lui. Fiecare cuvânt ieşea deliberat, ca o reverberație glotală, de rumeguş, care părea să mişte chiar moleculele de aer.

— Se pare că ai intrat cu forța în sanctuarul meu. Poate că ar fi necesar un

minim de reținere.

Trace simți că este balansat în aer şi îşi dădu seama că atârna de crengile unui copac imens. Uitându-se în jos, foarte jos, văzu că rădăcinile sale erau înfipte adânc în podeaua însăşi, făcând ca dalele sale pestrițe să se îndoaie şi să se umfle. Trunchiul lui se înălța pentru a întinde zeci de membre sinuoase şi cenuşii în toată încăperea cavernoasă şi sumbră din jurul său. Ramurile sale superioare îi strângeau încheietura mâinii mai tare ca oricând, legănându-l, iar Trace observă că pereții din jurul lui erau căptuşiți de la podea până la tavan cu rafturi de holocărți, pergamente şi cărți de vrăji şi diverse vechituri, înghesuite în fiecare crestătură şi crăpătură disponibilă.

— Asta este locuința mea, da? Vocea creaturii copac răsună de undeva din interiorul trunchiului său. Şi tu ai pătruns aici.

Mâna lui Trace se întinse spre sabie. Urmă o pocnitură ascuțită de bici şi o înțepătură când una dintre ramuri o lovi într-o parte, iar Trace văzu cum sabia se îndepărta învârtindu-se. Ateriză sub rafturi, într-un colț, lângă marginea exterioară a unui şemineu strălucitor, unde mocneau şi pâlpâiau cărbunii portocalii ai unui foc.

— Nu e nevoie de arma ta aici, spuse vocea. Nu în acest loc de învățătură. Amândoi suntem ființe educate, nu-i aşa? Iluminate şi informate de cuvântul scris. Nu avem nevoie de violență fizică. Mai scoase un râset gros şi prăfuit. Priveşte-mă, dacă vrei. *Caută-mi fața.*

Trace simți un miros înțepător, de mucegai, trecându-i pe sub nas şi se întoarse să vadă capul enorm, de lemn, al bibliotecarului înclinându-se spre el printre ramurile sale sterpe. Era un Neti, îşi dădu el seama, şi era bolnav. Orice infectase această planetă se răspândise şi la el. De-a lungul părții din spate, forma cândva maiestuoasă a creaturii vegetale căpătase o cu totul altă înfățişare. Plămânii formidabili atârnau ca nişte resturi de muşchi atrofiați. Grupuri de răni deschise devoraseră scoarța, iar lemnul inimii expuse supura un firicel constant de scurgeri întunecate care se adunaseră pe podeaua din jurul rădăcinilor sale.

Bancuri întregi de holocărți şi texte Sith pluteau în balta de lichid care se întindea. Indiferent ce se întâmplase cu studenții Sith de aici, trecuse de la o specie la alta fără să-şi piardă din virulență.

— Caut o fată Jedi pe nume Hestizo Trace.

Neti nu răspunse imediat, ci doar îşi flutură ramurile. Trace vedea acum că membrele creaturii erau încărcate cu sute de holocărți, unele îngrămădite atât de sus încât avalanşe întregi se revărsau într-o direcție sau alta ori de câte ori se mişca.

— Bineînțeles că ştiu despre ea, răspunse Neti. Eşti fratele ei, nu-i aşa? Crengile tremurară şi mai multe cărți căzură. Vai. S-a pierdut.

Trace simți un fior brusc care îl străbătu, ca şi cum tocmai fusese otrăvit şi abia acum începea să-şi dea seama de asta.

— De unde ştii?

— Ce mai contează? Prin legătura cu frunzele şi lujerele. Urmă o pauză scurtă. Am chemat-o aici la cererea Lordului Scabrous, iar el a ucis-o.

— Minți.

— Chiar? Fața ofilită nu părea ofensată de acuzație; de fapt, părea intrigată. Nu pari atât de sigur pe tine, Jedi. Nu eşti deloc sigur. Am trăit mai mult de o mie de ani, iar acum am ajuns să-mi întrevăd ultimele ore. Poate că înainte să trec în următoarea etapă a evoluției mele, ai vrea să te uiți în mintea mea şi să vezi dacă

spun sau nu adevărul?

Trace începu să spună ceva, dar vocea i se întrerupse. Creanga din jurul încheieturii mâinii lui se strânse mai tare, întorcându-l cu nesaț, scormonind în os. Membrele arhaice foşniră în spatele lui, iar el simți acum un miros diferit care ieşea din ele, ceva mult mai rău decât respirația Netiului. Era duhoarea enormă a bolii, ceva profund greşit.

— Continuă, spuse Neti. Acum părea aproape amețit. Priveşte în mintea mea, Jedi. Vezi ce te aşteaptă acolo. *Caută-mi fața.*

Trace simți cum ceva îi înconjura piciorul drept de la gleznă şi îl strângea cu putere, chiar dacă ramura îl trăgea şi mai tare de încheietura mâinii, exercitând o tensiune din ce în ce mai mare.

Caută-mi fața.

Neti se repeta, renunțând acum cu totul la vorbire, strigând cuvintele direct în mintea lui Trace.

Căută-mi fața!

Neputincios, Trace se simți absorbit în mocirla gândurilor lui. Era ca şi cum şi-ar fi scufundat mâna într-o cuvă de zeamă neagră şi caldă. Bâjbâi o clipă într-o orbire totală, încercând să dea un sens formelor şi impresiilor aleatorii care înotau în jurul lui în memoria Netiului. Şi văzu.

Era o altă parte a bibliotecii Sith, cu holocărți şi arhive ordonate cu grijă. Trace înțelese că o vedea prin ochii Netiului înainte ca acesta să se îmbolnăvească, iar acum înțelegea adevăratele dimensiuni ale colecției bibliotecarului – nu se întindea doar la această singură încăpere, ci la o serie de alte săli care se înşiruiau în multiple direcții. De un mileniu sau mai mult de când Neti ținea curtea aici, ca bibliotecar al academiei, acumulase holocărți şi hărți, înregistrări şi alte lucruri efemere.

Cercetând peisajul interior în căutarea oricărui semn de Hestizo, viziunea interioară a lui Trace alunecă pe unul dintre aceste holuri, mişcându-se aşa cum se mişcaseră membrele bătrânului Neti, şerpuind în jurul unui colț, pe sub nişele umbroase şi prin arcadele gigantice în formă de potcoavă. Arhitectura se schimbase aici, devenind mai puțin monahală şi mai ornamentată, semănând mai degrabă cu un bastion decât cu o bibliotecă. Ramurile sinuoase şi necorporale ale minții Netiului îl purtară pe Trace mai adânc, trecând pe lângă o galerie încastrată, peste un parapet, oprindu-se ici sau colo peste acumulări nesfârşite de texte şi scrieri. *Aceasta este fortăreața mea*, intonă vocea din interiorul lui, *bastionul meu de cunoştințe dobândite de-a lungul mileniilor, dar acum este şi COMBUSTIBILUL meu.* Şi apoi auzea mereu ecoul, chemarea fără minte pentru recunoaştere: *Vezi, Jedi? Înțelegi cuvântul COMBUSTIBIL?*

Iar Trace se simți dând din cap în perfectă înțelegere. Înțelegea. Înțelese că Forța îl ajuta. Nu era sigur dacă devenise sau nu Neti în acel moment... dar conştiința lor se contopise, cei doi împărtăşind o comuniune fundamentală care transcendea simpla gândire şi exprimare. Auzea zgomote ciudate în minte, ocluzive şi şuierătoare, alcătuind un nume oarecum familiar. *Dail'Liss.* Trace îşi dădu seama că era numele bibliotecarului, şi cumva ştiu că pe planeta sa natală însemna *iubitor de cunoaştere*, o alegere perfectă pentru...

Dintr-o dată, calitatea luminii se schimbă. Amintirea deveni mai fragilă, mai dură, mai severă: o deschidere în podea, o prăpastie de o adâncime incomensurabilă care ducea în jos, în volume gri şi tăcute de spațiu subteran rece. Aici, în partea de

jos, Trace văzu o siluetă cu glugă care stătea într-un con prăfuit de lumină de deasupra capului, înconjurată de grămezi de moloz. O parte din perete se prăbuşise sau fusese smulsă, pentru a dezvălui o cameră ascunsă în interiorul acestuia – un templu Sith ascuns. Silueta cu glugă căzu în genunchi şi rămase acolo, cu faţa ascunsă, atrasă de ceea ce vedea. Trace privi cum bărbatul băgă ambele mâini înăuntru pentru a scoate o cutie mare şi cenuşie, ornamentată cu hieroglife care străluceau în lumina slabă. O clipă de linişte trecu tremurând. Apoi, silueta întoarse cutia pe o parte, cu mâinile netede şi roz. Acestea alunecară peste ea pentru a găsi comutatorul de declanşare încastrat. Şi îl activă. Cutia se deschise brusc şi, în acea clipă, Trace zări o formă piramidală neagră, a cărei suprafaţă fără adâncime nu reflecta nicio lumină, ci doar faţa palidă a bărbatului care privea în ea.

Un Holocron Sith, gândi Trace. *Aici, în această bibliotecă, este locul unde Darth Scabrous a găsit...*

Piramida vibra uşor, iar Trace văzu reflexia bărbatului schimbându-se în timp ce buzele i se mişcau, murmurând cuvinte pe care nu le putea auzi. Piramida începu să vibreze mai constant, torcând practic în îmbrăţişarea mângâietoare a bărbatului.

Imaginea îl lovi în plin, aruncându-l ca un tun din gândurile Netiului şi readucându-l în momentul prezent cu tot impactul unei coliziuni necontrolate. Ochii îi pulsau în orbite. Durerea îi zguduia pieptul, coastele şi pelvisul până când se simţi ca şi cum ar fi fost deschis de nişte cârlige. Undeva, printre ramurile muribunde, auzea râsul, râsul fără minte şi bolborosit al Netiului care se preda nebuniei.

Fum, simt miros de fum...

Trace se luptă să-şi limpezească mintea. Căldură. Pielea îi ardea. Fumul îi asalta căile bronşice, îi pârjolea mucoasa interioară a sinusurilor. Viziunea a ceea ce văzuse în groapa din templu îi era încă lipită de conştiinţă, iar acum înţelegea că aici îşi găsise pentru prima dată originea *Boala*. Sursa ei fusese biblioteca în ale cărei adâncimi labirintice Darth Scabrous descoperise Holocronul Sith, uitat poate de mai bine de un mileniu, şi dezlănţuise ceva ce nici măcar el nu putuse să controleze.

Trace simţi cum vasele de sânge din cap i se umflă din cauza inversării bruşte a presiunii hidrostatice. O agonie sfâşietoare puse stăpânire pe coloana vertebrală şi pe şolduri. Se uită în jos şi văzu că ramurile Netiului îl strângeau atât tare încât muşchii lui urlară să se elibereze. În spatele creaturii copac şi mai jos de ea, rafale mari de flăcări zdrenţuite începuseră să se prelingă printre grămezile de holocărţi căzute şi texte sacre Sith, ridicându-se pentru a înghiţi biblioteca.

— Ar fi trebuit să fugi de aici când ai avut ocazia, Jedi. Crengile Netiului, care ardeau acum, se legănau peste rafturi, aruncând sute de holocărţi în foc. N-ar fi trebuit să nu-mi cauţi niciodată faţa. Ţi-am spus că am ajuns la ultimele mele zile aici. Acum vom pieri împreună... da?

— Aşteaptă...

— Nu mai am nimic aici. Nici tu. Vom pleca acum, amândoi, şi ne vom alătura surorii tale, da?

— Nu.

Dar membrele i se simţeau ca de plumb, mizerabil de slabe, ca şi cum fumul din plămâni s-ar fi solidificat, lăsând să cadă bucăţi masive de balast în extremităţile sale. Avu bănuiala îngrozitoare că, dacă nu începea să le mişte în curând, nu le va mai putea mişca niciodată.

Deasupra lui, Netiul avu exact reacţia opusă. Moartea iminentă îl transformase

într-o versiune frenetică şi tăioasă a lui însuşi. Îşi arunca violent crengile dintr-o parte în alta, răsucindu-se şi zvâcnind ca şi cum ar fi fost prins într-un uragan de foc, smulgându-şi rădăcinile din podea.

Undeva în propria-i minte. Trace simţea cum ultima agăţare a creaturii de realitate se desprindea cu totul, chiar în timp ce se smulgea din podea. De o parte şi de alta, rafturile se cutremurară şi se prăbuşiră cu viteză înfricoşătoare, aruncându-şi conţinutul ca nişte escadroane de îngeri de foc căzând în abis. Holocărţile crăpau, şuierând ploi de scântei în timp ce circuitele lor se rupeau în flăcările tot mai mari. Cât timp mai avea la dispoziţie până când focul va prăbuşi acoperişul peste ei? Cinci minute? Mai puţin?

AJUTAŢI-MĂ, VĂ ROG, AJUTAŢI-MĂ, VĂ ROG, AJUTAŢI-MĂ, VĂ ROG...

Se smuci ca şi cum ar fi fost pălmuit. Era vocea lui Zo, ţipând în mintea lui. Gândul trecu prin el ca o rachetă, făcându-l să revină la o stare de conştienţă totală. Trace inspiră, cu mintea limpede din nou şi recunoscător pentru asta. Ştia că pauza nu va dura o veşnicie, nici măcar nu va dura foarte mult, dar putea fi suficientă pentru a face ceea ce trebuia făcut. Închizând ochii, îşi lăsă trupul să cadă nemişcat în strânsoarea ramurilor Netiului, renunţând la orice rezistenţă. Inspiră adânc pentru ultima oară şi îşi ţinu respiraţia. Acea singură gură de aer trebuia să îi ajungă... altfel ultima lui speranţă de a o ajuta pe Zo nu ar fi fost decât o sinucidere.

Creă o bulă mică, nu mult mai mare decât propriul corp, şi o închise ermetic, evacuând aerul din interiorul ei în timp ce făcea asta. Flăcările de pe hainele lui, lipsite de oxigen, se stinseră şi dispărură.

Primul pas a fost făcut. Acum treci la treabă.

Scăpând din crengile Netiului, se aruncă în faţă în interiorul bulei cât de tare putu, impulsul său făcând-o să se desprindă şi lăsând-o să cadă în peisajul de pe podeaua bibliotecii. Bula se învârti şi se izbi de grămezile de holocărţi în flăcări, aruncându-l lateral în interiorul ei în timp ce continua să se învârtă. Biblioteca se rostogolea în jurul lui. Apoi, lângă trunchiul Netiului, îşi văzu sabia de lumină.

Se afla printre rădăcinile şerpuitoare ale creaturii, în faţa unui nod mare şi zdrenţuit care începuse deja să se carbonizeze. Stabilindu-se în interiorul bulei, Trace îşi aşeză ambele mâini de-a lungul curburii interioare a suprafeţei sale, îşi întinse degetele şi aşteptă. O creangă în flăcări, la fel de mare ca trupul său, se legănă de sus, prăbuşindu-se de pe vârful bulei, iar degetele-crengi ale Netiului se strânseră rigide în timp ce se răsuceau şi ardeau în faţa lui. Trace aproape că inspiră şi se opri. Corpul lui tânjea după oxigen, după chiar şi un gram de aer proaspăt, dar ştia că dacă dizolva bariera acum şi încerca să inspire, căldura din jur îl va prăji în câteva secunde, începând cu mucoasa plămânilor.

Se uită la sabie, străduindu-se să evacueze orice alt gând din mintea sa. La Templul Jedi, învăţase că nu era vorba niciodată de a manipula obiectul, ci de a elimina spaţiul care te despărţea de el. Totuşi, în acel moment, obiectul în cauză se simţea mai departe ca niciodată.

Vino la mine. Vino la mine.

Sabia rămase acolo unde era. Închizând ochii, simţi cum bula se deplasează înainte ca un animal reticent trezit din hibernare şi începe să se rostogolească peste munţii de cărţi în flăcări, spre trunchiul pârjolit al Netiului. Când deschise ochii, sabia se afla chiar în faţa lui, aşezată lângă nodul zdrenţuit la mai puţin de un metru distanţă. Trace se concentră, adunându-şi calmul. Sincronizarea a ceea ce urma să

se întâmple era critică. Dezactivând bula, îşi deschise mâna, iar sabia zbură în ea. Mânerul ei fu aproape prea fierbinte pentru a îl ține în mână, dar soliditatea lui nu se simțise niciodată mai bine în viața lui. Nu îi luă mult timp să găsească ceea ce căuta. Ochii lui urmăriră trunchiul copacului până jos, unde acesta se întâlnea cu podeaua. Îşi smulsese rădăcinile aproape în întregime din fundația structurii, iar echilibrul său atârna acum de cele mai subțiri fire.

Trace aşteptă până când creatura fu pe punctul de a se arunca din nou în față. Apoi învârti lama sabiei într-o singură mişcare transversală, tăind rădăcinile rămase.

Netiul căzu înainte, nemaifiind nici pe departe ancorat de podeaua bibliotecii. Se legăna liber şi continua să cadă, captiv al propriului impuls. Lovi podeaua suficient de tare încât să cutremure întreaga structură din temelii, aruncând în urma sa roiuri întregi şi orbitoare de scântei şi cenuşă.

Trace se clătină înainte, îndepărtând fumul din fața ochilor. De aici, văzu o gaură imensă pe care copacul o făcuse în peretele exterior al bibliotecii şi, prin ea, suprafața înghețată a peisajului acoperit de zăpadă al lui Odacer-Faustin. Auzea deja şuieratul aburului în timp ce arhitectura în flăcări se întâlnea cu aerul sub zero grade de afară.

Ajutați-mă...

Trace simți cum țipătul surorii sale îi arde tot corpul. Nu era doar o impresie, o străfulgerare emoțională întâmplătoare – îi simțea cu adevărat durerea în timp ce îi străbătea brațul drept, pulsând în umăr şi în piept, explodând până la rădăcina dinților. Lacrimile îi fierbeau în ochi şi vântul i le alungă. Picioarele îi amorțiră şi se împiedică, aproape căzând în zăpadă.

Se scutură. Nu-şi putea explica ceea ce tocmai trăise. Era ca şi cum tot ce ştia despre sora lui şi despre Forța însăşi fusese brusc inversat, corupt la un nivel fundamental. Tot ce rămăsese acum era un sentiment de rău atât de intim, atât de profund personal, încât îl făcea să vrea să se târască din propria piele şi să o lase să zacă aici ca pe un morman de haine murdare.

Ea era aproape... atât de aproape...

Făcu un pas înapoi spre holul în flăcări al bibliotecii. Zăpada sufla furioasă acum, învolburată de fum şi cenuşă, în timp ce el se clătină printre pietrele ruinate. Dacă trebuia să se întoarcă în foc pentru ea, atunci aşa să fie. Dacă trebuia să-şi dea viața...

Un braț pătat de sânge izbucni din dărâmături sub el şi îl prinse de gleznă, trăgându-l în jos. Apoi un al doilea şi un al treilea. Unul dintre ele se agăță în jurul încheieturii mâinii drepte, iar celelalte în jurul taliei. Apărură alte două, prinzând în cleşte fiecare picior. Degetele ca nişte gheare i se înfipseră într-un colț al gurii şi i-l trase înapoi într-un semizâmbet hidos, involuntar. Molozul din jurul lui fremăta de activitate acum, de forme pe jumătate îngropate care îşi croiau drum de jos în sus.

Erau acoperite de lujere.

Gravitația îl cuprinse în îmbrățişarea ei şi căzu.

Capitolul 38
Chemarea

Deşi Pergus Frode nu se considerase niciodată un om norocos în cele mai bune circumstanțe, avusese prezența de spirit în ultimele câteva ore pentru a realiza că era într-adevăr foarte norocos.

Cala de marfă a crucişătorului lui Dranok, unde se ascundea, fusese în mod evident construită pentru a face contrabandă. Peste tot în jurul lui, în lumina semiobscură, erau deschise lăzi goale şi spații de depozitare ascunse, care exhalau reziduurile umede şi parfumate de mirodenii transportate ilegal, care fuseseră îngrămădite aici de-a lungul anilor. Frode se destinse puțin, ridicând capul, întinzându-şi picioarele şi spatele, permițându-şi să se îndrepte doar atât cât să restabilească circulația la nivelul extremităților. Simțea furnicături în picioare şi în degete, furnicături şi ace, în timp ce țesutul muscular amorțit începea, cu greu, să se trezească din nou. Avea să aibă nevoie de utilizarea completă a picioarelor, ştia asta, în cazul în care trebuia să alerge din nou.

Spera că nu se va ajunge la asta. Alergase deja destul în seara asta, deşi cu siguranță era mai bine decât alternativa. Începuse cu câteva ore în urmă. Cu câte ore? Nici măcar nu era sigur. Tocmai terminase de îndepărtat computerul de zbor de pe nava lui Dranok şi îl dusese în atelier pentru a face câteva diagnostice de bază. În tot acest timp, mintea lui inconştientă se frământase cu problema modului în care avea de gând să se ocupe de semnătura termică venită de la nava necunoscută care se îndreptase direct spre hangarul de aterizare de pe Odacer-Faustin.

Să-l informeze pe Darth Scabrous, sau să nu-l informeze – aceasta fusese întrebarea la care meditase atunci când o palmă însângerată plesnise şi scârțâise pe geamul cabinei de control. Scos din gânduri, Frode se ridicase şi se întorsese exact la timp pentru a vedea *ceva* – poate că fusese cândva om – încercând să smulgă trapa de la cabină. Chipul acela părea desprins dintr-un coşmar, o mască gri şi rânjită: bucăți întregi de piele începuseră să se încrețească şi să se desprindă în jurul buzelor. Privindu-l, creierul lui Frode îşi aminti de un cadavru pe care el şi un alt mecanic îl găsiseră cândva în carlinga unui speeder pe care îl recuperaseră. Doar că ochii acestui cadavru erau larg deschişi şi se holbau la el cu înfometare.

Dacă s-ar fi oprit şi s-ar fi gândit măcar o clipă, Frode ar fi fost deja mort. Din fericire pentru el, gânditul profund nu era tendința lui naturală – prima lui reacție a fost să fugă. Îşi eliberă un picior şi lovi în placa frontală de deasupra panoului de instrumente al cabinei. Plexiul se desprinse şi el ieşi alunecând, pornind spre hangar şi alergând mai repede decât alergase vreodată în viața lui. Hangarul era în mare parte gol şi prezenta posibilități foarte limitate de protecție. Urmându-şi instinctul, se repezi spre cea mai apropiată navă – crucişătorul cu care sosiseră cei doi vânători de recompense condamnați – Dranok şi Skarl – şi urcă în viteză pe rampa de aterizare încă extinsă, întorcându-se pentru a o închide în spatele său.

Frode pilotase ceva nave înainte să devină mecanic, iar aceasta părea un vehicul de evadare la fel de bun ca oricare altul. Orice ar fi fost *chestia* care încercase să-l atace, nu avea intenția să rămână să lupte cu ea. Nicio slujbă nu merita aşa

ceva. Începuse să pornească nava, gata să activeze computerul de zbor, şi îşi dădu seama de greşeala sa. Gaura din panoul de instrumente îl privea ca o gură goală.

Nu, gândi el, amintindu-şi de componentele pe care le smulsese cu atâta entuziasm cu doar o oră şi ceva în urmă. Computerul de zbor era încă pe tejgheaua din cabina lui şi nu putea zbura fără el, aşa cum nu putea nici să...

Chestia ateriză pe cabina de pilotaj din faţa lui, rânjind hidos, şi începu să lovească şi să zgârie oţelul transparent. Frode ţipă. Nu se putu abţine. Nu credea că mai ţipase vreodată atât de tare în viaţa lui, cu siguranţă nu în viaţa lui de adult, dar teroarea îl străbătea acum în valuri mari, largi şi frenetice. Se simţea ameţit de ea.

Şi apoi văzu ceva mai rău. Afară, hangarul se umplea de morţi vii.

Studenţii Sith – Frode îşi dădu seama abia acum cât de mult îi ura cu adevărat – se târau în direcţia navei din toate părţile, tresărind şi împleticindu-se, şi clătinându-se înainte, cu gurile deschise în rânjete mari. În spatele lor, o *chestie* mare şi cu lujere care părea un copac viu, trăgea spre el o plasă lungă de rădăcini şi ramuri negre şi picurătoare. Ochii lui reflectau doar nebunie. În timp ce Frode – care nu pusese nici măcar o dată piciorul în biblioteca academiei şi nu ar fi recunoscut niciodată rămăşiţele infectate ale curatorului ei arboricol – stătea ghemuit în cabina de pilotaj, unul dintre braţele ramură se ridicase şi plesnise hubloul din oţel transparent. Îl lovise suficient de tare încât, pentru o secundă, Frode aproape crezu că auzise hubloul crăpând. Imposibil, dar...

Atunci fugi înapoi în partea din spate a navei, coborî pe o rampă, trecu printr-o trapă, până când aterizase aici, în cel mai sigur loc pe care îl putuse găsi, în compartimentul contrabandiştilor. Se făcuse colac aici, şi nu se mai mişcase de atunci...

— Pergus?

Se ridică puţin, nesigur dacă auzise vocea sau pur şi simplu şi-o imaginase. Nu era o persoană deosebit de imaginativă, iar vocea – una feminină – părea foarte reală. După o clipă, îşi dădu seama că venea de la comunicatorul montat deasupra capului său. Frode se ridică şi apăsă pe microfon.

— Pergus?

— Cine eşti? întrebă el cu voce tare. De unde îmi ştii numele?

— Sunt Kindra.

— Cum se face că te pot auzi...

— Forţa, Pergus. Eşti acolo sus. Ştiu asta.

Frode ascultă vocea. Era ceva neliniştitor în ea, ca şi cum Kindra – oricine ar fi fost ea – se străduia din răsputeri să pară calmă şi relaxată, ca şi cum nimic nu era în neregulă. Dedesubt, însă, detectă un curent puternic de... ce anume?

Frică? Teroare?

— Unde eşti? murmură el.

— În hangar, spuse vocea. Ieşi afară. Scoate-mă de aici.

— Cum rămâne cu *chestiile* alea? Nu sunt încă acolo?

Nu urmă niciun răspuns. Se întrebă dacă nu o mai auzea vorbind din cauză că i se întâmplase ceva.

— Kindra?

— Doar... deschide trapa navei, Pergus. Deschide-o şi lasă-mă să intru. Voi fi rapidă. Vom zbura amândoi de aici împreună. Nu putem rămâne aici. Dar grăbeşte-te. Sunt chiar afară.

— Nu pot, spuse el. Am scos calculatorul de zbor al navei... nu poate naviga fără el. Nu am zbura nici trei kilometri pe vremea asta. Ne vom prăbuşi înapoi în zăpadă.

— O să... O să ne ajut pe amândoi. O să scăpăm cumva, promit. Te rog, Pergus. Doar... lasă-mă să intru... te rog. Grăbeşte-te.

Frode făcu o grimasă. Unul dintre motivele pentru care se aventurase până la capătul îndepărtat al galaxiei fusese norocul său nefast cu femeile, mai precis incapacitatea sa de a le refuza ceva. Şi totuşi, iată-l din nou aici. Urându-se deja, se ridică în interiorul compartimentului de depozitare, ridică placa de oţel şi se târî până la rampa principală de aterizare. În realitate, nu era sigur de ce o făcea. Ştia că nu era bine – cu siguranţă era ceva în neregulă cu faptul că trebuia să deschidă trapa – dar vocea, rugăminţile fetei, disperarea ei, îl motivau să înainteze, îl atrăgeau într-un mod pe care nu-l putea înţelege, şi poate că ea îi putea ajuta să iasă de aici, poate...

Forţa. O voce slabă a raţiunii răsună în el, de undeva din adâncul disperat al propriului sine. *Foloseşte Forţa asupra ta, pentru a-ţi manipula acţiunile*. Şi, deşi ştia că era adevărat, tot nu reuşea să reziste. Ajunse la trapa principală, îşi puse mâna pe pârghie şi o împinse înainte.

— Uite, începu el, nu cred că asta e...

Şi se opri. Dincolo de trapă, hangarul era complet întunecat.

Frode se ţinea de peretele etanş din spatele lui, cu pupilele dilatate, încercând să distingă chiar şi cele mai vagi forme, dar fără succes. Era ca şi cum ceea ce se afla acolo, afară, ar fi distrus luminile şi ar fi smuls curentul, îngropând spaţiul vast din jurul lui într-o beznă totală.

Dar îi putea auzi. Ţinându-şi respiraţia, putea auzi sunetele multor trupuri care se înghesuiau unul lângă altul, sunetul umed şi pătat al umerilor, braţelor şi torsurilor lor aglomerate în întuneric. Nu respirau, dar scoteau zgomote goale şi răguşite care ar fi putut fi o încercare obscenă de a vorbi.

Apoi, în jurul lui, săbiile de lumină începură să se aprindă. Se activau individual sau în grupuri, cu lamele de lumină roşie zumzăind, cu zecile, agitându-se în sus, frământând aerul cu un bâzâit jos, oscilant, care îi zgudui lui Frode molarii din fundul gurii. Ochii lui începură să se adapteze şi, în cele din urmă, începu să distingă în strălucirea lamelor feţele înfometate ale studenţilor morţi care stăteau în picioare, cu expresii goale pe feţe, cu ochi sumbri şi răpitori mijiţi la el. Pe buzele lor strălucea saliva. Voma roşie uscată le mânjea dinţii şi buzele.

Nu, gândi Frode. *Oh, nu.*

Privindu-le pe toate, simţi că ceva în interiorul lui se dezlănţuie, se transformă în lichid şi i se întoarce în stomac, ceva abstract şi în acelaşi timp teribil. Oriunde se uita, dungile stacojii continuau să se încrucişeze unele peste altele, răsărind în toate direcţiile, ca şi cum ceva îşi croia drum din întuneric şi întunericul sângera.

Şi, uitându-se mai atent, o văzu pe fată. Stătea în picioare în partea de jos a pasarelei, în mijlocul unei închisori de lame roşii, înconjurată de cadavrele în putrefacţie ale colegilor ei, mâinile lor prinzându-i braţele şi picioarele, şi ţinând-o captivă. Săbiile se încrucişau în faţa ei şi pluteau deasupra capului ei, imobilizând-o. Una dintre *chestii* avea gura deschisă apăsată pe gâtul ei gol. Dinţii altuia erau dezveliţi şi gata să atace o mică parte expusă a umărului ei. Un al treilea şi un al patrulea stăteau în picioare aşteptând în spatele ei, cu fălcile deschise atât de larg,

încât aproape că părea să fi putut să-i devoreze întregul cap dintr-o singură muşcătură uriaşă, mistuitoare.

— Am făcut ceea ce ați vrut! strigă Kindra la ei. A deschis rampa! Acum dați-mi drumul! Lăsați-mă...

Chestiile se năpustiră asupra ei, lamele roşii tăind-o în bucăți în timp ce o ei sfâşiau cu dinții. Chiar şi din locul în care se afla Frode, zgomotele de sorbire erau puternice şi suculente, ca sunetul cuiva care muşcă dintr-un măr deosebit de copt. Câteva dintre cadavre se desprinseră din grup şi începură să urce fulgerător spre trapa deschisă, chiar în momentul în care Frode o închise din nou.

Se hotărî că, până la urmă, putea pilota nava şi fără computerul de zbor.

Capitolul 39
Jos, în adâncuri

Zo se trezi cu o bandă strânsă de durere pe piept şi pe umeri, răsucindu-i-se în articulații ca sticla măcinată. Când încercă să îşi schimbe poziția pentru a atenua durerea, îşi dădu seama că nu se putea mişca deloc. Locul în care zăcea se afla pe fundul unui puț adânc, cu pereții înalți, de culoarea onixului, care străluceau cât vedeai cu ochii, într-o întindere insondabilă de negru sticlos. Capul i se întoarse. Îşi dădu seama că fusese legată de o lespede mare de piatră cu benzi late de piele şi inele de fier care îi traversau pieptul şi se înfăşurau peste încheieturile mâinilor şi gleznele ei, fixându-le în poziție.

Torțele ardeau de o parte şi de alta a ei – şiruri de sute de torțe, care duceau în sus, pâlpâind peste pereți – strălucind peste liniile mici şi ornamentate de scripturi şi filigrane care se mişcau ca nişte rânduri de coduri de programator. Inspiră, tuşi puțin şi încercă să adune umezeala pe dosul limbii. Aerul de aici avea un gust metalic, prăfuit şi foarte vechi. Era ca şi cum ar fi inhalat printr-o gaură dintr-o tăbliță de piatră arhaică. Seva uleioasă de la torțe se scurgea pe podea în jurul ei, iar fumul negru şi unsuros care se ridica din flăcările lor nu făcea decât să-i facă gâtul să se simtă şi mai uscat. De undeva din spatele ei, auzi mişcare, zgomote de paşi şi clinchetul moale al unor obiecte aranjate în afara vederii ei periferice.

— Uită-te în sus, răcni vocea lui Scabrous.

Zo se întoarse şi îşi mişcă gâtul, străduindu-se să-şi încline capul cât îi permiteau curelele. Lordul Sith privea în jos. Procesul de descompunere se accelerase drastic de când îl privise ultima oară. Boala îi cuprinsese acum complet fața, transformând-o într-o supă gelatinoasă şi informă din care doi ochi injectați cu sânge o priveau cu o căutătură teribilă. Fâşii cenuşii de cartilagii tremurau de pe osul expus al craniului, iar când vorbea, vedea cum tendoanele se legănau în interiorul gâtului său. Ținea în mână o sabie. Nu o sabie de lumină, ci o sabie Sith adevărată. Lama sa strălucitoare părea să fi fost forjată din acelaşi durotel negru ca şi pereții din jurul lor şi se întindea la fel de lungă ca brațul lui Scabrous.

Când Lordul Sith o ridică, Zo îşi dădu seama că desenele de pe pereții gropii fuseseră redate pe toată lungimea lamei, rânduri mari şi spinoase de scrieri şi inscripții care străluceau în lumina torțelor. Arma rezultată părea aproape să se estompeze şi să se contopească cu mediul înconjurător, muchia sa letală strălucind şi dispărând din nou în timp ce Lordul Sith o învârtea deasupra capului.

— Sabia asta, zise Scabrous, i-a aparținut lui Darth Drear. A fost făcută doar pentru el, pentru a-i asigura nemurirea. Aşa că astăzi, în conformitate cu moştenirea lui, o voi folosi pentru a-ți tăia inima vie şi o voi devora în timp ce tu priveşti.

Zo încercă să răspundă – fără să ştie ce ar putea spune – dar nodul din gât îi blocă orice sunet. Teroarea, strălucitoare şi incontrolabilă, se fixase asupra minții ei conştiente, iar ea nu se putu opri din a se holba la sabie. În acel moment, nimic din trecutul ei, din antrenamentul sau din aspirațiile ei pentru viitor nu-i părea la fel de real ca lama, ca ecuația geometrică incontestabilă care îi lega tăişul de carnea ei.

Hestizo... Nu mai putea face nimic. Sabia căzu.

Capitolul 40
Muncă umedă

— Este unul în spatele acelui zid, spuse Tulkh. Îl vezi?

HK pivotă fără ezitare, trăgând două rafale rapide spre *chestia*-Sith cu gura deschisă, în timp ce aceasta venea de după colțul din fața lor, cu brațele deschise. Se prăbuşi țipând.

— E rândul tău, răspunse HK. La stânga ta.

Whiphidul se întoarse şi îşi aruncă sulița în spațiul dintre clădire şi statuia care se ridica în fața ei. O clipă mai târziu, un student Sith se năpusti, cu sulița înfiptă în piept, răcnind spre ei până când Tulkh îi trase o săgeată în cap.

— Frumos lucrat, spuse droidul, dar încă mai vine.

Cu un mârâit, Tulkh înaintă şi îl ridică pe elevul Sith de sulița care-i atârna între coaste. Ridicându-l complet de pe picioare, îl răsuci în lateral şi îl lovi în zidul de piatră de lângă ei. Vârful suliței se desprinse, iar el folosi marginea zimțată a acesteia pentru a smulge capul creaturii.

Apoi ținu capul la capătul suliței, oferindu-l droidului.

— O amintire?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat cu *Nu, vă mulțumesc, domnule*?

Droidul se uită la el.

— Uită-te în spatele tău, spuse el cu ironie. *Domnule*.

Tulkh se uită înapoi la zona structurii unde tocmai decapitase *chestia*-Sith. Pământul începuse să tremure. Văzu o străfulgerare de mişcare în interiorul trapei întredeschise – ceva mare – şi auzi un țipăt... un mare torent de țipete gâlgâite. Nu semăna cu cele pe care le auzise înainte. Dar mirosul îi era hidos de familiar.

— Ai grijă, spuse el. O să fie rău.

Primul tauntaun strigoi ieşi la atac, spărgând complet uşa trapei cu corpul său. De aici, Tulkh putu vedea că jumătate din cavitatea toracică îi fusese smulsă, iar rămăşițele organelor interne îi zvâcneau pe coaste. O mare parte din cap dispăruse şi ea, dar încă țipa în timp ce se arunca spre ei. Ochii îi erau înceţoşați şi rozalii, ca laptele amestecat cu sânge.

— Arde-l, spuse Tulkh.

Aruncătorul de flăcări al droidului vui peste terenul deschis, iar vânătorul de recompense văzu cum pielea unsuroasă a şopârlei de zăpadă prinse viață în flăcări. Urlând, *chestia* se învârti, călcând cu furie, rostogolindu-se în zăpadă, încercând să stingă focul, iar HK trase în ea, făcându-i carcasa bucăți.

— Ai ceva mai mare decât laserele? întrebă Tulkh.

— Gloanțe de mortier. De ce?

Whiphidul dădu din cap înapoi spre grajdul deschis. Turma de tauntauni infectați ieşea deja în trombă, o jumătate de duzină sau mai mulți, toți producând acelaşi zgomot indefinibil. Cel din frunte avea o gaură deschisă în coaste, marginile zdrențuite ale rănii tremurând în timp ce galopa, astfel încât gaura se deschidea şi se închidea ca o a doua gură. Ceva era în neregulă cu partea superioară a trunchiului...

Tulkh putea vedea ceva greu care se zvârcolea în interiorul burții şopârlei de zăpadă. Îşi trânti sulița în ea, iar *chestia* explodă într-un val gros de lichid. Din interior, forma plină de sânge a unui student Sith se revărsă în zăpadă. *Chestia*-Sith se ridică în picioare rânjind de sub pânza lipicioasă de sânge care îl acoperea, îşi scutură violent capul dintr-o parte în alta şi țipă. Tulkh îl străpunse cu sulița pe studentul Sith, înfingându-i corpul înapoi în carcasa şopârlei de zăpadă şi fixându-l de coloana vertebrală a *chestiei*-animal. Apoi se uită înapoi la droid.

— Se ascund în interiorul tauntaunilor, strigă el. Ei...

Metalul dur al brațului lui HK se roti înapoi şi îl împinse, cu destulă forță pentru a-l trânti la pământ în zăpadă, chiar în momentul în care un glonț alunecos de scuipat însângerat zbura din gura tauntaunului infectat. Încă un centimetru la dreapta şi l-ar fi lovit pe Tulkh direct în ochiul deschis; aşa, proiectilul de mucus i se lipi de partea laterală a capului şi se agăță acolo, atârnând, Tulkh văzu cum botul îmbibat de sânge al animalului se încrețea, adunând un alt proiectil.

— Sunt renumiți pentru ținta lor, spuse droidul.

— Mulțumesc.

— Îți sugerez un alt plan.

— Sunt mai rapizi decât noi.

Tulkh văzu ceilalți tauntauni strigoi din spatele celui pe care îl eviscerase, cu piepturile şi burțile lor umflate şi bombate de studenții Sith ascunşi înăuntru. Deja îşi putea imagina cum ar fi fost, şopârlele de zăpadă izbindu-se în spatele lui cu cincizeci de kilometri pe oră, doar pentru a-şi ejecta pasagerii flămânzi deasupra lui.

— Ai vreo idee?

— Doar una, spuse droidul.

Deja țintea. O clipă mai târziu, cartuşul de mortier al lui HK zbură direct în centrul turmei. De aproape, raza sa de explozie de douăzeci de metri era o privelişte de admirat, chiar şi pentru Tulkh, care mai văzuse de multe ori rezultatul final al unor astfel de arme. Îşi protejă ochii în timp ce bucăți şi fragmente de grăsime rece de tauntaun, carne de om şi oase căzură peste ei.

— Mai este ceva ce putem ucide? întrebă droidul.

— Pe noi înşine, dacă nu ne mişcăm.

HK se întoarse să privească peisajul în care se aflau. Ceva din interiorul procesorului său scotea un zgomot mic, constant, ca şi cum ar fi procesat evoluțiile recente sau ar fi experimentat o amintire. Când vorbi din nou, vocea îi era lipsită de grabă, aproape introspectivă:

— Ți-am spus cât de mult urăsc Sithul pentru că m-a înrobit aici atât de mult timp?

— Doar de vreo douăzeci de ori.

Tulkh făcu un pas în jurul posteriorului tauntaunului care încă se zbătea, admirând cu nesaț articulația expusă a şoldului. Ca trofeu, ar fi fost un bun accesoriu pentru colecția sa, dar va trebui să rămână aici. Apoi suspină.

— Să mergem.

Se întoarseră şi începură să meargă. Blana Whiphidului era umedă şi murdară din cauza zăpezii care i se agăța de marginea capului în şuvițe groase şi lipicioase care îi făceau carnea atât umedă, cât şi amorțită. Era epuizat şi distras şi mai mult decât pregătit să plece de aici. Nici el, nici HK nu băgară în seamă globul sângeriu şi gelatinos de spută de tauntaun infectat pe care şopârla de zăpadă îl lansase spre el,

dar era încă acolo, încă se scurgea constant pe partea laterală a frunții, făcându-şi drum spre colțul ochiului.

Ajungând la *Mirocaw*, Tulkh văzu ceva care îl opri în loc. Mai era o navă – una pe care nu o recunoscu – prăbuşită la vreo patruzeci şi ceva de metri de a sa, cu nasul zdrobit, pe jumătate înfipt în zăpadă.

HK emise un semnal sonor:

— E nava lui Dranok.

— A cui?

— Un alt vânător de recompense.

— Ce caută tocmai aici? întrebă Tulkh.

— Conform scanărilor mele, nu există forme de viață la bord, spuse droidul. Dar…

— Lasă-mă să ghicesc. Whiphidul îşi ridică sulița. Recepționezi o citire pozitivă în nava mea.

— De unde ai ştiut?

Tulkh arătă spre urmele care duceau pe zăpada din fața lor, de la nava prăbuşită la a sa.

— Haide, murmură el. Se pare că avem cel puțin un pasager clandestin de aruncat afară înainte să plecăm de aici pentru totdeauna.

Capitolul 41
Sfârşitul lumii

Scabrous învârti sabia Sith, coborând-o. La prima tăietură, lama străpunse îmbrăcămintea exterioară murdară şi pieilea de animal pe care Zo le purta de la sosirea ei aici, expunând pielea goală. Ea se uită în jos şi văzu tăietura puțin adânc pe care sabia i-o crestase în carne, o dungă palidă de durere, devenind roşie pe măsură ce se umplea de sânge. Scabrous rânji la ea, privind în jos la rană, salivând de fapt acum, în timp ce ridica sabia pentru a doua oară, mult deasupra capului său, apucând mânerul cu ambele mâini pentru a avea un control maxim, înclinând vârful direct spre pieptul ei. Ochii i se roteau nebuneşte, complet pierduți de *Boala* care îl cuprinsese. Zo deveni rigidă, trăgând de curele, ştiind chiar şi atunci când o făcea că nu avea cum să se desprindă.

Nu cu muşchii, Hestizo. Întinde-te cu Forța.

Era aceeaşi voce care o strigase cu doar o clipă înainte. Ea trase aer în piept şi rămase absolut nemişcată, închizând ochii, abandonându-şi mintea momentului, astfel încât timpul însuşi păru să se umple de nemişcare, devenind în jurul ei ca nămolul. Iar când îşi ridică din nou brațele, de data asta într-o singură mişcare lină, legăturile se desprinseră sub ea – era ca şi cum ar fi trecut prin curelele de piele fără să opună nici măcar o urmă de rezistență. Încheieturile i se ridicară spre exterior, iar trunchiul şi picioarele i-au fost brusc, şocant de libere.

Ridicându-se brusc, Zo îşi balansă corpul într-o parte a lespezii.

— Nu! răcni Scabrous din partea cealaltă, cu lama încă ținută deasupra lui.

Vocea îi era stridentă şi, în timp ce striga, Zo îşi dădu seama că auzea două voci, una formând cuvintele în urechea ei, în timp ce cealaltă emitea țipătul pătrunzător din mintea ei.

— Nu o vei face! Nu vei îndrăzni!

Ea se dădu mai în spate. Era pentru prima dată în picioare iar limitele templului în care se afla abia acum începeau să i se pară evidente – o încăpere alungită, centrată pe altarul de sacrificiu, podeaua de piatră de sub ea fiind plină vase în care ardeau focuri. Bălțile de apă puțin adâncă licăreau acum în lumina schimbătoare a focului. Lordul Sith o atacă, înclinând sabia în jos, lama trecând pe lângă ea atât de aproape încât Zo auzi oțelul şuierând prin aer, sfâşiind moleculele din legăturile lor. Se izbi de perete şi se întoarse cu o viteză bolnăvicioasă, amețitoare, tăind în lateral spre ea.

Hestizo, sunt eu...

Era din nou vocea din capul ei, cea pe care încă nu putea să o identifice, deşi cuvintele continuau să plutească prin mintea ei, rezonând în afară, precum valurile într-un iaz. Chiar în timp ce se arunca din nou înapoi, colțul templului apăsându-i spatele, astfel încât nu mai avea literalmente unde să se ducă, o auzi strigând.

Hestizo...

Unde eşti? strigă mintea ei. *Cine eşti?* O posibilitate îndepărtată, sălbatică, dar cumva imposibil de ignorat, izbucni în mintea ei. *Rojo? Tu eşti?*

— Gunoi Jedi.

Scabrous apăru în fața ei, ridicând sabia între ei, ruina lipicioasă a feței lui sclipind pe oțelul gravat. Înaintă pentru a-i administra lovitura de grație, dar în aceeaşi clipă o prăbuşire porni în spatele lui, răsunând asurzitor în templu, urmată de zgomotul de tinichea rostogolită al unui vas răsturnat. Lordul Sith se răsuci, cu sabia încă ridicată, cu buzele trase în spate, şi se uită fix la bărbatul care stătea în fața lui. Omul nici măcar nu se uita la Scabrous. Se uita la Hestizo.

— Treci în spatele meu, îi spuse Trace lui Zo. Acum.

Fără să mai aştepte nicio clipă reacția ei, sări în sus, făcând un arc de cerc şi aterizând pe podea în fața lui Zo, astfel încât se afla față în față cu Scabrous, privind direct în ochii Lordului Sith. Sabia sa de lumină pulsă la viață, cu lama zumzăind.

— S-a terminat.

Răspunsul lui Scabrous veni sub forma unui țipăt. Sabia Sith tăie în jos în mâna dreaptă, în timp ce mâna stângă se repezea după propria sabie de lumină. Se aruncă în față, cu ambele lame rotindu-se în fața lui, spre exterior, oțelul sclipitor şi energia pură de un roşu sângeriu biciuind împreună. Țipătul lung şi îngrozitor încă ieşea dintre fălcile întinse.

Încă de la prima lovitură, atacul său nu avu nicio artă, nicio dovadă de grație sau formă. Era deja prea târziu pentru asta, şi atât Trace cât şi Scabrous păreau să o ştie. Se atacară unul pe celălalt cu lovituri vicioase, tăind şi blocând, dând ocol în jurul locului liber de pe podea. De fiecare dată când săbiile lor se ciocneau, Zo simțea asta în scobitura pieptului şi în rădăcinile dinților. Îl privi cum sonda locurile slabe ale Lordului Sith, sau unde spera probabil că ar fi, dar Scabrous părea să anticipeze fiecare mişcare. Boala îl făcuse incredibil de rapid, insurmontabil de puternic. Pentru fiecare atac pe care fratele ei îl făcea, una dintre cele două lame ale lui Scabrous avea o reacție fără efort, ca şi cum ar fi cunoscut deja rezultatul duelului. Şi totuşi, dintr-un motiv oarecare, încă îi permitea lui Rojo să-l forțeze să se dea înapoi, prin templu, înapoi spre altarul de sacrificiu, mişcările lui fiind aproape eterice în spatele petelor constante de lame – albastră şi roşie şi cea din oțel – toate lovind aerul.

Scabrous era acum chiar în fața altarului, stând în fața lespezii unde o aşezase pe Zo pentru sacrificiul ei. Păşea cu lejeritate printre vasele cu foc, chiar şi pe lângă cel pe care îl răsturnase Rojo atunci când aterizase în încăpere, manevrând fără nici cel mai mic efort pe lângă flăcările care se ridicau acolo unde focul începuse să se extindă, cățărându-se pe peretele negru, cu vârfuri şi limbi portocalii care pâlpâiau în sus, înălțându-se. Zo îl privi pe fratele ei cum împingea din nou în față, menținând duelul strâns şi de aproape, dar acum Lordul Sith nu mai făcu nicio mişcare pentru a se retrage. Chiar şi în timp ce continua să devieze lama lui Trace, buzele lui se mişcau. Zo nu putu desluşi ce spunea, iar când Rojo îşi ridică sabia pentru un atac final, văzu că Scabrous nu doar zâmbea, ci chiar râdea. Trace coborî din nou sabia, într-o ultimă lovitură, cea de grație, care trebuia să termine definitiv lucrurile între ei. Chiar atunci, Scabrous ridică mâna şi făcu un gest, o mişcare mică şi nesemnificativă a degetelor în direcția sabiei lui Trace. În spațiul de deasupra brațului său există un uşor tremur al aerului. Şi sabia lui Trace se stinse.

— Chiar credeai, spuse Scabrous, că, după toate astea, aş avea încredere în rezultatul unui duel?

Trace nici măcar nu se obosi să se uite la sabia dezactivată din mâna lui. O aruncă într-o parte şi pivotă înapoi când lama lui Scabrous tăie spațiul deschis în care se aflase cu o fracțiune de secundă mai devreme. Lama roşie se izbi de podea,

scuturând-o sub picioarele lui Trace. Totul mersese prost. Lordul Sith îi întinsese o capcană, iar el intrase direct în ea.

Scabrous se îndreptă spre el, triumfător acum. Rămăşiţele ochilor săi erau uriaşe şi moarte, bombate în orbite. La început, păru că va ţipa din nou. Dar când vorbi, vocea lui era ciudat de melodioasă, părând aproape că toarce.

— Spune-mi o poveste, Jedi. Spune-mi despre Forţă şi cum leagă ea totul împreună. Zi-mi cum protejează lucrurile bune şi sacre din viaţă. Buzele Lordului Sith se retraseră pentru a-şi arăta toţi dinţii. Spune-mi toate minciunile tale.

Trace ridică o mână. Intenţionase să facă să leviteze în aer altarul de piatră din spatele lui Scabrous – probabil că putea să-l întoarcă şi să-l arunce peste Sith suficient de repede încât acesta să nu aibă timp să reacţioneze. Dar Scabrous sări înainte cu sabia de lumină, iar când Trace se mişcă să se ferească, se duse direct în lama sabiei Sith care îl aştepta. Jediul privi în jos şi văzu lama străpungându-l. Simţi o imponderabilitate ciudată trecând peste el, ca şi cum gravitaţia din încăpere ar fi fost suspendată, ca şi cum – ridicându-şi picioarele de pe podea – s-ar fi putut dematerializa complet. Când privi din nou în jos, tot ce putu vedea era sângele.

Zo îl privea pe fratele ei atunci când lama lui Scabrous îl lovise. Trace se dădu înapoi, clătinându-se pe picioare şi când se întoarse spre ea, văzu că fusese tăiat de la gât până la burtă.

— Nu. Sunetul ieşi gâtuit. Nu.

Trace se împletici din nou, luptându-se să se ţină pe picioare. Rana din abdomenul lui era chiar mai adâncă decât crezuse ea la început, revărsând tot ce mai rămăsese din viaţa lui. Din locul în care se afla, putea să vadă rămăşiţele de intestin subţire ieşind de sub coastele lui. Obrajii lui Trace deveniseră albicioşi.

Sângele băltea pe podea între picioarele lui, iar el alunecă şi căzu, mai întâi în genunchi, apoi pe spate, unde rămase nemişcat în faţa ei. Arăta ca un dansator pentru care orice muzică se oprise definitiv. Întinse o mână spre ea.

— Zo…

Şi apoi nimic.

Nu. Nu. Nu. Nu.

— A fost uşor, mârâi Scabrous şi se întoarse spre ea. Tu urmezi.

Zo clătină din cap. Nu avea să se întâmple aşa, voia să spună, nu trebuia să se termine aşa. El nu avea dreptul să câştige.

Dar Scabrous se îndrepta greoi spre ea, înconjurând balta de sânge şi gaura din podea. Ultimele rămăşiţe de umanitate i se scurseseră de pe faţă, iar acum era un schelet care se bălăngănea, o *chestie* asemănătoare cu cele care căzuseră din turn. Când deschise din nou gura ca să vorbească, tot ce putu face a fost să ţipe.

Transformarea lui era completă.

Hestizo…?

Închise ochii şi auzi din nou vocea aceea, sunând din ce în ce mai stabilă, ca un adormit care se trezeşte dintr-o comă profundă şi dezorientantă.

Eşti acolo? întrebă ea orhideea. *Eşti în viaţă?* Urmă tăcere, şi apoi: *…am simţit Boala atât de mult timp… am crezut că am murit…*

Nu mai contează asta acum, gândi ea. *Creşti.*

Hestizo, te rog…

Creşti.

Nu sunt sigură că sunt suficient de puternică pentru a…

CREŞTI, strigă Zo la orhidee, având nevoie mai mult decât orice să fie auzită. *CREŞTI. CREŞTI! DE DRAGUL FRATELUI MEU ŞI A TOT CEEA CE A PIERDUT, DE DRAGUL MEU, DOAR...*

Chestia-Scabrous se opri în loc.

Cutia putrezită a craniului său se înclină uşor într-o parte, ca şi cum tocmai ar fi auzit un sunet necunoscut, o voce strigând dintr-o încăpere îndepărtată. Cu o mână noduroasă, cu oasele ca ghearere, se întinse şi îşi apucă urechea stângă, băgând degetul în interior şi tresărind la rezultatul obținut.

Zo putu vedea ceva în interiorul urechii sale cenuşii – doar puțin. Dar fu suficient. Ceva se afla acolo, înăuntru. Şi era verde.

Chestia-Scabrous făcu un ultim efort de a vorbi. În aceeaşi clipă, un fior brusc şi strălucitor de durere țâşni pe rămăşițele demolate ale feței sale, ca o sclipire de lumină dintr-o oglindă spartă. Apoi capul – întreaga parte superioară a corpului – se aruncă în față. Mâna sa dreaptă se deschise, eliberând sabia Sith, lăsând-o să cadă, să zdrăngăne pe podeaua de piatră. Când *chestia* se trânti într-o parte, Zo văzu lujerul subțire şi verde care îi ieşea din ureche, răspândindu-se în jos pentru a urma linia mandibulei sale expuse. Gura i se deschise. Chiar dincolo de dinți şi de limbă, ea văzu o altă sclipire de verde, mai întunecată, mai groasă, o tulpină care se ridica în partea din spate a gâtului. *Chestia* care fusese cândva Darth Scabrous începu să se convulsioneze, producând acum nu un țipăt, ci o tuse gâlgâită şi înecăcioasă, ca şi cum ar fi vrut să expulzeze tot acel verde, să-l scoată afară, dar tulpina nu făcu decât să crească şi mai mult, întinzându-se spre exterior peste rămăşițele limbii sale. Un al doilea lujer țâşni alături, coborând peste bărbie. Când capul lui Scabrous se dădu înapoi, Zo văzu lujerul care se întindea în jos, ieşind din nara stângă. Începu să se întindă drept în afară – având un aspect ciudat de curios – cu o singură petală în vârf, ca o mână minusculă întinsă spre cer. Era un boboc de orhidee.

Chestia-Scabrous căzu în genunchi în fața ei, lângă trupul lui Rojo Trace. Nu mai scoase niciun sunet, nici măcar un şuierat răguşit. Tâmplele îi erau umflate acum, unduindu-se cu ceea ce păreau a fi vene, doar că umbrele venelor se mişcau sub ceea ce mai rămăsese din pielea sa, ondulându-se şi contorsionându-se în jurul orbitelor ochilor. Mâinile i se deschideau şi se închideau la întâmplare pe lângă el. Scabrous scoase un scâncet moale, sughițat. Jumătatea dreaptă a craniului i se umflă, pielea despicându-se.

Creşti, îi spuse Zo orhideei, încă o dată, dar nu mai era un ordin sau chiar o instrucțiune, ci doar un cuvânt. *Creşti*.

Lordul Sith se uită fix la ea, singurul ochi rămas umplându-i-se de sânge. Buzele i se încrețiră, se contractară şi rămaseră nemişcate. Apoi, craniul îi explodă într-un mănunchi gros de lujere. Cadavrul se prăbuşi, brațul drept căzând fără oase pe podea, în timp ce brațul stâng rămase băgat sub el într-un gest de falsă protecție. Când Zo se uită din nou la *chestie*, îi văzu doar gâtul tăiat, plin de o viață floral nebună, zeci de flori mici şi negre erupând în mijlocul cutiei distruse a craniului *chestiei*. Lujerele se întindeau deja spre ea, țipând şi şuierând în mintea ei.

Nu le poți reține, spuse orhideea. *Le pot face să crească, dar nu le pot controla...*

Zo clătină din cap.

— Pot eu.

Şi întinzându-se, luă de jos sabia Sith. Florile țipau în timp ce le tăia, brațele *chestiei*-Scabrous încă bâjbâind orbeşte după ea în timp ce învârtea sabia, podeaua

de sub ea fiind plină de muguri şi petale negre. Călcă pe ele fără discernământ, strivindu-le sub picioare în timp ce forța *chestia*-Scabrous să se retragă spre perete, cu sabia încă învârtindu-se până când fiecare lujer fu tăiat până la gât.

Asta e pentru Rojo, gândi ea, şi înfipse sabia Sith în trunchiul *chestiei* care se numise cândva Darth Scabrous, împingând-o înăuntru cât de tare putu cu ambele mâini, până în peretele negru din spatele lui, imobilizându-l acolo.

Corpul Lordului Sith mai tremură o dată.

Zo se dădu înapoi, cu părul atârnându-i pe față, cu pieptul în flăcări, încercând să-şi recapete respirația. Brațele îi atârnau în lateral, moi şi epuizate.

Căldura pocni în spatele ei, flăcările portocalii de la vasul răsturnat răspândindu-se de-a lungul părții îndepărtate a zidului. Plămânii ei nu erau singurii care ardeau. În mintea ei, orhideea scotea sunetele enervate de pocnituri, avertizând-o că trebuie să plece imediat. Începu să se îndepărteze de cadavrul fără cap al lui Scabrous dar acesta sări din nou spre ea, cu brațele întinse, smulgând sabia Sith pe jumătate din perete din cauza atacului său brusc. Cioturile verzi ale lianelor tăiate se înălțau din gaura din gâtul lui ca şi cum, împotriva tuturor şanselor, ar fi încercat încă să strige la ea.

Când mânerul sabiei îi lovi sternul, oprindu-i înaintarea, Zo apucă sabia de lumină a fratelui ei şi o porni, chiar în timp ce strigătul de furie îi izbucnea pe buze.

— Ajunge!

Tăie cu sabia peste trunchiul cadavrului, despicându-l curat în două, astfel încât partea inferioară a corpului căzu pe podea, în timp ce pieptul, brațele şi gâtul rămaseră prinse de perete. Tot țipând, nearticulat acum, tăie picioarele şi pelvisul, făcându-le bucăți, apoi îşi îndreptă atenția spre ceea ce rămăsese pe perete, lovind cu sabia lui Rojo înainte şi înapoi, reducând partea superioară a trunchiului la bucăți de carne fumegândă şi tremurândă. Abia când îşi dădu seama că nu mai putea literalmente să-l taie, dezactivă în cele din urmă sabia de lumină.

Apoi se uită prin templu. Focul se răspândise acum pe două treimi din podea şi încă mai creştea, flăcările ajungând la înălțimea umerilor, căldura unduind vizibil aerul. Începuse deja să se strecoare încoace, ca şi cum ar fi fost atras de petalele tăiate şi de secțiunile de lujere împrăştiate pe podea.

Ia-le, gândi ea. *Arde totul.*

Hestizo, murmură vocea orhideei în mintea ei, *îmi pare atât de rău. Am fost bolnavă şi nu am putut... Pur şi simplu nu am putut...*

Ştiu.

Aplecându-se, luă trupul fratelui ei în brațe şi îl ridică, apăsându-i obrazul rece lângă al ei. Închizându-i pleoapele, privi încet în sus, pe peretele aparent nesfârşit, spre promisiunea cenuşie şi slabă a luminii zilei.

Îmi pare rău.

Îi sărută obrazul, plângând puțin, şi îl eliberă, aşezându-l încet jos. Apoi se duse la peretele îndepărtat, trecându-şi mâinile peste el. Văzu din nou liniile de inscripții care fuseseră sculptate adânc în piatra neagră şi lucioasă, rând după rând, mergând până sus. Scabrous îi spusese că Darth Drear construise acest templu pentru a obține nemurirea, gravând pereții cu scrieri şi planuri care semnalau sfârşitul Jedilor. În schimb, avea să fie salvarea ei.

Prinzându-şi vârfurile degetelor în literele cizelate şi folosind cuvintele gravate ca puncte de sprijin, se trase în sus şi începu să urce.

Capitolul 42
Cățărându-se

La douăzeci de metri de vârf, îi văzu privind-o de sus.

Erau ghemuiți pe toate părțile deschiderii dreptunghiulare a gropii, ținându-se de margine, fețele lor privind în jos, cu ochii strălucitori şi flămânzi în lumina portocalie pâlpâitoare care strălucea de pe fundul gropii. Un lichid roz subțire se scurgea din gurile lor întredeschise.

Erau atât de mulți.

Pentru o clipă, Zo se opri şi rămase acolo agățată, tremurând, cu vârfurile degetelor amorțite şi sângerând de la nesfârşitul urcuş pe perete. Fiecare centimetru al corpului ei era ud de sudoare. Mâinile ei aveau acum crampe atât de puternice încât le simțea de parcă cineva îi bătuse cuie în articulații. Muşchii gambelor îi tremurau şi aveau spasme, implorând să se elibereze. Dacă nu ar fi fost Forța, ştia că nu ar fi ajuns niciodată atât de departe, dar acum, că vedea ce o aştepta sus...

Chestiile îşi deschiseră gurile ca unul singur şi țipară.

Zo se întoarse cu o grimasă, simțind cum aerul infect şi înfiorător al respirației lor trece peste ea în timp ce privea în jos, spre fundul gropii. Flăcările cuprinseseră acum vechiul templu al lui Drear, fumul ridicându-se astfel încât nu mai putea vedea trupul fratelui ei sau rămăşițele a ceea ce fusese cândva Darth Scabrous. Apoi privi din nou în sus.

Începuseră să se târască spre ea, cadavrele studenților Sith ai academiei de pe Odacer-Faustin coborând pe pereți în direcția ei cu viteză, de parcă ar fi fost muşte. Pofta de mâncare de pe fețele lor era inconfundabilă acum.

Hestizo, murmură vocea orhideei, *voi încerca să cresc în ele, voi încerca, dar când se vor ivi lujerii, nu cred că...*

Zo aprobă din cap o dată, sumbru. Nu mai era nimic altceva de făcut. Încercă să invoce Forța, căută acel sentiment de refugiu şi de pace care îl avusese chiar înainte să se elibereze de chingile de pe masă, şi găsi doar o absență amorțită, mută, ca senzațiile fantomatice ale unui membru amputat. Era prea preocupată, lăsând frica să o invadeze prea mult, şi nu se mai putea concentra.

Cea mai apropiată dintre *chestii* era acum aproape pe ea, cu gura desprinsă în aşteptare. Avea să țipe din nou, îşi dădu seama Zo, iar apoi avea să sară asupra ei. Începu să dea înapoi, iar degetele de la picioare îi alunecară din crăpătura din stâncă în care fuseseră prinse. Zo simți cum îi scapă de pe buze un oftat tăcut. Timp de o secundă amețitoare, cu stomacul micşorat, atârnă în vârful degetelor, cu picioarele zbătându-se în gol, incapabilă să găsească ceva de care să se prindă. *Chestia* care se târa în jos spre ea era acum suficient de aproape încât să o atingă, urgența turbată apărând pe fața sa stupidă şi moarte.

Hestizo, strigă orhideea, *Hestizo, nu te lăsa...*

Nu mă mai pot ține, nu mai pot...

Degetele îi alunecară şi simți că începe să cadă. În acelaşi moment, *chestia* sări în jos spre ea, agățându-se cu mâna stângă de inscripțiile sculptate în suprafața neagră şi lucioasă, în timp ce mâna dreaptă se legănă în jos pentru a o prinde de gât.

Ceva pocni în laringele lui Zo şi ea simți tensiunea rece şi alunecoasă a degetului mare şi a arătătorului care o strângeau de gât ca o clemă de fier, trăgând-o înapoi în sus.

Chestia țipă din nou, atât de tare încât chiar simți cum sunetul îi străpunge tâmplele, pătrunzând în craniul ei ca ceara caldă. Țipară cu toții, continuând să se târască în jos, umplând interiorul puțului lung cu trupurile lor în timp ce veneau spre ea, astfel încât ochii înlăcrimați ai lui Zo nu mai putură distinge suprafața în sine, nici cuvintele cioplite pe ea. Acum, peretele era doar un strat solid de carne tremurândă.

Chestia care o ținea de gât o legănă în sus cu o forță imposibilă, ridicând-o spre gura care saliva. Zo îşi aruncă mâinile în sus, un gest instinctiv de apărare, plesnind pielea rece a *chestiei* care se târa peste actualul ei atacator, probabil cu intenția de a ajunge la ea înainte să o poată face celălalt cadavru. Acesta o apucă de brațul drept; celălalt o apucă de cel stâng. Începură să o smucească înainte şi înapoi, brațele ei tresărind în articulații. Aici, la sute de metri deasupra rămăşițelor în flăcări ale templului lui Scabrous, urma să fie sfâşiată în bucăți.

Creşti...

Zo nici măcar nu fu sigură dacă orhideea, sau ea însăşi, fusese cea care gândise acel cuvânt, dar nu mai conta. Prin ochii aproape închişi, văzu lujerele verzi cum se apăreau din urechile lor, împingându-se din nări, dar tot era prea târziu.

Atunci fu momentul în care proiectilul de blaster veni de sus, făcând o gaură în perete. Când Zo îşi ridică din nou privirea, văzu clar. Era o lumină albă şi strălucitoare, atât de plină şi de intensă, încât îi făcu pleoapele să fie inundate de lacrimi, revărsându-se apoi şi pe obraji.

Ce...?

Un al doilea proiectil se izbi de perete, la câțiva metri mai sus, zguduind întregul puț. Zo îşi aruncă o mână în sus şi se prinse de marginea stâncoasă a craterului pe care îl lăsase în perete primul proiectil, zbătându-se până când avu ceva de care să se prindă cum trebuie. Lumina pulsa acum peste tot, umplându-i vederea, inundând-o de sus. Până când lovi al treilea proiectil, se târâse complet în gaura cioplită grosolan, îndesându-şi picioarele înăuntru. Groapa mare reverberă violent în jurul ei. Cadavrele cădeau de sus, scuturate de pe pozițiile lor şi se prăbuşeau în jos pe lângă ea, încă urlând, țipând, agățându-se unele de altele ca şi cum legătura infernală pe care moartea o făurise între ele ar fi putut cumva să le salveze.

Le privi cum se prăbuşeau în foc.

Întorcându-şi capul în sus, văzu câți mai rămăseseră – zeci, încă, dar se cățărau înapoi spre vârful gropii, ca să nu cadă.

Zo clipi. Ceva atârna în fața ei de sus, lung şi subțire.

Este o liană, gândi ea, *o altă liană, şi sper că nu voi mai vedea niciodată una.*

Dar nu era o liană.

Era un cablu de remorcare.

Capitolul 43
Sub tir

Zo se aplecă în față şi apucă cablul cu ambele brațe, strângându-l bine la piept, apoi îl înfăşură în jurul taliei şi îl legă stângaci, reuşind cumva să îl înnoade sub brațe. Nu avea încredere în degetele ei mutilate ca să mai apuce ceva, nici măcar pentru o secundă, chiar dacă viața ei ar fi depins de asta.

Se împinse cu picioarele, liberându-se în aer.

Căzu şi apoi coarda se întinse, strângându-se chiar deasupra sânilor ei, corpul ei atârnând, legănându-se dintr-o parte în alta ca un pendul în mijlocul puțului. Apoi, încet, simți că este ridicată spre luminile albe de sus. Zo îşi lăsă capul să se încline pe spate. Tresărind, cu pupilele micşorate împotriva strălucirii, putu doar să distingă forme vagi deasupra ei, dreptunghiuri alungite şi tuburi lungi despre care presupuse că făceau parte din tavanul bibliotecii.

Când ieşi din groapă, mintea ei înregistră mai multe lucruri deodată. Această porțiune a acoperişului fusese complet distrusă de explozie, expunând spațiul deschis şi puțul la intemperii. Zăpada sufla în jos printre razele de lumină albă – lumini de aterizare, îşi dădea acum seama. Ceea ce crezuse că era tavanul înalt era de fapt partea inferioară a unei nave spațiale, a cărei trapă era deschisă, iar frânghia de remorcare o trăgea în sus. După o clipă, o recunoscu.

Era *Mirocaw*.

În timp ce cablul o trăgea înăuntru, ceva se întinse din întuneric, iar Zo simți nişte gheare fixându-se pe umerii şi şoldurile ei, trăgând-o în sus. Brusc, îşi dădu seama că era prea slabă ca să mai lupte, prea obosită – indiferent ce făcuse efortul de a o trage afară, nu îi mai putea rezista.

— Treci aici, mârâi vocea lui Tulkh.

Zo îşi deschise ochii şi îl văzu pe Whiphid ghemuit înaintea ei, cu fața pe jumătate ascunsă în umbră. De cealaltă parte, un droid HK – îşi dădu seama că era valetul lui Scrabrous – se uita la ea cu acea privire curioasă şi analitică, unică pentru o inteligență artificială foarte dezvoltată.

— Pare să fie în regulă, spuse HK. Trebuie să îi fac o scanare de diagnosticare pentru a mă asigura că nu este infectată. Făcu o pauză, iar un mic panou de oțel i se deschise în piept, scoțând o seringă subțire. S-ar putea să înțepe puțin.

Să înțepe? Zo ar fi râs dacă nu ar fi fost atât de complet distrusă de teroare şi epuizare. După toate prin câte trecuse, abia dacă simți acul. Îi permise droidului să îşi extragă mostra de sânge şi, pentru o clipă, nu se auzi nimic în afară de zumzetul procesoarelor sale şi de zgomotul scăzut şi constant al turbinelor navei.

— Proba este curată, raportă HK respectuos. Nu este infectată.

Whiphidul nu spuse nimic, doar mârâi şi făcu gestul de ridicare din umeri al unuia care nu se aştepta la mai puțin, apoi se ridică şi începu să se îndepărteze.

Zo se ridică în coate.

— Tulkh? reuşi să spună. Vocea îi era răguşită; abia dacă putea să scoată mai mult decât o şoaptă care suna ca o zgârietură. Tulkh?

El se opri fără să se întoarcă, uitându-se încet peste umăr.

— Mulțumesc.

Urmă o altă ridicare din umeri.

— Nu a fost ideea mea.

— Da, pun pariu.

Zo lăsă să iasă o gură de aer, lăsându-se apoi din nou pe metalul rece al calei lui *Mirocaw*. Droidul HK încă era deasupra ei, receptorii săi vizuali pulsând şi clipind în penumbra rețelelor de lumină de întreținere.

— Cine pilotează chestia asta? întrebă Zo.

— Cineva pe nume Pergus Frode. El...

— Cine?

HK nu răspunse imediat.

— Recepționez o formă de contaminare, spuse el. Foarte aproape.

Zo se uită fix la el.

— Credeam că ai spus că sunt neinfectată.

— Tu eşti neinfectată. Zbârnâitul deveni mai puternic; acum părea alarmat. Dar altceva la bordul acestei nave este...

Nava se smuci într-o parte, înclinându-se puternic spre dreapta, aruncând-o pe Zo în peretele etanş. Claxoanele răsunau, însoțite de vârtejul sălbatic al luminilor albastre. Se ridică la timp pentru a-l vedea pe droidul HKl trecând de un colț, îndreptându-se spre treptele de oțel care duceau în sus, prin trapa ovală, spre puntea principală de zbor.

— Stai, ce se întâmplă?

Droidul nu răspunse, chiar dacă ea porni în sus, urmărindu-l prin trapă în cabina de pilotaj. În momentul în care a doua explozie lovi *Mirocaw*, nu mai avu nevoie de niciun răspuns. Ştia deja.

Erau atacați.

Capitolul 44
Turnul

Inginerul de întreținere cu părul şaten şi cu aspect hâtru din scaunul pilotului avea ambele mâini blocate pe comenzile navei, iar expresia lui se întindea undeva între îngrijorare şi neîncredere totală.

În afara fuzelajului lui *Mirocaw*, o altă explozie zgudui nava înapoi. Peste huruitul strident al alarmelor de coliziune ale navei, Zo auzi oțelul care se desprindea de sub una dintre aripi.

— Cine trage în noi? întrebă ea.

— Tunurile de perimetru ale lui Scabrous, strigă bărbatul, dând din cap înainte. Luminile de urgență roşii şi albe pulsau pe fața lui. Sub noi.

Zo se agăță de spătarul scaunului pilotului şi privi prin cupola cabinei. Ceea ce văzu dedesubt fu suficient pentru a-i îngheța sângele în vene. Încă pluteau deasupra planetei, la nu mai mult de o jumătate de kilometru deasupra suprafeței viscolinde a lui Odacer-Faustin. Între templele căzute şi clădirile de piatră, tunurile grele care ieşiseră din solul însuşi se întorceau, înclinându-se în sus, razele de energie lovind nava cu rafale grele de artilerie.

— Scoate-ne de aici! strigă Zo.

— Nu e atât de simplu! Aşează un zid solid de foc de reținere peste orizontul superior!

— Ce?

— Nu vor să plecăm! Frode se întoarse şi îi întâlni privirea. Ochii îi erau surprinzător de albaştri. Şi nu pot menține active scuturile deflectoare pe această rablă ponosită!

— Unde e Tulkh? întrebă Zo.

— Cine?

— Whiphidul! Cel care deține nava!

HK nu răspunse imediat. Zo se luptă cu dorința de a-l apuca de procesoare şi de a-l scutura. Nu şi-l putea imagina pe Whiphid stând cu mâinile în sân în timp ce tunurile Sith îi făceau nava bucăți, dar nu-l mai văzuse de când se îndepărtase, iar dacă droidul ştia ceva despre asta…

— Poți să dezactivezi tunurile? întrebă ea.

HK emise un bâzâit scăzut şi resemnat.

— Nu de la distanță… nu mai pot.

— Cum le putem opri? Ne vor distruge!

— Sistemul principal de control se află în interiorul turnului, spuse droidul. S-ar putea să reuşesc să trec peste sistemul manual. Dar asta ar însemna…

BUUUM! O altă rafală, cea mai mare de până atunci, lovi *Mirocaw* de jos, aproape aruncând-o în lateral. Zo se prăbuşi în scaunul copilotului şi se legă, fixând centurile de reținere în jurul umărului şi taliei. Văzu rânduri întregi de turnulețe din durotel care ieşeau acum din zăpadă, tunurile lor aruncând val după val de impulsuri roşii spre navă.

— Coboară-ne, îi strigă lui Frode, arătând spre locul unde turnul lui Scabrous

se înălța ca un singur deget negru acuzator.

Frode, de bine de rău, nu comentă, împingând cu putere manşa în lateral, astfel încât *Mirocaw* se răsturnă şi porni în jos, plonjând peste clădirile academiei şi apoi îndreptându-se din nou din înclinare.

Pentru o clipă, vârful turnului apăru sub ei ca un disc negru şi plat, înconjurat de lumini de jos, şi se auzi un sunet ascuțit şi răzuit de metal pe metal când trenul de aterizare al lui *Mirocaw* se aşeză pe acoperiş. O altă rafală străbătu aerul chiar în fața lor, lovind partea laterală a navei şi ricoşând. Se auzi un nou vuiet ascuțit, constant, care se scurgea spre tăcere, în timp ce ultimul scut deflector ceda.

— Grăbeşte-te, spuse Frode cu tristețe. Nu vom mai rezista încă treizeci de secunde aici sus.

HK dispăruse deja din cabina de pilotaj, întorcându-se spre cala de dedesubt. O clipă mai târziu, răsună o alarmă, anunțând deschiderea trapei. Zo şi Frode priviră din cabina de pilotaj spre vârful turnului.

— Nu, gemu ea.

— Ce?

Zo arătă cu degetul, o răceală teribilă răspândindu-se prin ea în timp ce gâtul i se strângea de repulsie. Privind afară, în primele vârtejuri gri tremurânde ale zorilor, putu să vadă primele *chestii* apărând deja pe acoperiş din interiorul camerei superioare a turnului, strecurându-se prin ferestrele sparte de la ultimul nivel şi apropiindu-se de navă. Turnul era infestat de cadavre, îşi dădu ea seama, plin în întregime cu ele. Mintea ei se întoarse la ceea ce spusese droidul.

— Mai este cineva la bord?

— Doar acel vânător de recompense Whiphid, se încruntă Frode. De ce?

— HK a spus că există o infecție la bord.

— Ce? Se uită în jos la el însuşi, cu mâinile mângâindu-şi costumul de zbor ca şi cum ar fi căutat vreun semn de boală. Unde?

— Nu a spus, dar...

BUUUM! O explozie masivă de energie izbi în partea laterală a lui *Mirocaw*, suficient de puternic pentru a smuci nava de pe trenul de aterizare şi a o trimite să alunece strâmb pe acoperişul turnului, chiar spre margine.

Prin cabina de pilotaj, Zo văzu cum partea din față a navei se roteşte înainte, tăind în mulțimea de cadavre adunate în fața ei, împingându-le de pe acoperiş şi trimițându-le să se împrăştie în valuri. Nava continuă să alunece, se clătină, se înclină şi căzu cu botul înainte.

Brusc, Zo îşi dădu seama că se uita direct în jos, la suprafața planetei care se îndrepta în viteză spre ei.

Ne prăbuşim, strigă mintea ei, *ne vom...*

Frode porni motoarele, iar *Mirocaw* se ridică violent în ultima secundă posibilă, zgâriind stâncile şi pornind în sus, zburând spre cer.

Învârtindu-se în scaun, Zo se uită înapoi la turn, clar vizibil acum în lumina dimineții. Acoperişul său era plin de *chestii*-Sith, fiecare student al academiei care fusese infectat, țâşnind prin ferestre şi avântându-se pentru a umple spațiul gol în care tocmai fusese *Mirocaw*. Erau acolo, cu gurile deschise, țipând împreună şi, deşi Zo nu le putea auzi, o parte din ea le putu simți rezonând prin cavitatea toracică, prin minte şi inimă. Ştia că va trece mult timp până când acel țipăt va dispărea complet din memoria ei, dacă va dispărea vreodată.

— Droidul trebuie să fi ajuns la comenzile principale, spuse Frode, arătând în jos. Priveşte.

Zo se întoarse şi văzu turbolasoarele de la sol ale lui Scabrous pivotând înapoi. La început crezu că țintesc din nou nava; apoi îşi dădu seama că tunurile continuau să se rotească, până când cel puțin o duzină dintre ele îşi îndreptaseră reperele spre aceeaşi țintă centrală. Turnul.

Droidul, gândi Zo, *HK, e încă acolo sus...*

Tunurile laser traseră împreună, fiecare dintre ele scuipând un fascicul solid de energie direct în vârful turnului. Proiectilele se ciocniră simultan, iar turnul explodă într-un jet orbitor de şrapnel şi flăcări, un nor vast de combustie secundară răspândindu-se din interior, lărgindu-se într-un inel vast şi atotcuprinzător pe măsură ce reactorul principal şi cel secundar explodau.

Explozia fu colosală, cutremurând întreaga planetă. Sus în cabina de pilotaj, Pergus Frode care ştia foarte puțin despre combustie sau reactoare, dar înțelegea elementele fundamentale ale autoconservării la un nivel foarte personal, avu prezența de spirit să deschidă propulsoarele lui *Mirocaw* la maxim. Fu singurul lucru care împiedică nava să fie aspirată înapoi în unda de şoc, şi fu suficient. Atingând viteza necesară, pătrunse în atmosfera lui Odacer-Faustin şi se pregăti pentru saltul la viteză superluminică.

Zo încă mai simțea trepidațiile care cutremurau nava. Când îşi privi degetele, văzu că se agăța de cotierele scaunului copilotului suficient de tare încât să îi albească articulațiile. Cu un efort deliberat, îşi dădu drumul, îşi drese gâtul şi întinse o mână către bărbatul care pilota nava.

— Apropo, spuse ea, cu o voce tremurândă, eu sunt Hestizo Trace.

— Pergus Frode. El răsuflă uşurat şi îi luă mâna. Încântat de cunoştință.

— Frumos zbor.

— Am făcut şi eu câte ceva la vremea mea, spuse el, iar deasupra sprâncenei drepte îi apăru o linie slabă de încruntare. Stai, unde te duci?

— Înapoi în cală, spuse Zo. Trebuie să mă duc să verific ceva.

Capitolul 45
Mazlot

Păşi încet în sala de trofee, fiind atentă la fiecare detaliu. Camera în care se trezise pentru prima dată era exact aşa cum şi-o amintea – oasele şi pieile, craniile de pe perete, rețelele de trofee ucise ale Whiphidului, toate surprinzător de ordonate şi organizate în ciuda faptului că nava fusese trântită şi lovită de atacuri cu blastere. Era ca şi cum cineva, sau ceva, tocmai venise şi ar fi aranjat totul. Aerul închis era înțesat de mirosul de grăsime lichidă vărsată, de focuri de ulei şi de duhoarea îmbâcsită şi constantă de sânge uscat.

Mai făcu un pas, ferindu-se pe sub un rând de cârlige de carne ruginite care atârnau de scripeți deasupra capului ei şi se opri, privind în colțul îndepărtat. Era ceva ghemuit acolo, ghemuit departe de lumină, o formă joasă şi voluminoasă al cărei contur nu avea de detalii. Îl auzea cum scotea sunete joase de respirație.

— Tulkh?

Forma se mişcă, contorsionându-se uşor, doar atât cât să permită lui Zo să întrevadă unul dintre ochii sticloşi care o privea. Whiphidul, îşi dădu ea seama, se fixase cu şuruburi de perete, prinzându-se cu o serie de lanțuri şi cabluri grele, cu o brățară metalică suplimentară – părea un fel de guler de sclav – prinsă în jurul gâtului său masiv. Cheaguri roşii groase şi răni supurânde apăruseră deja în blana din jurul feței sale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Tulkh pufni şi îşi ridică capul, cu fălcile scârțâind.

— Ce pare să se fi întâmplat?

Zo trase aer în piept. În ciuda a tot ceea ce văzuse până atunci, simți un stilet subțire de şoc alunecând prin ea la vederea feței răvăşite a Whiphidului. Ochiul drept, întreaga parte dreaptă a capului i se umflase îngrozitor, balonându-se din cauza infecției şi a țesutului necrotic care lucra cu sârg înăuntru. Avea pustule supurânde pe frunte şi din obraz îi curgea o zeamă siropoasă şi groasă pe partea din față a pieptului. Chiar şi caninul care îi ieşea din partea dreaptă a maxilarului căpătase o nuanță galbenă bolnăvicioasă, ca un dinte putrezit de carii.

— Tu? întrebă ea.

Tulkh scoase un horcăit gutural, gesticulând spre legăturile pe care şi le pusese singur.

— M-am încătuşat, reuşi el să spună. O simt. Se apropie.

— Cum ai…

— Şopârla de zăpadă.

— Ce?

— Una infectată. M-a scuipat. Tulkh scoase un sunet de regret care ar fi putut fi de fapt un râset ironic. Probabil că mi-a intrat sânge în ochi. După tot ce s-a întâmplat…

— Poate…

— Poftim. Ridică o mână, iar Zo văzu că ținea capătul rupt al suliței sale, cea pe care o purta cu el. Poate că mai rămăsese o jumătate de metru din tijă, având la

un capăt vârful din cremene care părea la fel de ascuțit ca atunci când îl văzuse prima dată. Păstrează asta. S-ar putea să-ți poarte noroc.

— Ascultă, spuse ea. Boala te-a afectat diferit. Eşti încă în viață. Poate că există o cale prin care putem…

— *Mazlot*.

— Ce?

Arătă cu capul înapoi spre peretele de doi metri de care se fixase cu şuruburi, iar Zo văzu sigiliul negru cauciucat care îl înconjura, cu marginile exterioare uşor rotunjite, precum curbele de pe un ecran de monitor de modă veche.

— Tot acest panou din spate dispare. Activează sigiliul de la întrerupătorul de pe peretele îndepărtat.

Zo aruncă o privire înapoi la placa de întrerupătoare spre care îi făcuse semn Whiphidul, în partea opusă a calăi. Îşi aminti că o văzuse prima dată când fusese aici, văzuse scrisul, dar nu reuşise să-l distingă sub muşchiul care crescuse peste el. Muşchiul era mai subțire acum şi putea să vadă un singur cuvânt cu litere majuscule: MAZLOT.

— Înseamnă *ecluză de aer*, spuse Tulkh, dând din cap. Dă-i drumul, fă-o.

— Poate…

— Acum.

Tulkh se aruncă înainte suficient de tare încât să facă lanțul să se strângă, şuruburile scârțâind în locaşurile lor. Împinse sulița spre ea, de data asta cu capul înainte, aruncând-o, iar Zo se feri din calea ei când aceasta se izbi de partea cealaltă a camerei, apoi căzu pe podea într-o grămadă de cranii.

Tulkh se prăbuşi pe spate, aparent epuizat de efort. Când ridică din nou capul spre ea, lumina se schimbase în ochii lui, subțiri şi oblici, o nuanță pe care ea nu o recunoscu. Un mârâit răguşit îi scăpă de pe buze.

Dându-se înapoi, Zo se duse să ridice sulița ruptă, se aplecă şi îşi strânse degetele în jurul ei, apoi îşi întoarse atenția asupra comutatorului. În ultima zi, fusese arătată foarte puțină milă. Dacă Whiphidul îi cerea o moarte rapidă, se gândi că văzuse destule pe planetă pentru a i-o acorda. Dar…

Țipătul veni din spatele ei, ca o explozie asurzitoare. Întorcându-se, văzu *chestia* din uşa sălii de trofee aruncându-se spre ea. Un elev Sith, unul pe care nu-l mai văzuse până atunci, se arunca spre ea, cu gura deschisă într-un rictus oval.

Ochii *chestiei* erau de un verde strălucitor şi sălbatic, ca nişte smaralde în flăcări, iar şuvițe lungi de păr roşu-portocaliu îi atârnau pe umeri, legănându-se şi pocnind sălbatic în jurul feței în timp ce încerca să o muşte. Tunica sa academică era acum rigidă de sânge.

Zbang! Zo îi trânti sulița în față, împingându-l înapoi, dar nu suficient de departe. *Chestia* năvăli a doua oară asupra ei, iar când țipă, Zo îl putu auzi pe Tulkh țipând în spatele ei exact pe acelaşi ton şi cu acelaşi volum. Boala se trezise complet în interiorul lui; acum nu mai putea face nimic în privința asta.

Foloseşte Forța… O ghida vocea orhideei din minte, slabă, dar distinctă. *Concentrează-te, Hestizo.*

Aprobă din cap. Mâinile i se mişcau deja în sus, întinzându-se în față, aşa cum făceau uneori când era profund conectată la marele câmp energetic care o înconjura. *Chestia*-Sith – ştiu cumva că numele ei fusese cândva Lussk şi că îi fusese promis acest rol suprem de către *Boala* care îl cuprinsese – intră în ea. Zo îl apucă de partea

din față a uniformei sale cu sânge închegat şi îi împinse corpul drept în sus, în aer. Îl aruncă în sus şi într-o parte, cu fața înainte, în cârligul de carne care atârna deasupra capului ei, astfel încât partea de jos a maxilarului căzu direct în lama ruginită a cârligului, împungându-l prin gură.

Chestia-Sith se zbătu în aer, cu picioarele lovind furios, cu brațele zvâcnind, dar fără să reuşească să se elibereze.

Acum, Hestizo. Acum!

Ocoli prin spatele lui şi îl împinse. Cârligele şi scripetele lor se aflau pe şine care mergeau dintr-o parte la alta a încăperii, iar *chestia*-Sith înaintă cu viteză prin cală, atârnând încă de falcă, şi se izbi direct în Tulkh. Whiphidul îşi smulse un braț, eliberându-l, şi apoi dădu capul pe spate şi țipă din nou.

Acum…

Zo aruncă un braț în sus, găsi un alt cablu atârnând şi îl înfăşură strâns în jurul brațului. Ridică mâna liberă în spate, cu vârfurile degetelor întinse spre placa simplă dreptunghiulară cu întrerupătoare. MAZLOT.

Urmă un şuierat ascuțit, ca şi cum o canistră de aer comprimat ar fi fost fisurată, iar întregul perete din spate al calei explodă, panoul dispărând, pur şi simplu, aspirat în vid. Whiphidul şi *chestia*-Sith zburară într-un ciclon frenetic de piei, blănuri şi oase care se împrăştiară prin spațiu.

Zo se ținu bine. Cablul o muşca de antebraț. În spatele ei, un cazan de grăsime lichefiată se răsturnă în lateral, împroşcând podeaua, iar picioarele ei alunecară, biciuind înainte spre ecluza de aer deschisă. Dar rezistă. Apucându-se strâns, se trase înapoi până când atinse trapa care ducea afară din cala lui *Mirocaw* şi trecu prin ea, apoi reuşi să lovească consola de afară, sigilând-o.

Ultima ei privire în cală îi arătă o cameră metalică goală, cu conținutul absorbit în câteva secunde de vidul spațiului. Fiecare piesă din colecția de trofee macabre a Whiphidului dispăruse, împreună cu creşterea vegetativă care îi marcase scurta şedere aici – toate acestea fuseseră aspirate de vidul necruțător şi insațiabil.

În cele din urmă, Zo nu fu surprinsă.

Învățase că galaxia putea fi un loc foarte înfometat.

Capitolul 46
Fiecare pe rând

Când ajunse înapoi la Marfa, Bennis o aştepta la Nivelul Beta Şapte, în spatele unui tufiş de bambus Onderonian.

— Hestizo, bine ai revenit.

Zâmbi când o văzu apropiindu-se, îndepărtându-se de tulpinile de culoarea palidă a cositorului care se ridicau spre luminile de creştere de deasupra şi îi întinse mâna. Zo îl îmbrăţişă în schimb, probabil prea strâns, şi îl eliberă când îl simţi pe Bennis tresărind puţin.

— Îmi pare rău. Mă bucur să te văd din nou.

— Şi eu la fel, zise el, mângâindu-şi pieptul. Aminteşte-mi să-ţi arăt cicatricea când îmi scot bandajele. Este destul de impresionantă.

— Eşti bine acum?

— În curând voi fi. Forţa este un vindecător puternic. Zâmbetul lui ezită, dispărând. Am auzit despre Rojo. Cu toţii am auzit, bineînţeles. Hestizo, îmi pare... atât de rău.

Ea aprobă din cap şi pentru o clipă rămaseră amândoi tăcuţi. Erau momente în care niciun cuvânt nu putea exprima durerea inimii, iar tăcerea era cel mai articulat răspuns. După un timp, simţi cum Bennis îi întinde ezitant mâna.

— Vino, am ceva să-ţi arăt.

Îl urmă prin sera lungă, trecând pe lângă plante şi specii familiare, cu tulpinile şi ramurile lor aplecate peste ea, unele şoptindu-i numele, alături de ceilalţi Jedi care lucrau aici. Văzu în faţă camera de incubaţie. Bennis deschise trapa şi păşiră înăuntru.

Hestizo?

Se opri şi se uită la orhideea Murakami care se ridica în faţa ei, cu petalele largi, practic tremurând de aşteptare şi emoţie, şi zâmbi.

Bună.

Hestizo, am auzit multe despre tine, hai să stăm de vorbă, vom...

— E a doua din specia sa, zise Bennis. A ajuns aici chiar în această dimineaţă. Este suficient să spun că a anticipat cu mare entuziasm întoarcerea ta aici.

— Sunt sigură, spuse ea, întinzând mâna pentru a atinge petalele florii.

Ai fost cu sora mea de sămânţă, spuse orhideea, arcuindu-se spre ea. *Este adevărat?*

Da, am fost, spuse ea şi se gândi la vocea primei orhidee, cea pe care încă o mai auzea în mintea ei. *Încă sunt, într-un fel. Mi-a salvat viaţa.*

Serios?

Bennis zâmbi din nou, zâmbetul îngăduitor al unui părinte mândru, şi îi dădu orhideei o mică mângâiere.

— Uşurel, spuse el. Va fi destul timp pentru asta după ce Hestizo se va instala din nou la noi, sunt sigur.

— De fapt... Zo îl privi în ochi. Voiam să vorbesc cu tine despre asta.

— Oh?

— O să plec pentru o vreme.

Bennis aşteptă să continue.

— Mă gândesc să mă întorc la Templul Jedi de pe Coruscant pentru a-mi continua studiile. Nu că nu mi-ar plăcea aici, desigur, dar simt... că mai multe de învățat.

El tăcu o clipă, apoi aprobă din cap ca şi cum nu se aştepta la altceva.

— Am avut sentimentul că vei spune asta.

— Când am fost plecată, am văzut nişte lucruri... Zo trase aer în piept şi îşi ținu respirația până când fu destul de sigură că vocea ei era din nou stabilă. Ai auzit despre ceea ce s-a întâmplat pe Odacer-Faustin?

— Câteva detalii, recunoscu Bennis, da.

— Acum am coşmaruri în legătură cu asta. Probabil că le voi avea luni de zile. Şi cred că... Clătină din cap. Dacă nu s-a terminat? Dacă *Boala* pe care a creat-o Darth Scabrous... a scăpat cumva de pe planetă?

Bennis nu răspunse, doar o privi fix, până când Zo suspină şi reuşi un zâmbet subțire.

— Mi-am făcut un prieten, un aliat improbabil – un mecanic, de fapt, pe nume Pergus Frode. Este un pilot bun. Mă va duce pe Coruscant. De acolo... Ridică din umeri. Cine ştie?

— Sper că vei ține legătura cu noi. Şi apoi, cu sinceritate absolută: Hestizo?

— Da?

— Fie ca Forța să fie cu tine.

Zo zâmbi la acel vechi refren, cuvinte pe care le auzise toată viața ei, al căror înțeles încă învăța să îl înțeleagă la nivel personal.

— Şi cu tine.

Rămaseră împreună o clipă fără să vorbească. Zo se aplecă şi îşi trecu uşor degetele peste orhidee, apoi se întoarse şi ieşi din camera de incubație, străbătând nivelul de cercetare unde îşi petrecuse atât de mult timp din viața de adult.

Nu se grăbea. Ştia că, atunci când va ajunge în hangar, Frode o va aştepta cu nava, gata să o ducă pe Coruscant, la orice ar fi aşteptat-o acolo. Mecanicul avea să fie o companie plăcută, simți ea – avea un aer discret care vorbea despre zeci de poveşti nespuse, de evenimente care îi influențaseră viața şi care îl făcuseră să ajungă pe Odacer-Faustin. Simțea deja că începea să aibă încredere în el.

Îndreptându-se spre turboliftul care avea să o ducă sus şi să o îndepărteze de toate astea, Zo se gândi să arunce o ultimă privire înapoi la plante, la verdele care îi influențase viața aici. Aceasta era lumea pe care o cunoştea. Poate că ar trebui să se răzgândească, să-şi dea timp să-şi recapete echilibrul interior înainte să treacă la altceva.

Uşile liftului se deschiseră, iar ea păşi înăuntru, degetul plutind deasupra butonului doar cât să mai inspire o dată parfumul vieții vegetale pe care o lăsa în urmă. Fu de ajuns.

Viitorul era înspăimântător, dar nu-l putea evita, aşa cum nu putea nici să fugă de trecut. Apăsă butonul şi nu se mai uită înapoi.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.